

Edgar Rice Burroughs

PRINȚESA MARTIANĂ

Editura

OLIMP

Colecția HEROIC FANTASY

Coperta reproduce ilustrația ediției din 1973

Edgar Rice Burroughs
A Princes of Mars

**Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin editurii Olimp**

© Editura OLIMP

Ediția I, mai 1994

ISBN 973-96257-2-X

EDGAR RICE BURROUGHS

**PRINȚESA
MARTIANĂ**

Versiunea în limba română și postfață de
MIHAI BĂDESCU

Editura **OLIM**
București 1994

CUVÎNT ÎNAINTE

Către cititorii acestei cărți:

• *Prezentându-vă sub forma unei cărți ciudatul manuscris al căpitanului Carter, am găsit de cuviință că sînt necesare cîteva precizări privitoare la personalitatea lui remarcabilă.*

Prima mea amintire este legată de cele cîteva luni pe care căpitanul Carter le-a petrecut la ferma tatălui meu din Virginia, cu puțin înainte de începerea Războiului Civil. Aveam pe atunci cinci ani dar îmi amintesc bine bărbatul înalt și brunet cu figură blîndă și ținută athletică căruia îi spuneam Unchiul Jack.

Părea întotdeauna bine dispus și se amesteca în jocul copiilor cu aceeași plăcere cu care își petrecea timpul alături de adulții de seama lui; alteori mi-l amintesc risipind ore în șir ca s-o amuze pe bunica mea cu povestiri și întâmplări din viața lui atît de aventuroasă. Îl îndrăgeam cu toții iar sclavii ajunseseră să venereze pînă și locurile pe care călca.

Era un tip deosebit de bărbat, înalt de un metru optzeci și cinci, lat în umeri și subțire în talie, în

cîteva cuvinte avea înfățișarea unui luptător perfect antrenat. Trăsăturile sale erau regulate și aveau un contur atît de ferm, părul negru îl purta îngrijit pieptănat, iar ochii cenușii, asemîni oțelului, reflectau o trăsătură puternică de loialitate, o privire înflăcărată, plină de inițiativă. Manierele fără cusur și curtoazia sa evocau fără vreo umbră de îndoială figura tipică a gentlemanului sudist de cea mai înaltă clasă.

Felul său de a călări, mai ales atunci cînd se afla la vînătoare, era o încîntare și un deliciu chiar și pentru acele ținuturi de călăreți neîntrecuți. Îmi amintesc și acum de nenumăratele avertismente ale tatălui meu la adresa galopurilor sale nebunești; la toate obișnuia să răspundă rîzînd binedispus și nu uita să-i reamintească tatălui meu că nu se născuse calul de pe care să cadă și să moară.

Cînd izbucnise războiul, plecase de la noi și nu-l mai văzusem aproape cincisprezece sau șaisprezece ani. Se înapoiase fără să ne anunțe și îmi amintesc că atunci constatasem cu surprindere că, aparent, nu îmbătrînise deloc și nici nu se schimbase în vreun fel anume. În societate rămăsese același tip genial și vesel pe care-l știam dar, cînd se credea singur, îl surprindeam adesea privind ore în șir cerul cu chipul transfigurat de un dor neștiut și o tristețe

fără seamă. Noaptea continua să privească bolta înstelată scrutînd ceva ce n-am înțeles decît mult mai tîrziu, cînd aveam să-i citesc manuscrisul.

Ne povestise atunci că o vreme, după război, prospectase și exploatase cîteva mine în Arizona, iar faptul că o făcuse cu succes se putea deduce din cantitatea aproape nelimitată de bani pe care o avea la dispoziție. Dar cînd venea vorba de viața lui din această perioadă devenea foarte reținut și practic nu dorea să vorbească deloc despre subiectul acesta.

Rămăsese cu noi aproape un an, după care plecase la New York unde își cumpăraseră un mic teren pe malul Hudsonului. Aici, îl vizitam o dată pe an, cu ocazia călătoriilor mele la piața din New York, pentru că împreună cu tatăl meu aveam pe atunci un lanț de magazine generale răspîndite în toată Virginia. Căpitanul Carter își construise o casuță mică și cochetă chiar pe malul rîului, iar cu ocazia uneia din ultimele mele vizite, în iarna lui 1885, am remarcat că era foarte ocupat cu scrisul. Abia mai tîrziu mi-am dat seama că era vorba de acest manuscris.

Mi-a spus atunci că, dacă i se va întîmpla ceva, ar dori ca eu să am grijă de bunurile lui. Îmi dăduse cheia de la seiful din biroul său spunîndu-mi că acolo voi găsi testamentul și

cîteva instrucțiuni personale pe care mă implora să le duc la îndeplinire întocmai.

În noaptea aceea, după ce m-am despărțit de el și m-am dus la culcare, l-am văzut de la fereastra camerei mele cum stătea în lumina Lunii pe promontoriul rîului cu brațele îndreptate spre cer, de parc-ar fi adresat un apel. Atunci am crezut că se ruga, deși nu-l bănuisem niciodată de religiozitate în sensul strict al termenului.

La cîteva luni de la această ultimă vizită, prin martie 1886 cred, am primit o telegramă din partea lui în care mă ruga să vin de urgență. Fusesem dintotdeauna printre favoriții săi în familia Carterilor și m-am grăbit să-i îndeplinesc rugămintea.

Sosisem în mica stație de cale ferată situată la aproape un kilometru și jumătate de casa lui în ziua de patru martie 1886. Cînd am cerut unui birjar să mă conducă la căpitan, acesta m-a întrebat dacă-i sînt cumva prieten pentru că avea să-mi comunice o veste proastă. Căpitanul tocmai fusese găsit mort, imediat după ivirea zorilor, de către paznicul proprietății învecinate, chiar în acea dimineață.

Din anumite motive știrea nu mă surprinsese prea mult dar m-am grăbit cît am putut mai repede spre casa lui pentru a mă îngriji de înmormîntare și toate formalitățile necesare.

Paznicul împreună cu șeful poliției locale și mai mulți vecini se adunaseră în biroul de lucru al casei. Paznicul povestea cele câteva amănunte legate de găsirea cadavrului subliniind faptul că mai era cald când îl atinsese. Zăcea lungit în zăpadă cu mâinile întinse înainte, undeva în direcția falezei iar, când îmi arătase locul, mă fulgerase gândul că se afla exact pe bucata aceea de pământ unde îl văzusem în noaptea aceea cu brațele ridicate în semn de implorare a cerului.

Nu descoperisem semne de violență pe corp și, cu ajutorul medicului de cartier, judecătorul hotărâse că moartea survenise datorită unui atac de cord. Rămas singur în birou, am deschis seiful și am văzut cutia în care îmi spusese că voi găsi instrucțiunile. Ele s-au dovedit cât se poate de ciudate dar le-am dus la îndeplinire pînă în cele mai mici detalii.

În instrucțiuni mă ruga să-i duc cadavrul în Virginia, să nu-l îmbălsămez și să-l așez într-un cosciug fără capac, iar pe acesta într-un cavou pe care și-l construisese dinainte și despre care am aflat mult mai tîrziu că era foarte bine ventilat. Instrucțiunile îmi atrăgeau totodată atenția să veghez personal ca totul să se desfășoare întocmai și pe cît posibil în taină.

Cît privește averea sa, hotărâse ca eu să primesc toate dividendele pe o perioadă de 25 de

ani, după care întregul său patrimoniu urma să treacă definitiv în posesia mea. În privința manuscrisului, trebuia să-l păstrez sigilat și fără să-l citesc, exact așa cum îl găsisem, timp de unsprezece ani; în plus nu trebuia să-i divulg conținutul mai devreme de douăzeci și unu de ani de la moartea lui.

Un aspect ciudat mi-a atras atenția la cavoul unde încă zace cadavrul său: ușa masivă era prevăzută cu o singură clanță de mari dimensiuni, placată cu aur și care putea fi apăsată numai din interior.

Sincer al dumneavoastră,

EDGAR RICE BURROUGHS

DEALURILE ARIZONEI

Sînt un om foarte bătrîn, dar cît de bătrîn nici eu nu mai ştiu. Posibil să am o sută de ani, poate mai mult. Nu ştiu pentru că n-am îmbătrînit ca toţi oamenii şi nici n-am avut o copilărie; îmi amintesc doar faptul că am fost dintotdeauna un bărbat de aproape treizeci de ani. Înfăţişarea mea de acum este aceeaşi cu cea de acum patruzeci de ani sau chiar mai mult şi, cu toate acestea, presimt că nu voi trăi o veşnicie, că într-o bună zi va trebui să mor cu adevărat de o moarte din care nu mai există întoarcere. Nu-mi dau seama de ce ar trebui să-mi fie teamă, de vreme ce am murit deja de două ori şi sînt încă în viaţă; cu toate acestea resimt aceeaşi oroare ca toţi ceilalţi şi poate datorită acestui fapt nu mai sînt acum atît de convins de nemurirea mea.

Această convingere m-a determinat să aştern pe hîrtie momentele cele mai interesante ale vieţii dar şi ale morţii mele. Nu pot explica fenomenul;

pot doar întocmi, folosindu-mă de cuvintele unui simplu soldat, o cronică a evenimentelor ciudate ce mi s-au întâmplat, în decursul celor zece ani cît cadavrul meu a zăcut nedescoperit într-o peșteră din Arizona.

N-am mai spus această poveste și nimeni nu va vedea manuscrisul pînă ce nu voi fi trecut definitiv în eternitate. Știu că omul obișnuit nu dă crezare la ceea ce mintea sa nu este în stare să cuprindă și sînt convins că voi fi pus la stîlpul infamiei de către public, pastori sau presă, că voi trece drept un mincinos colosal în timp ce eu nu spun decît purul adevăr căruia, într-o bună zi, știința îi va da, cu siguranță, consistența și atuurile necesare. Poate că impresiile despre Marte pe care le-am cîștigat și cunoștințele pe care am să le expun pe parcursul acestei cronici vor ajuta primele încercări de înțelegere a misterelor planetei surori, mistere care nu mai există pentru mine.

Numele meu este John Carter, deși sînt mai bine cunoscut drept Căpitanul Jack Carter din Virginia. La sfîrșitul Războiului Civil m-am trezit cu mai multe sute de mii de dolari (Confederați) și gradul de căpitan de cavalerie într-o armată care nu mai exista, fiind supusul unui stat ce dispăruse o dată cu speranțele Sudului. Fără bani, fără stăpîn, numai cu ce aveam pe mine, m-am

îndreptat atunci spre sud-vest pentru a căuta aur și a-mi recîștiga astfel norocul.

Am petrecut aproape un an, prospectînd întruna în compania unui alt ofițer confederat, căpitanul James K. Powell din Richmond. Norocul ne-a surîs din plin pentru că la sfîrșitul iernii lui 1865, după multe eforturi și privațiuni, am localizat cel mai remarcabil filon de aur pe care nici în visele noastre cele mai frumoase nu îndrăznisem să ni-l imaginăm. Powell, care prin educație era inginer minier, apreciașe că puteam obține pe minereul de acolo, în mai puțin de trei luni, peste un milion de dolari.

Deoarece echipamentul pe care-l aveam cu noi era destul de rudimentar, am hotărît ca unul dintre noi să se întoarcă în lumea civilizată, să cumpere echipamentul necesar și să revină cu forța umană de care aveam nevoie ca să începem exploatarea.

Fiind mai familiarizat atît cu ținutul dar și cu echipamentul minier de trebuință am fost de acord că Powell era cel mai nimerit să întreprindă această călătorie. Totodată ne-am înțeles ca eu să rămîn pe loc și să susțin dreptul nostru de proprietate în fața unor eventuali, deși puțin probabili, prospectori rătăcitori.

Pe trei martie 1886 am împachetat proviziile de drum pe doi dintre asinii noștri, apoi Powell s-a

urcat pe cal și, luîndu-și la revedere, a început să coboare pantele muntelui ce închidea valea – prima etapă a călătoriei sale.

Dimineata în care plecase Powell se dovedise, ca mai toate aici în Arizona, clară și foarte frumoasă și zărisem multă vreme animalele lui de povară, căutîndu-și cu greu drumul la vale, ori de cîte ori apăreau de după vreun promontoriu sau ajungeau pe vreun platou. Ultima oară îl văzusem cam pe la trei după-amiaza, cînd intrase în umbra aruncată de lanțul versanților aflați de cealaltă parte a văii.

O jumătate de oră mai tîrziu, aruncîndu-mi întîmplător ochii de-a lungul văii, am fost surprins să remarc trei siluete micșorate de distanță cam în același loc unde-mi zărisem ultima oară prietenul și cele două animale de povară ale sale. Nu m-am alarmat imediat dar, pe măsură ce încercam să mă conving că lui Powell nu i se putuse întîmpla nimic și că siluetele pe care le văzusem pe urmele lui nu erau decît antilope sau cai sălbatici, deveneam tot mai neliniștit.

De cînd pătrunsesem în zona aceea, nevăzînd nici un indian ostil, devenisem cumva foarte puțin precaută, ba chiar începusem să ridiculizăm poveștile pe care le auzisem despre marele număr de tîlhari fioroși despre care se presupunea c-ar bîntui regiunea, luîndu-și obolul

de vieți și torturându-i pe toți aceia care le căzuseră în ghiarele nemiloase.

Știam că Powell era bine înarmat și pe deasupra antrenat în luptele cu indienii, dar din propria-mi experiență, pentru că luptasem și eu mulți ani printre indienii Sioux din nord, îmi dădeam seama că ar fi avut puține șanse în fața unei putere de Apași vicleni. În cele din urmă, nemaîndurînd tensiunea, m-am înarmat cu pușca și cu cele două colturi, am apucat la repezeală două centuri de cartușe și, aruncîndu-mă în sa, am pornit-o pe urmele lui.

Imediat ce am ajuns la poalele muntelui, am trecut de un făgaș și am continuat să mă strecor pe unde se putea pînă am descoperit locul unde alte urme le intersectau pe cele ale lui Powel. Erau urmele a cel puțin trei ponei nepotcoviți ce trecuseră pe acolo în galop.

Am urmat traseul cu înfrigurare pînă la căderea nopții, apoi, în timp ce așteptam răsăritul lunii, am avut răgazul să mă întreb dacă ar fi fost înțelept să-mi continui urmărirea. Poate că invocasem pericole imaginare, asemeni unei gospodine nervoase, iar cînd aveam să-l ajung din urmă, avea să se amuze copios pe seama temerilor mele. Din fire nu prea sînt înclinat spre efuziuni lirice. Dimpotrivă. Urmărirea unui anume sentiment al datoriei, indiferent unde putea duce

el, a fost dintotdeauna un fel de fetiș al întregii mele vieți și acest lucru explică în parte onorurile pe care mi le-au acordat trei republici sau decorațiile și semnele de prietenie venite din partea unui bătrîn și puternic împărat sau ale unor regi mai mici, în al căror serviciu îmi pusesem, nu o dată, sabia.

Pe la ora nouă, Luna devenise suficient de strălucitoare pentru a-mi putea continua drumul și n-am avut nici o dificultate să mă țin după urmele unui galop rapid, transformat, din loc în loc, în trap vioi, astfel că pînă la miezul nopții am ajuns la gura de mină inundată unde mă așteptasem ca Powell să înnopteze. Ajunsesem acolo pe neașteptate și găsisem locul complet pustiu, fără nici cel mai mic semn că servise de curînd drept loc de înnoptare.

Am fost intrigat să constat că urmele lăsate de călăreții ce veniseră din spate – eram deja convins că despre așa ceva era vorba, continuaseră pe urmele lăsate de Powel, după o scurtă oprire la gura de mină inundată, și că ele aveau același ritm de mers ca și al lui.

Eram acum sigur că urmăritorii nu puteau fi decît Apași și că doreau să-l prindă viu pentru plăcerea lor diavolească de a tortura, așa că mi-am zorit calul într-un ritm extrem de periculos,

În speranța deșartă că voi reuși să-l ajung din urmă înainte de a fi atacat.

M-a întrerupt brusc din șirul acestor speculații zgomotul surd a două focuri de armă ce venea de undeva din fata mea. Mi-am dat seama că încă îi mai puteam fi de folos lui Powell și mi-am zorit calul, cât am putut mai repede, pe poteca îngustă și dificilă a muntelui.

Parcursesem deja aproape un kilometru fără să mai aud alte zgomote, când poteca pe care veneam se deschise într-un platou mic și întins, aproape de vârful trecătorii. Tocmai trecusem de pragul defileului îngust și priveliștea mă umplu de consternare și groază.

Fîșia îngustă de teren era albită de corturi indiene, probabil o jumătate de mie de războinici se adunaseră în jurul unui stîlp aproape de centrul campusului. Atenția le era atît de intens atrasă spre punctul de interes, încît nu observaseră venirea mea, astfel că aș fi reușit să mă retrag în întunericul defileului și să mă salvez. Faptul că aceste gînduri mi-au venit totuși în zilele care au urmat înlătură orice posibilă pretenție de eroism la care m-ar îndreptății povestirea acestui episod.

Nu cred că sînt făcut din substanța proprie eroilor, pentru că în alte sute de ocazii în care actele mele voluntare mă puseseră față în față cu moartea, nu-mi amintesc vreuna în care să mă fi

gîndit la o altă alternativă posibilă față de ceea ce întreprinsesem, mai devreme de cîteva ore. Am o asemenea constituție încît sînt, în mod subconștient forțat să aleg calea datoriei fără să mai apelez la obositoare procese mentale de conștiință. Și n-am regretat niciodată că am fost curajos în aceste împrejurări.

În situația de atunci eram mai mult decît convins că Powell se afla în centrul atenției indienilor, dar nu pot spune cu certitudine dacă am gîndit sau am acționat mai întîi. Nu trecuse o clipă de cînd scena despre care vorbeam îmi izbise violent privirile, și mi-am scos revolverele năpustindu-mă asupra întregii armate de războinici cu focuri rapide și strigăte cît mă țineau plămîinii. În situația în care mă găseam, nu puteam alege o tactică mai bună, pentru că pieile roșii, convinși datorită surprizei că sînt atacați de cel puțin un regiment din trupele regulate, fugiră care încotro.

Imaginea fugii lor în toate direcțiile mă umpluse de furie. Sub razele Lunii zăcea trupul lui Powell ciuruit de săgețile vrăjmașe. Eram convins că murise deja dar vroiam să-i salvez măcar trupul de la mutilarea care-l aștepta, odată căzut în mîinile apașilor. Și eram tot atît de hotărît pe cît dorisem să-i salvez viața. Călărind cît mai aproape, m-am aplecat în șa și apucîndu-l de

cartușieră l-am ridicat lângă mine pe cal. O privire aruncată în spate m-a convins că drumul pe care venisem ar fi fost, în noile condiții, mult mai periculos decât continuarea lui de-a lungul platoului, așa că, dînd pîteni bietului meu animal, m-am îndreptat spre deschiderea trecătorii ce se distingea în depărtare, la capătul platoului.

Între timp, descoperind că eram singur, o parte din indieni reveniseră pe platou și începuseră să mă urmărească cu o ploaie de vorbe de ocară, săgeți și gloanțe. Faptul că la lumina Lunii doar imprecățiile își atingeau ținta cu precizie, că erau furioși din pricina felului brusc și neașteptat în care îmi făcusem apariția și că, în plus, mă dovedeam a fi și o țintă rapid mișcătoare, mă salvaseră de proiectilele lor mortale și-mi permisese să ating adăpostul primelor contraforturi înainte ca o echipă organizată de urmăritori să se formeze.

Calul meu mergea practic neghidat, fiind convins că, oricum, se descurca mai bine cu topografia locului și, nu după multă vreme, intra într-un defileu ce ducea spre vîrfurile lanțului de munți și nu la vale, așa cum mă așteptasem. Poate tocmai acestui fapt datorez viața și remarcabilele mele experiențe și aventuri ce aveau să mi se întîmple în următorii zece ani.

Prima senzație că mă aflu pe un drum greșit am avut-o atunci cînd am auzit strigătele următorilor mei venind tot mai slabe de undeva din stînga mea.

Mi-am dat seama atunci că depășiseră prin stînga formația de stînci colțuroase ce străjuia platoul, în dreapta căruia mă găseam împreună cu trupul neînsuflețit al lui Powell.

Ajungînd pe un mic promontoriu ce străjuia cărarea din stînga, am văzut echipa de urmăritori sălbatici care tocmai dispărea după un pisc stîncos din împrejurimi.

Eram convins că în curînd indienii își vor da seama că sînt pe o pistă greșită și vor relua urmărirea în direcția bună, imediat ce-mi vor fi localizat urmele.

Abia mai parcursesem o scurtă distanță cînd drumul, ce părea a fi o trecătoare excelentă, aproape că se înfunda la poalele unei stînci masive. Devenise mai îngust și urca aproape în aceeași direcție în care vroiam să merg și eu. Stîncă se ridica la cîteva sute de metri în dreapta mea, iar în stînga se termina brusc și aproape perpendicular, pe fundul unei ravine extrem de accidentată.

Am urmat poteca încă vreo sută de metri, cînd, după o cotitură spre dreapta, în unghi drept, m-am trezit la gura unei peșteri mari. Intrarea

avea mai mult de un metru și ceva pe un metru și acolo se sfârșea cărarea. Se făcuse deja dimineată și, cum se întâmplă în Arizona, lumina zilei izbucnise aproape fără de veste.

Am descălecat și l-am întins pe Powell pe pământ dar în ciuda unei examinări extrem de meticuloase n-am reușit să descoper în el nici cea mai infimă fărîmă de viață. l-am picurat apă printre buzele moarte, l-am stropit pe față și i-am frecat mîinile, m-am străduit fără-ncetare mai bine de o oră deși știam că este în zadar.

Ținusem foarte mult la el, fusese cu adevărat un om în toate privințele, un gentleman sudist instruit, un prieten statornic și adevărat și, cu sentimentul unei tristeți nesfîrșite, am încetat acea încercare primitivă de a-l readuce la viață.

Părăsind cadavrul lui Powell, acolo unde îl întinsesem, am intrat în peșteră pentru o primă recunoaștere. Am descoperit o cameră imensă, probabil de vreo treizeci de metri în diametru și înaltă de vreo cincisprezece, planșeul ei aproape șlefuit nefăcînd decît să confirme faptul că într-un trecut îndepărtat fusese cu siguranță locuită. Baza peșterii era atît de adînc cufundată în întuneric încît nu mi-am dat seama dacă mai comunică sau nu cu o altă încăpere.

În timp ce-mi continuam cercetarea, o senzație de oboseală plăcută punea treptat stăpînire pe

mine, fapt ce l-am atribuit eforturilor depuse în lunga și extenuanta călătorie călare dar și emoțiilor care urmaseră luptei cu indienii încheiată cu acea urmărire atît de periculoasă. Mă simțeam oarecum în siguranță în locul acesta pentru că îmi dădeam seama că, la nevoie, un singur om putea apăra intrarea în peșteră împotriva unei întregi armate.

Curînd oboseala și-a spus cuvîntul, încît cu greu am mai putut să rezist tentației de a mă lungi pe jos doar pentru cîteva momente de odihnă; eram însă conștient că asta ar fi însemnat moarte sigură, căci nu era departe mîna prietenilor roșii care puteau sosi dintr-o clipă în alta. Cu un ultim efort m-am îndreptat spre ieșire dar n-am reușit decît să mă rezem ametit de peretele lateral și de acolo să alunec cu fața în jos pe podeaua peșterii.

EVADAREA ÎN MOARTE

Mă învăluia senzația unor vise plăcute, mușchii se relaxau în voie și eram pe punctul de a ceda dorinței să dorm, când zgomotul unor cai ce se apropie îmi ajunse la ureche. Am încercat să sar în picioare dar, spre surprinderea mea, mușchii refuzau să mă asculte. Eram complet treaz însă nu reușeam să mișc nici măcar un mușchi, parcă mă transformasem în stană de piatră. Abia atunci, pentru prima oară, remarcasem un fel de ceață ușoară ce umplea întreaga peșteră. Era extrem de rarefiată și nu puteai s-o observi decît dacă priveai spre intrarea care ducea la lumina zilei. Tot atunci am simțit în nări înțepătura ușoară a unui miros și m-am gîndit că probabil fusesem victima unui gaz toxic, dar de ce-mi păstrasem doar facultățile mintale nu și pe cele locomotorii, nu puteam să înțeleg.

! Zăceam cu fața spre intrarea peșterii, astfel că puteam vedea bucățica de potecă pînă la stîncă

după care cotea în unghi drept. Zgomotul făcut de apropierea cailor încetase, ceea ce nu putea să însemne decât că indienii înaintau acum pe jos, furișându-se tiptil pe îngusta fișie de stîncă ce ducea chiar spre mormîntul acesta viu unde mă refugiasem. Mi-amintesc că atunci speram să termine mai repede cu mine, deși nu mă părăsea imaginea îngrozitoare a ceea ce mi-ar fi putut face la îndemnul spiritele lor malefice.

N-a trebuit să aștept mult și un zgomot înfundat, venit din apropiere, apoi o față boită, acoperită de însemnele războinice își făcu precaut apariția de după colțul stîncii și doi ochi sălbatici priviră în ochii mei. Eram sigur că mă vedea în penumbra peșterii pentru că lumina soarelui de dimineată pătrundea pînă la mine prin deschiderea aceea aproape pătrată.

În loc să se apropie, tipul rămăsese pironit și privea cu uimire, cu ochii bulbucăți și falcă paralizată. Între timp își făcuse apariția fața unui alt sălbatic, apoi o a treia, în fine a patra și a cincea; își lungiseră gîturile peste umărul celui din față neputînd să treacă de el datorită locului extrem de îngust. Toate aceste chipuri exprimau, într-un fel sau altul, uimirea și teama dar din ce motive nu-mi dădeam seama și nici nu aveam să aflu mai bine de zece ani. Am remarcat, de asemenea, că pentru cei mai nerăbdători și

curajoși războinici, ce încercau să treacă în față, șeful lor le rostise în șoaptă cîteva ordine.

Brusc, un mormăit înfundat și totuși limpede, se făcu auzit din fundul cavernei și, de cum ajunse la urechile indienilor, îi convinse pe dată să se retragă în panică și teroare. Atît de evidente erau eforturile lor de a scăpa prin fugă de ceea ce apăruse în spatele meu încît unul dintre războinici căzu în prăpastie. Țipetele lui sălbatice răsunară în canion o vreme, apoi liniștea se așternu din nou.

Sunetul care îi speriasse într-atîta nu se mai repetă dar fu suficient pentru a mă determina să fac tot felul de presupuneri asupra posibilelor pericole cumplite ce mă pîndeau în întunericul peșterii. Teama este un lucru relativ, la vremea aceea îmi puteam măsura simțămintele numai în raport cu ceea ce trăisem în situații asemănătoare, cînd mă aflasem în pericol sau mi se întîmplase ceva groaznic; pot însă afirma, fără să-mi fie rușine, că dacă senzația pe care am îndurat-o în următoarele minute fusese teamă, atunci mă rog ca Domnul să-i ajute pe fricoși pentru că frica este, fără-ndoială, și o mare pedeapsă.

Să fii paralizat și ținut cu spatele la un pericol atît de îngrozitor și necunoscut, al cărui simplu sunet pusesse pe fugă pe ferocii războinici Apași,

precum o turmă de oi amenințată de o haită de lupi, însemna, în cazul meu, obișnuit să lupt pentru a-mi salva viața cu toată energia unui psihic extrem de puternic, chiar ultima expresie în domeniul groazei.

De mai multe ori am crezut că aud sunete slabe în spatele meu, ca și cum cineva s-ar fi mișcat cu precauție, dar, în cele din urmă, și acestea încetaseră, lăsându-mă într-o stare de contemplare continuă. Nu puteam decît să fac tot soiul de speculații vagi asupra cauzei paraliziei mele și să trăiesc cu speranța că va dispărea tot atît de brusc pe cît apăruse.

Spre sfîrșitul amiezii, calul, ce așteptase pînă atunci la intrarea peșterii, o porni încet la vale, evident în căutare de hrană și apă, lăsându-mă singur cu misteriosul companion, alături de corpul neînsuflețit al prietenului meu, rămas acolo unde-l așezasem în dimineața aceea, deci în raza mea vizuală.

Pînă aproape de miezul nopții a domnit liniștea – o liniște de moarte, apoi, brusc, mormăitul acela îngrozitor auzit dimineața îmi izbi din nou urechile iar din profunzimile peșterii se auzi din nou sunetul pe care-l făcea cineva în mișcare, asemănător foșnetului de frunze moarte. Șocul produs asupra sistemului meu nervos, și așa extrem de surescitat, se dovedi teribil. Cu un efort

aproape supranatural am încercat să mă eliberez de îngrozitoarele legături ce mă ținutau locului. Era o sfortare a minții, a voinței, a nervilor, nu una musculară pentru că nu puteam să-mi mișc nici măcar degetul mic. Atunci s-a întâmplat ceva, un soi de senzație trecătoare de greață, s-a auzit un clinchet ascuțit, ca de coardă ciupită, și m-am trezit că stau rezemat cu spatele de peretele peșterii, față în față cu inamicul necunoscut. ~

Lumina Lunii a inundat peștera și, în față, mi-am zărit propriul trup, așa cum zăcuse toate aceste ore, cu ochii ațintiți pe cărare și mâinile odihnindu-se inerte pe jos. M-am uitat uimit, mai întâi la cadavrul întins pe pardoseala peșterii și apoi la mine; și în vreme ce acolo zăceam lungit și îmbrăcat, aici eram în picioare și complet gol, precum imediat după naștere.

Tranziția fusese atât de bruscă și de neașteptată încât, pentru o clipă, am uitat de toate, în afară de această ciudată metamorfoză. Primul gând a fost să mă întreb dacă nu cumva era vorba de moarte! dacă nu trecusem definitiv într-o altă viață! Nu puteam să cred prea ușor așa ceva, de vreme ce-mi simțeam inima accelerându-și bătăile, ca urmare a efortului de a mă elibera din starea aceea de anestezie copleșitoare. Respirația decurgea normal, simțeam cum îmi iese prin toți porii o sudoare rece și, folosindu-mă de vechiul

experiment cu ciupitul, m-am convins că nu devenisem fantomă.

Din nou și brusc, atenția mi-a fost atrasă de realitatea înconjurătoare, de repetarea aceluia mormăit ciudat care venea dinspre fundul peșterii. Gol pușcă și neînarmat, cum eram, nu aveam nici o dorință de a da piept cu acea amenințare nevăzută. Revolverele erau prinse sub trupul fără viață și, din motive de neînțeles, nu puteam să le ating. Carabina se afla la locul ei, agățată de sa, și cum calul plecase deja, rămăsesem fără mijloace de apărare. Singura alternativă ce-mi era la îndemână părea să fie fuga, iar decizia nu mai suferea amânare, dată fiind repetarea aceluia foșnet produs de ființa care, acum, în penumbra peșterii și în starea mea de percepție distorsionată, îmi dădea senzația că se poate de limpede că se apropie de mine.

Incapabil să mai rezist tentației de a scăpa din locul acesta teribil, am sărit, prin deschizătura peșterii, afară, în noaptea înstelată din Arizona. Aerul proaspăt și răcoros de aici acționează imediat ca un tonic, făcându-mă să simt cum îmi curge în vine o nouă viață și un nou curaj. Mă oprisem pe micul platou din fața prăpastiei, chinându-mă să înțeleg ce se întâmplase cu adevărat. Mi-am zis că dacă zăcusem neajutorat mai multe ore în peșteră și nu mi se întâmplase nimic rău, o judecată logică

nu mă putea conduce decît la convingerea că zgometul pe care-l auzisem trebuie să fi fost rezultatul unor cauze naturale inofensive; probabil conformația peșterii era de așa natură încît cea mai mică adiere putea produce asemenea sunete.

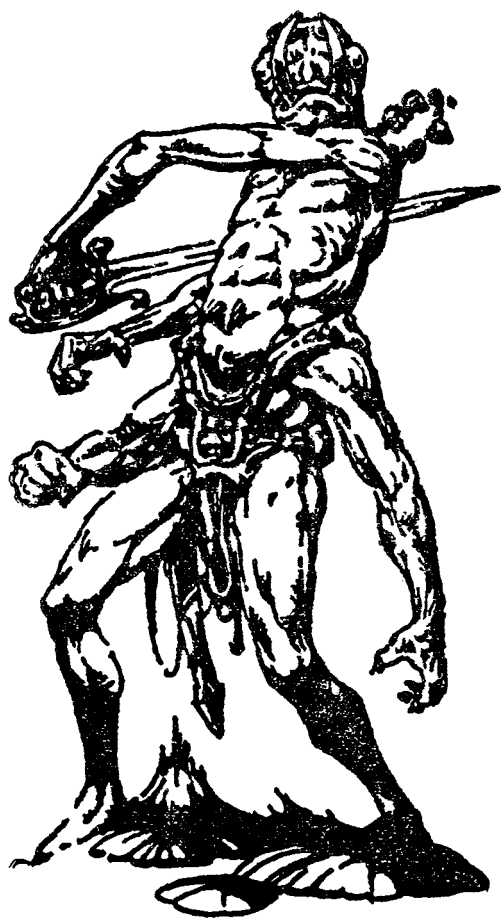
M-am decis să verific ipoteza dar, mai înainte, mi-am ridicat capul pentru a mai trage o dată în piept aerul tonic de munte. În față, departe, se întindea un lanț de stînci golașe ce închidea un platou invadat de cactuși pe care lumina Lunii îi transformase într-un miracol de o splendoare nemaivăzută.

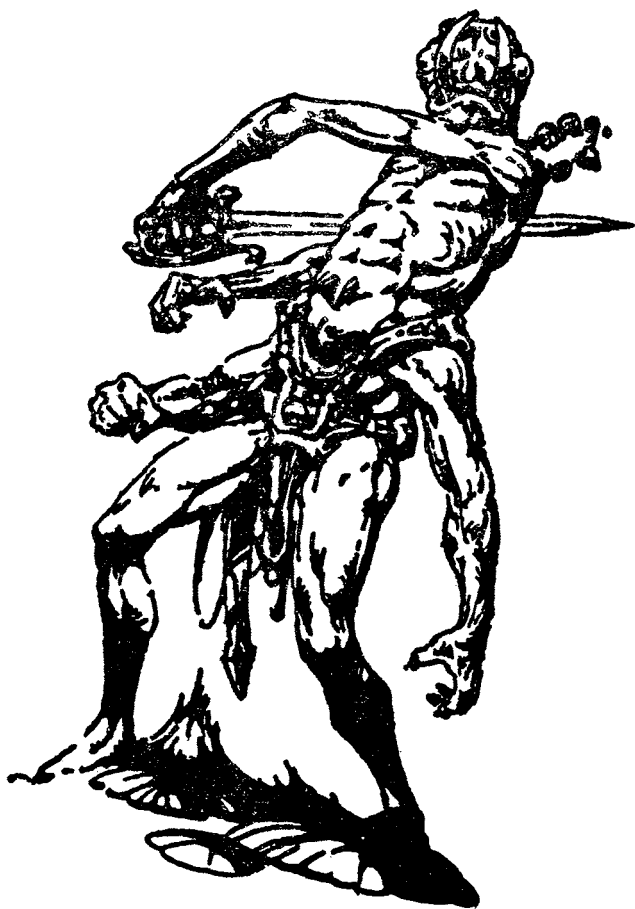
Puține peisaje din vest rivalizează cu ținuturile Arizonei scăldate de lumina lunii; munții argintii în depărtare, ciudatele lumini și umbre peste coamele dealurilor și văile rîurilor, groteștile detalii punctate de cactușii caraghioși formează o imagine încîntătoare și evocatoare în același timp – ca și cum am privi pentru o clipă oglinda unei lumi moarte și de mult uitată, ceva ce nu se mai întîlnește în alt loc de pe Pămînt.

În timp ce meditam astfel, mi-am ridicat privirile spre cer, unde miliardele de stele alcătuiau o tapiserie impresionantă și potrivită pentru măreția scenei terestre. Atenția mi-a fost repede atrasă de o stea roșie și mare ce atîrna deasupra orizontului îndepărtat. Și, în timp ce o priveam, m-a pătruns

vraja și o fascinație extrem de puternică – era Marte, zeul războiului, care exercitase dintotdeauna o atracție irezistibilă asupra luptătorului care eram. Privind-o atunci, în noaptea aceea de mult apusă, mi se părea că mă cheamă peste vidul de necuprins, că mă ademenește și mă atrage, precum un magnet firicelul de fier.

Dorința mea depășea puterea de a mă opune; am închis ochii, mi-am întins brațele spre zeul vocației mele și m-am trezit atras cu iuteala gândului prin imensitatea fără de urme a spațiului. O clipă de frig extrem și întuneric profund.

SOSIREA PE MARTE

Cînd am deschis ochii, în fața mea se întindea un peisaj necunoscut și straniu. Știam că mă aflu pe Marte și nu o dată mă întrebam dacă sînt cu adevărat treaz sau mintea nu mi-o luase cumva razna. Dar nu visam și nu aveam nevoie să mă ciupesc pentru ca să-mi dau seama de acest lucru. O voce interioară îmi spunea cît se poate de limpede că mă aflu pe Marte, așa cum ceva în dumneavoastră vă spune că vă aflați pe Pămînt. Și cum sînt sigur că nu vă îndoiiți de această senzație nici eu nu puteam să pîn la îndoială faptele.

M-am trezit, așadar, întins cu fața în jos, pe un strat de vegetație galbenă, asemănătoare mușchiului, ce se întindea în jurul meu la nesfîrșit și în toate direcțiile. Zăceam într-un fel de bazin circular și puțin adînc, la marginile căruia puteam distinge neregularitățile unor dealuri joase.

Era la amiază, pentru că soarele strălucea cu putere deasupra capului, iar căldura lui îmi încălzea destul de bine trupul gol, deși poate nu mai mult decât ar fi făcut-o, în condiții similare, în deșertul Arizona. Ici și colo se zăreau ușoarele proeminente ale stîncii de cuarț, ce străluceau în lumina soarelui, iar puțin în stînga mea, cam la o sută de metri, se zărea o albie de rîu nu mai adîncă de un metru și ceva. Nu avea apă și nici alt fel de vegetație, în afara aceluia mușchi și, pentru că mi se făcuse un pic sete, m-am hotărît să întreprind o mică explorare a zonei.

Sărind în picioare, am avut prima surpriză marțiană, pentru că efortul, care pe Pămînt m-ar fi ajutat să mă ridic viori în picioare, aici mă propulsă în aerul marțian la aproape trei metri înălțime. Am aterizat, însă, foarte lin pe sol, fără să simt nici un fel de șoc sau zdruncinătură. Din acel moment mi-a fost dat să trăiesc tot soiul de întâmplări și de schimbări care, chiar și atunci, mi s-au părut extrem de grotești. Am descoperit cu surprindere că trebuie să învăț din nou să merg, de vreme ce exercitiul muscular, capabil să mă poarte cu ușurință și siguranță pe Pămînt, îmi juca atîtea feste aici, pe Marte.

În loc să înaintez, într-un mod normal și demn, încercările mele de mers se dovedeau a fi mai degrabă un fel de salturi ce mă propulsau cîțiva

pași de la sol pentru a ateriza, inevitabil după al doilea sau al treilea salt, întins pe burtă sau pe spate. Perfect adaptați la forța de gravitație a Pământului, mușchii îmi erau acum înșelați de primele încercări de a se adapta cu gravitația și presiunea aerului, mult mai reduse pe Marte.

Deoarece eram hotărât să explorez o structură mai joasă, ce se profila la orizont, singura evidență probabilă a unui fel de locuință, am recurs la primul mijloc de locomoție cunoscut, tîrîtul. Și am făcut-o destul de bine pentru că, după cîteva momente, am ajuns la peretele jos și curbat ce închidea o incintă.

Păreau să nu existe nici uși nici ferestre, cel puțin pe partea mai apropiată de mine. Cum, însă, zidul avea aproape un metru înălțime, m-am ridicat precaut în picioare și am aruncat o privire peste marginea lui spre una dintre cele mai formidabile priveliști ce mi-a fost dat să văd vreodată.

Acoperișul incintei era din sticlă masivă de aproape zece centimetri grosime iar sub el se aflau cîteva sute de ouă gigantice, perfect rotunde și albe ca zăpada. Ouăle, aproape uniforme ca mărime, aveau cam șaptezeci și cinci de centimetri în diametru.

Cinci sau șase erau deja clocite iar caricaturile grotești, ce clipeau în lumina soarelui, se

dovediseră de ajuns pentru a mă întreba din nou dacă nu cumva îmi pierdusem mințile. Păreau să aibă mai multe capete, trupurile erau mici și costelive, iar gîturile lungi și subțiri. Aveau șase picioare sau, așa cum urma să aflu mai tîrziu, doua brațe și două picioare dar și o pereche de membre intermediare ce puteau fi utilizate, după nevoie, fie ca brațe fie ca picioare. Ochii, plasați la extremitatea capului, puțin deasupra liniei mediane, erau suficient de bulbucăți pentru a-i putea îndrepta, independent unul de altul, atît în față cît și în spate, permițînd astfel acestui animal ciudat să privească în două direcții, în același timp, fără să fie nevoit, să-și întoarcă capul.

Urechile, așezate puțin deasupra ochilor și apropiate una de alta, semănau cu un fel de antene parabolice, nu mai mari de cîtiva centimetri, însă, în cazul acestor tinere specimene. Cît despre nas, nu era decît o fantă longitudinală în centrul feței la egală distanță între gură și urechi.

Pe trupurile lor galben-verzui nu aveau păr. La adulți, așa cum aveam să aflu curînd, culoarea se întuneca pînă la verdele măsliniu, la masculi mult mai pronunțat decît la femele. În plus, aveam să mai observ, ulterior, la adulți, capetele nu erau atît de disproporționate față de trupuri.

➤ Irisul ochilor era roșu sîngeriu, ca la albiñoși, în timp ce pupilele erau închise la culoare. Globurile oculare sînt, pe ansamblu, foarte albe, asemenea dinților. Aceștia din urmă adaugă încă un element feroce unei imagini la fel de înspăimîntătoare, de vreme ce colții inferiori se răsfrîng în unghi ascuțit și se termină cam acolo unde ar fi așezați ochii unei ființe umane. Iar albeața lor nu era cea obișnuită, de fildeș, ci mai degrabă amintea albul ca zăpada al porțelanului chinezesc. Pe fundalul întunecat al tenului verzui, colții erau astfel plasați încît dădeau animalului o înfățișare teribilă.

, Multe dintre aceste detalii le-am notat mai tîrziu pentru că atunci nu băniam cît de puțin timp îmi mai rămăsese să fac speculații asupra uimitoarei mele descoperiri. Remarcasem deja că multe dintre ouă erau clocite și, în timp ce priveam hidoasele creaturi cum se străduiesc să iasă din găoace, nu mi-am dat seama că din spate se apropiau cîțiva marțieni adulți.

Așa cum veneau pe mușchiul moale ce înăbușea orice zgomot și care acoperea practic toată suprafața planetei, cu excepția poate a zonelor înghețate de la poli și a suprafețelor cultivate, m-ar fi capturat cu ușurință. Intențiile lor trebuiau deci să fi fost cu mult mai sinistre. De fapt, ceea ce m-a pus în gardă, a fost tocmai

zângănitul produs de harnașamentul celui mai avansat dintre ei.

Viața mea atîrnase de un amănunt atît de nesemnificativ, încît mă întreb și astăzi cum de reușisem să scap atît de ușor. Dacă pușca conducătorului acelei cete de războinici n-ar fi săltat din teaca ei din piele de la oblîncul șei și n-ar fi lovit metalul sulitei sale impresionante, aș fi fost ucis fără să fi bănuît măcar că moartea este atît de aproape. Zgomotul acela mă făcuse, însă, să mă întorc pentru a descoperi uluit, la mai puțin de trei metri de pieptul meu, vîrfurile unei sulite uriașe de aproape cincisprezece metri lungime, ornată cu metal strălucitor și ținută în cumpănă cam la înălțimea unui exemplar adult al micuțului drăcușor la care tocmai privisem cu cîteva clipe mai înainte.

Cît de plăpîndi și de inofensivi arătau, în comparație cu imensa și teribila încoronare a urii, răzbunării și morții! Omul călare, pentru că semăna într-adevăr cu un om, avea pe puțin cinci metri înălțime și, dacă ar fi fost pe Pămînt, ar fi cîntărit cu siguranță peste 200 de kilograme. Călărea animalul său așa cum folosim noi caii, strîngîndu-i pîntecul cu membrele inferioare. În timp ce brațele din partea dreaptă țineau imensa sulită la nivelul spinării animalului, celelalte două

mâini stîngi erau întinse lateral, probabil pentru a-l ajuta să-și mențină echilibrul, neavînd la dispoziție nici șa, nici frîie sau orice altceva care să semene a posibilitate de ghidare.

Cît despre animalul călărit, cum ar putea cuvintele unui pămîntean să-l descrie? Domina împrejurimile de la înălțimea celor peste trei metri la care se ridicau șoldurile celor opt picioare, cîte patru de fiecare parte; avea o coadă lată și turtită, mai lată la vîrf decît la rădăcină, pe care o ținea întinsă înapoi, atunci cînd alerga, și o spărtură de gură ce le secționa figura de la bot pînă la grumazul masiv.

Asemeni stăpînului său era complet lipsit de păr, în schimb, avea pielea, de un albastru închis, întinsă și lucioasă. Burta avea o culoare albă iar picioarele deveneau tot mai gălbui dinspre șolduri spre copite. Acestea nu aveau, însă, unghii ci mai degrabă un fel de pernute, particularitate care explică, de altfel, faptul că se apropiaseră fără zgomot. De fapt, constatasem că mulțimea picioarelor și lipsa copitelor, erau elemente caracteristice ale faunei de pe Marte. Doar cea mai evoluată rasă de oameni precum și un alt animal, singurul mamifer existent pe Marte, aveau unghii bine definite.

În spatele acestui demon călare urmau alți nouăsprezece, ce-i semănau întru totul, deși, așa

cum aveam să aflu mai târziu, posedau anumite caracteristici individuale, asemeni oamenilor de pe Pământ care nu sînt identici, chiar dacă au trăsături asemănătoare. Această imagine, sau mai degrabă coșmarul materializat de care v-am povestit mai pe larg, mi-a provocat pe loc o impresie teribilă și irevocabilă.

Neînarmat și gol cum eram, prima lege a naturii mi-a oferit singura soluție posibilă pentru a rezolva problema cea mai stringentă – cum să mă îndepărtez de vîrfurile ascuțite ale sulitei amenințătoare. Ca atare, cu un efort supraomnesc, raportat la standardele de pe Pământ, am făcut un salt în încercarea de a sări pe acoperișul a ceea ce consideram c-ar fi un incubator marțian.

Efortul mi-a fost încununat de un asemenea succes, încît m-a uimit și pe mine, așa cum păreau surprinși și războinicii marțieni, pentru că saltul mă ridicase aproape zece metri în aer și mă propulsase la peste treizeci de metri în spatele lor și al incubatorului.

Aterizasem pe mușchiul moale, fără să mă dezechilibrez și, întorcîndu-mă, mi-am văzut inamicii adunați în jurul incintei. Unii mă priveau cu o expresie care, am aflat mai târziu, marca uimirea extremă, alții erau bucuroși că nu le molestasem progeniturile,

Discutau între ei cu voce scăzută, gesticulau și arătau spre mine. Constatarea că nu vătămasem în vreun fel tinerii marțieni și că eram neînarmat, i-a determinat să mă privească cu mai puțină ferocitate. Mai târziu aveam să aflu, însă, că ceea ce cântărise mai greu în favoarea mea fusese acel salt formidabil. Căci marțienii sînt imenși și au oasele foarte mari iar mușchii lor sînt dimensionați pe măsura efortului impus de gravitația redusă. Rezultatul este că sînt infinit mai puțin agili și mai puțin puternici, comparativ cu pămînteni de aceeași greutate, și mă îndoiesc că dacă ar fi transportați brusc pe Pămînt ar putea să-și ridice de la sol propria persoană; de fapt sînt întrutotul convinși de lucrul acesta.

Soarta ce mi se hărăzise, așadar, pe Marte se dovedea la fel de "minunată" ca cea de pe Pămînt. De unde la început doriseră să mă anihileze, brusc începură să mă considere ca pe o descoperire uluitoare care trebuia capturată și arătată tuturor.

Răgazul oferit de neașteptata săritură îmi permitea să-mi fac planuri pentru viitorul apropiat și să remarc mai bine înfățișarea războinicilor, pentru că încă nu-i puteam disocia în mintea mea de ceilalți războinici ce mă urmăriseră cu numai o zi în urmă.

Am remarcat că fiecare era înarmat și cu alte arme în afara sulitei uriașe de care am amintit. Dar arma care mă hotărîse să renunț definitiv la intenția de a scăpa prin fugă era un fel de pușcă pe care bănuiam că știu s-o utilizeze destul de eficient.

Puștile erau dintr-un metal alb și decorate cu un soi de lemn despre care am aflat că este foarte ușor și extrem de dur, foarte prețuit pe Marte, dar complet necunoscut nouă pămîntenilor. Metalul încărcătorului era dintr-un aliaj de aluminiu și oțel, aliaj pe care învățaseră să-l călească dincolo de ceea ce eram noi obișnuiți cu oțelul. Greutatea acestor arme este comparativ mică și, deoarece folosesc proiectile explozive de calibru mic din raiu și au o țeavă lungă, sînt extrem de periculoase. Bătaia lor este de neconceput pe Pămînt. Teoretic ajunge la aproape cinci sute de kilometri dar cele mai bune rezultate practice, cînd sînt însoțite și de ochitoarele cu unde, depășesc cu puțin trei sute de kilometri.

Aceste simple observații fuseseră suficiente să-mi impună un respect deosebit față de armurierii marțieni și poate că o forță telepatică mă prevenise împotriva oricărei încercări de fugă, așa în plină zi, supravegheat de cele douăzeci de guri ale unor asemenea arme mortale.

După o scurtă conversație, marțienii se îndepărtară în direcția din care veniseră, lăsându-l pe unul de-al lor lângă incubator. După aproape două sute de metri se opriseră și își întorseseră bidiviii cu fața spre noi pentru a supraveghea războinicul lăsat în urmă.

Era de fapt cel a cărui suliță fusese atît de aproape de mine și care părea a fi conducătorul grupului, dacă mă gîndesc la felul cum se depărtaseră ceilalți. După ce însoțitorii săi se opriseră acolo, la distanță, el descălecăse, își aruncase sulița și începuse să se apropie de mine pe după incubator, complet neînarmat și gol, așa cum dealtfel eram și eu, dacă nu țineam seama de ornamentele pe care și le prinsese de frunte, brațe și piept.

Ajuns la mai puțin de cinsprezece metri de mine își scosese o brătară imensă și, oferindu-mi-o pe palma deschisă, mi se adresă cu o voce clară și plină de rezonanță, într-o limbă pe care evident că n-o înțelegeam. Apoi tăcuse, ca și cum ar fi așteptat un răspuns din partea mea, ciulindu-și urechile, asemenea unor antene, și bulbucîndu-și și mai mult ochii spre mine.

Pe măsură ce liniștea devenea tot mai stînjenitoare, am încercat, la întîmplare, să leg cîteva propoziții, bănuind că aveam de-a face cu

Începutul unor negocieri de pace. Aruncarea armelor și retragerea trupei mai înainte de a avansa spre mine, oriunde pe Pământ ar fi avut o semnificație pașnică, așa că nu era exclus să aibă aceeași semnificație și aici, pe Marte.

Așezându-mi mîna în dreptul inimii am făcut o plecăciune spre marțian și i-am explicat că, deși nu-i înțeleg limba, gesturile și acțiunile sale vorbesc clar de pace și prietenie, lucruri la fel de dragi, în momentul de față și pentru mine. Oricît de strălucit s-ar fi dovedit acest scurt discurs al meu, gesturile care-l urmară au fost cu siguranță mult mai bine înțelese.

Mi-am întins, așadar, brațele spre el, am avansat și am luat brățara pe care mi-am prins-o de braț deasupra cotului, apoi am continuat să-l privesc zîmbind. Gura sa imensă se schimonosi într-un zîmbet de răspuns și apucîndu-mă cu unul din brațele intermediare ne îndreptarăm împreună spre bidiviul său. Între timp le făcuse semn tovarășilor săi să avanseze. Aceștia porniseră spre noi într-o cursă nebună dar se potoliră tot atît de repede la un alt semnal al său. Îi era probabil teamă să nu mă sperii din nou și dînr-un alt salt să nu ies din peisaj.

După un schimb de cuvinte cu ai lui, îmi făcu semn că trebuia să călăresc în spatele unuia

dintre ei și încălecă. Cel desemnat întinse cîteva brațe după mine și mă așeză, în spatele său, pe spinarea lucioasă a bidiviului, unde m-am agățat cum am putut mai bine de curelele și legăturile ce fixau armele și ornamentele marțianului.

Întreaga cavalcadă se puse în mișcare, îndreptîndu-se în galop spre dealurile ce se zăreau în depărtare.

PRIZONIER

Abia parcursesem vreo cincisprezece kilometri că terenul începu să se ridice tot mai pronunțat. Ajunsesem, cum aveam să aflu mai târziu, în apropierea țărmului uneia dintre demult-dispărutele mări marțiene, pe fundul căreia avusese loc întâlnirea mea cu marțienii.

Nu peste multă vreme, ajunseserăm deja la poalele munților și, după ce traversarăm o trecătoare foarte îngustă, intrarăm într-o vale deschisă, la orizontul foarte îndepărtat al căreia se zărea un mic podiș, pe care am remarcat un oraș imens. Într-acolo ne îndreptasem în galop și, nu după multă vreme, pătrunsesem în el printr-un fel de drum în ruine ce-l traversa și se termina la marginea podișului într-o prăpastie foarte adâncă.

În timp ce treceam prin dreptul clădirilor, am remarcat că nu erau locuite și, deși nu arătau prea dărăpănate, aveau totuși aerul că nu fuseseră întreținute de ani, poate chiar de secole.

Spre centrul oraşului era o piaţă mai largă şi în ea, cît şi în clădirile ce o înconjurau, erau cazate între nouă sute şi o mie de creaturi din aceeaşi specie cu acei ce mă capturaseră. Pentru că de asemenea intenţii îi bănuiam, în ciuda manierei blînde în care o făcuseră.

Cu excepţia ornamentelor, erau cu toţii goi. Femeile difereau, ca aspect, cu foarte puţin faţă de bărbaţi, cu excepţia poate a colţilor mai lungi, comparativ cu înălţimea lor, şi uneori atît de curbaţi încît le ajungeau la urechi. Trupurile lor erau mai mici şi mai deschise la culoare iar degetele de la mîini şi picioare purtau unele rudimente de unghii – lucru ce lipsea cu desăvîrşire la bărbaţi. Înălţimea medie a femeilor adulte se situa între trei şi patru metri.

Copiii aveau o culoare şi mai deschisă şi toţi îmi păreau la fel, cu excepţia faptului că unii erau mai înalţi decît alţii, probabil fiind mai în vîrstă.

De altfel nu remarcasem vîrste extreme printre ei şi nici vreo diferenţă apreciabilă în aspectul lor faţă de vîrsta maturităţii, cuprinsă între aproximativ patruzeci şi aproape o mie de ani, vîrstă la care pornesc de bună voie în acel ciudat pelerinaj în josul rîului Iss. Nici un marţian în viaţă nu ştie unde duce acel rîu pentru că nici unul nu se întorsese de la izvoarele sale. De altfel, nici

unuia nu i s-ar fi permis să trăiască, după ce se îmbarcase pe apele lui reci și întunecate.

Numai un marțian din o mie moare de vreo boală și probabil vreo douăzeci iau voluntar calea acestui pelerinaj. Ceilalți nouă sute șaptezeci și nouă mor violent în dueluri, la vânătoare, în aviație și război; dar poate că de departe cele mai mari pierderi survin la vârsta copilăriei, când un număr imens de mici marțieni cad victime uriașei maimuțe albe de pe Marte.

Speranța medie de viață a unui marțian, după vârsta maturității, este de aproape trei sute de ani dar ea s-ar putea apropia de o mie dacă diverse cauze nu ar conduce la o moarte violentă. Marcați de resursele epuizate ale planetei, a devenit evident necesar efortul de a contracara impresionanta longevitate, rezultat al remarcabilului lor talent în terapeutică și chirurgie. Pe Marte viața a început să fie considerată ca ceva de care te poți dispensa cu ușurință, lucru evidențiat de sporturile lor atât de periculoase și de războaiele aproape neconținute între diferite comunități.

Desigur, vor fi existând și unele cauze naturale care să influențeze diminuarea populației, dar nimic nu contribuie într-o măsură mai mare la acest final decât faptul că orice marțian, bărbat

sau femeie, poartă întotdeauna cu sine o armă extrem de distructivă.

În timp ce ne apropiam de piață și prezența mea fusese remarcată, am fost imediat înconjurati de sute de creaturi ce păreau dornice să mă tragă jos de pe locul unde mă aflam. Un cuvânt al căpeteniei fu însă suficient pentru a potoli zarva și a ne continua drumul la trap, de-a lungul piațetei, îndreptându-ne spre intrarea unui edificiu magnific, nemaivăzut cred, vreodată, de ochii vreunui muritor.

Clădirea era joasă dar acoperea o suprafață enormă. Era construită din marmură albă strălucitoare încrustată cu aur și briliante ce scăpărau și scînteiau în lumina-soarelui. Intrarea principală avea aproape treizeci de metri, iar frontonul clădirii era astfel conceput încît să formeze o arcadă deasupra holului de intrare. Nu existau trepte ci doar o rampă ușoară ce urca la etajul întâi al clădirii și se deschidea într-o cameră enormă înconjurată de galerii.

Pe pardoseala încăperii, mobilată cu mese și scaune dintr-un lemn șlefuit cu migală, se adunaseră în jurul treptelor unui podium, aproape patruzeci sau cincizeci de bărbați marțieni. Pe podium stătea așezat un războinic imens încărcat din belșug cu ornamente metalice, pene vesel colorate și o minunată lucrătură din piele

împodobită ingenios cu pietre prețioase. De umeri îi atîna o capă scurtă de blană albă, căptușită cu mătase roșie strălucitoare.

Ceea ce m-a frapat, însă, în mod deosebit în legătură cu această întîlnire și sala în care se adunaseră războinicii era faptul că aceștia distonau evident cu proporțiile meselor, scaunelor și celorlalte elemente de mobilier. Ele păreau, mai degrabă, adaptate unor ființe umane de mărimea mea, pentru că marșienii aceștia imenși cu greu s-ar fi putut așeza în acele scaune, nemaivorbind de faptul că picioarele lor lungi n-ar fi avut loc sub mese. Evident, trebuie că mai existau și alți locuitori ai planetei decît ființele sălbatice și grotești în mîinile cărora căzusem, dar evidența unei vechimii extreme a tot ce mă înconjura mă ducea cu gîndul la faptul că aceste clădiri s-ar fi putut să fi aparținut unei rase de mult dispărute și uitate în negura istoriei marșiene.

Grupul nostru se opri la intrarea în clădire și la un semn al căpeteniei am fost coborît. Ținut bine de mînă, am pătruns în camera de audiențe. Aici am remarcat cît de puține formalități erau necesare pentru abordarea unui șef marșian. Cel ce mă capturase dăduse buzna, pur și simplu, în sală, în timp ce ai săi îi făceau loc să avanseze. Căpetenia de pe podium se ridică în picioare și strigă numele exortatorului meu care, la rîndul

său, se opri și repetă numele șefului urmat de titlurile sale.

Pe vremea acestui ceremonial, cuvintele schimbate de ei nu însemnau nimic pentru mine; mult mai târziu aflasem că era vorba de ceremonialul obișnuit de întâlnire a marțienilor verzi. Dacă s-ar fi întâlnit niște străini, fiind astfel în imposibilitatea de a face acest schimb de nume, și-ar fi schimbat în tăcere elementele de ornamentație. Asta dacă misiunea ar fi fost pașnică, pentru că alfel ar fi schimbat împușcături și s-ar fi declanșat lupta cu tot felul de arme.

Cel ce mă capturasese se numea Tars Tarkas și era practic vice-căpetenia comunității, o persoană de mare abilitate ca om politic și luptător. Evident, explicase pe scurt incidentul legat de expediția sa, inclusiv capturarea mea, și când terminase, căpetenia îmi adresase mai multe întrebări.

I-am răspuns în buna mea engleză, mai degrabă cu speranța de a-l convinge că în acest fel nici unul dintre noi nu putea să-l înțeleagă pe celălalt, dar remarcasem că atunci când îi spuneam ceva cu un zîmbet, îmi răspundea prompt cu același gest. Acest fapt și cele similare petrecute în timpul primelor întâlniri cu Tars Tarkas, mă convinseseră că, cel puțin, aveam ceva în comun, simțul umorului exprimat prin zîmbete și hohote de râs. Mai târziu am aflat, însă,

că zîmbetul marțienilor este, mai degrabă, o obligație și că un hohot de rîs ar fi trebuit să umple de groază chiar și o creatură mult mai puternică și mai curajoasă decît mine.

Ideea umorului printre marțienii verzi era departe de concepția noastră de incitație la distracție. Agonia unui tovarăs provoacă acestor creaturi ciudate o stare de hilaritate sălbatică, pentru ei forma principală de amuzament constă în a provoca moartea prizonierilor în cele mai ingenioase și oribile feluri.

Războinicii și căpeteniile lor, adunați acolo, mă examină cu atenție, dornici să-mi pipăie musculatura și țesutul pielii. Apoi, căpetenia principală probabil că își manifestase dorința de a mă vedea demonstrîndu-mi performanțele, pentru că îmi făcu semn să-l urmez și porni împreună cu Tars Tarkas spre ieșire.

Atunci n-am înțeles de la început ce vroia și, pînă să mă dezmeticesc, m-am trezit bine strîns de brațul lui Tars Tarkas și cărat în salturi printre mesele și scaunele sălii, precum o lăcustă caraghioasă. După ce m-am lovit de cîteva ori, în amuzamentul general al marțienilor, am recurs din nou la tîrît, lucru ce, se pare, nu le convenea, așa că am fost ridicat fără menajamente în picioare de o brută ce părea că se amuză cel mai mult de necazurile mele.

În timp ce mă ridică îşi apropiase foarte mult figura de mine, astfel încît nu m-am putut abţine să-i ofer singurul lucru pe care un gentleman l-ar fi făcut în asemenea circumstanţe de brutalitate, bătărie şi lipsă de consideraţie pentru drepturile unui străin. l-am repezit un pumn în fălci, trîntindu-l la pămînt ca pe un bou înjunghiat. Şi, în timp ce se prăvălea pe podea, m-am întors cu spatele către cea mai apropiată masă, aşteptînd să fiu copleşit de răzbunarea celorlalţi, dar hotărît să le servesc o lecţie, pe cît mi-ar fi permis ciudata inegalitate, şi asta, bineînţeles, înainte de a-mi da viaţa.

Teama mea se dovedise, însă, fără motiv, pentru că ceilalţi marţieni, la început rămaşi muţi de uimire, izbucniseră apoi în aplauze şi în hohote nestăpînite şi sălbatice de rîs. Nu recunoscusem aplauzele ca atare, dar mai tîrziu, cînd mă obișnuisem cu obiceiurile lor, am aflat că obţinusem ceea ce ei acordă arareori: o manifestatie de aprobare.

Tipul pe care-l lovisem zăcea întins acolo unde căzuse fără ca vreuna din perechile sale să se apropie de el. În schimb, Tars Tarkas veni înspre mine, mă prinse cu una din mîini şi ne continuarm drumul spre piaţă fără vreun alt incident. Nu ştiam, desigur, motivul pentru care trebuia să ajungem în spaţiu deschis dar aveam

să aflu foarte curînd. Mai întîi repetaseră de cîteva ori cuvîntul "sak", apoi Tars Tarkas făcuse cîteva sărituri, folosind cuvîntul de fiecare dată și îndreptîndu-se spre mine spusese din nou "sak!" Mi-am dat seama ce voiau de la mine și, încordîndu-mă din toate puterile, am "sakat" cu un asemenea succes încît m-am îndepărtat la aproape cincizeci de metri și am aterizat în picioare fără să cad sau să-mi pierd echilibrul. Am revenit apoi, în salturi mai mici, pînă la vreo opt sau zece metri de grupul războinicilor și am rămas în expectativă.

Performanța mea fusese urmărită și de cîteva sute de marțieni din categoriile inferioare și ei ceruseră în cor să repet saltul, lucru pe care căpetenia mi-l ordonă pe loc; mie îmi era, însă, foame și sete și mă hotărîsem pe loc că singura metodă de salvare era să le smulg puțină considerație acestor creaturi prea puțin dispuse să o acorde. Am ignorat, așadar, repetatele comenzi de "sak" și, de fiecare dată cînd o făceau, eu îmi freacă și îmi apăsam stomacul și clămpăneam din buze cît se poate de semnificativ.

Tars Tarkas și căpetenia schimbă cîteva cuvinte și ultimul chemă o tînără femelă din mulțime, îi dădu cîteva instrucțiuni și îmi făcu semn s-o urmez. Am luat mîna pe care mi-o

oferise femeia și am străbătut piața împreună, îndreptându-ne spre o clădire impozantă aflată pe latura opusă.

Simpatica mea însoțitoare avea aproape trei metri înălțime, abia ajunsese la maturitate, dar mai putea încă să mai crească. Avea totodată o culoare oliv deschis și o piele moale și lucioasă. Așa cum aveam să aflu mai târziu, se numea Sola și aparținea suitei lui Tars Tarkas. Mă condusesese într-o cameră spațioasă, undeva în aripile dinspre piață ale clădirii, care, judecând după mătăsurile și blănurile așternute pe jos, părea a fi camera de dormit a mai multor nativi.

Încăperea era bine luminată de cîteva ferestre largi și minunat decorată cu picturi murale și mozaicuri. Peste toate, însă, părea să plutească același aer inconfundabil de Antichitate, ceea ce mă convingea tot mai mult că arhitecții și constructorii acestor minunate creații n-aveau nimic de-a face cu semibruțele ce le ocupau acum.

Sola îmi făcu semn să mă așez pe o grămadă de mătase, aproape de centrul camerei, și întorcîndu-se, slobozi un fel de sîșîit ciudat, ca și cum ar fi trimis un semnal cuiva din camera alăturată. Ca răspuns la chemarea ei, am obținut o altă imagine a unei noi minuni marțiene. Venise legănîndu-se pe cele zece picioare scurte și se

așezase jos, în fața fetei, întocmai unui cățeluș ascultător. Creatura era cam de mărimea unui ponei Shetland, în schimb capul avea o ușoară asemănare cu cel al unei broaște, cu excepția faptului că fălcile îi erau echipate cu trei rînduri de dinți lungi și ascuțiți.

ÎMI PĂCĂLESC CÎINELE DE PAZĂ

Sola privi în ochii vicleni ai brutei, murmură un cuvînt sau două de comandă, arătă spre mine și părăsi camera. M-am întrebat atunci cu teamă care aveau să fie reacțiile acestei monstruoșități cu aspect feroce, lăsată singură în apropierea unei atît de ispititoare bucăți de carne; dar teama mea se dovedi fără temei pentru că animalul, după ce mă analiză cu atenție cîteva clipe, străbătu camera spre singura ieșire ce da în stradă și se întinse cît era de lung pe pragul acesteia.

Era prima mea experiență cu un cîine de pază marțian dar din fericire nu și ultima, pentru că acea creatură m-a păzit cu devotament pe toată durata captivității mele printre oamenii verzi; îmi salvase de două ori viața și nu mă părăsise fără ordin nici un moment.

În timp ce Sola era plecată, am profitat de ocazie pentru a examina mai amănunțit camera în

care eram ținut captiv. Picturile murale înfățișau scene de o rară frumusețe: munți, râuri, lacuri, oceane, arbori și flori, drumuri de țară, grădini însoțite – imagini ce ar fi putut reprezenta foarte bine scene pămîntești dacă nu ar fi fost diferită culoarea vegetației. Era evident munca unui artist desăvîrșit, atît de subtilă părea atmosfera și de perfectă tehnica de realizare. Nicăieri, însă, nu se întîlnea reprezentarea vreunei forme de viață animală din care să pot ghici înfățișarea unor locuitori dispăruți și diferiți de cei de acum ai planetei.

În timp ce îmi lăsasem fantezia să zburde în tot soiul de conjecturi fantastice, încercînd posibile explicații pentru ciudatele anomalii pe care le întîlnisem pe Marte, Sola se înapoiase atît cu mîncare cît și cu băutură. Le orînduise pe podea lîngă mine și așezîndu-se și ea mai încolo, mă privi cu o licărire semnificativă. Hrana consta din aproximativ o jumătate de kilogram de substanță solidă de consistența brînzei, aproape fără gust, în timp ce băutura părea un fel de lapte de la vreun animal. Deși puțin acidulat, nu era prea neplăcut la gust și, în scurtă vreme, am învățat să-l prețuiesc foarte mult. Provenea, după cum aveam să aflu mai tîrziu, nu de la un animal, pentru că pe Marte nu trăiește decît un singur mamifer și acesta o specie foarte rară, ci de la o

plantă uriașă care crește practic fără apă dar care pare să-și distileze impresionanta rezervă de lapte atît din sol cît și din umezeala aerului și razele soarelui. O singură astfel de plantă produce cam cincisprezece pînă la douăzeci de litri de lapte pe zi.

După ce am mîncat m-am simțit un pic învigorat, și cum aveam nevoie și de odihnă, m-am întins pe valurile de mătase. Probabil dormisem cîteva ore bune pentru că, atunci cînd m-am trezit, afară se întunecase și se lăsase frigul. Am remarcat că cineva aruncase o blană peste mine care acum alunecase și, în întuneric, nu vedeam s-o trag la loc. În aceeași clipă o mînă mă acoperi din nou cu blana și, aproape imediat, mai puse încă una.

Am presupus că ocrotitorul meu fusese Sola și nu mă înșelasem. Singură această fată, din mulțimea marțienilor verzi cu care venisem în contact, manifesta față de mine un fel de simpatie, bunătate și afecțiune, iar solitudinea ei față de cererile mele îndrăznețe era fără cusur, ferindu-mă de multe neplăceri și suferințe inutile.

Așa cum aveam să învăț, nopțile marțiene sînt extrem de reci și de vreme ce, practic, nu există nici amurguri nici zori, schimbarea de temperatură este bruscă și neplăcută, la fel cum este și tranziția de la lumina orbitoare a zilei la întuneric.

Aici nopțile sînt fie iluminate strălucitor, fie foarte întunecate. Dacă nici unul dintre sateliții planetei nu se afla pe cer, întunericul devenea deplin, de vreme ce lipsa atmosferei, sau mai bine zis atmosfera foarte rarefiată, nu reușește să difuzeze lumina stelelor. Pe de altă parte, dacă ambii sateliți sînt pe bolta nopții, suprafața planetei este luminată puternic.

Cei doi sateliți ai lui Marte se află la o mai mică distanță de ea decît Luna de Pămînt, cel mai apropiat fiind la aproximativ șapte mii de km iar cel mai îndepărtat la aproape douăzeci de mii. față de sfertul de milion de km ce ne separă pe noi de Lună. Cel mai apropiat satelit al lui Marte încheie o rotație completă în jurul planetei în mai puțin de șapte ore și jumătate, așa încît el pare că traversează cerul, precum un meteorit uriaș, de două sau de trei ori în fiecare noapte, revelîndu-și toate fazele pe parcursul fiecărui tranzit.

Luna cea mai îndepărtată se rotește în jurul lui Marte în aproape treizeci de ore și un sfert și, împreună cu sora sa mai apropiată, transformă peisajul nocturn marțian într-o priveliște splendidă și misterioasă. Este un lucru minunat că natura s-a gîndit să lumineze atît de miraculos și de abundent nopțile marțiene, pentru că acești oameni verzi, o rasă nomadă fără o prea mare dezvoltare intelectuală, nu au decît mijloace

primitive de iluminare artificială. Ei se bazează, în principal, pe torțe, pe un gen de lumînări și pe un fel de ulei lampant care generează un gaz ce arde fără fitil.

Acest din urmă dispozitiv produce o lumină albă, intensă și foarte pătrunzătoare dar, din cauză că uleiul natural de care are nevoie poate fi extras numai în câteva localități foarte îndepărtate, se utilizează arareori de aceste creaturi a căror principală preocupare este ziua de azi și al căror dispreț față de munca manuală i-a menținut în această stare de semibarbarie.

După ce Sola m-a acoperit, am adormit din nou și nu m-am trezit pînă a doua zi. Celelalte ocupante ale încăperii, cinci la număr și numai femei, încă mai dormeau bine învelite în straturi de mătase și blănuri. Pe prag, așa cum îl lăsasem în ziua precedentă, stătea întinsă bruta de gardian fără somn; aparent nu se mișcase nici un milimetru; avea privirea ca lipită de mine și nu m-am oprit să mă-ntreb ce mi-ar fi putut face dacă aș fi încercat să scap.

Dintotdeauna am fost înclinat spre aventură, să irvestighez și să experimentez lucruri pe care un om normal, cu siguranță, le-ar fi evitat. Mi-a venit atunci ideea că cea mai sigură cale de a afla atitudinea exactă a animalului față de mine era să încerc să părăsesc încăperea. Nutream speranța

că aş fi putut să-i scap, odată ajuns în afara clădirii, pentru că începusem să mă mîndresc cu abilitatea mea de săritor. Mai mult, puteam deduce din scurtimea picioarelor sale că bruta nu putea fi nici un săritor, nici un alergător redutabil.

M-am ridicat, deci, încet şi cu multă atenţie în picioare spre a constata cu stupeoare că bruta face acelaşi lucru. Precaut, am început să mă apropii de el, descoperind cu această ocazie că, dacă-mi tîrşesc picioarele, îmi pot menţine balansul mai bine şi totodată pot înainta mai rapid. Pe măsură ce mă apropiam de el, animalul se retrăgea prudent, iar atunci cînd am ajuns în prag, mi-a făcut loc să trec. Rămase în urma mea cam zece paşi, după care începu să mă urmărească de la această distanţă, în timp ce înaintam pe strada pustie.

Evident misiunea lui era doar să mă protejeze, m-am gîndit, dar cînd am ajuns la marginea oraşului, mi-a sărit brusc în faţă slobozind sunete ciudate şi arătîndu-şi colţii feroşi. Crezînd că mă amuz un pic pe seama lui, m-am repezit spre el şi, cînd mai aveam puţin pînă să-l ating, am sărit dincolo de el aterizînd departe în afara oraşului. M-a urmat instantaneu cu o viteză la care nu bănuiam că voi fi martor vreodată. Credeam că picioarele lui scurte nu i-ar fi permis să alerge astfel. Acum îmi dădeam seama că, dacă s-ar fi

întrecut cu un ogar, acesta din urma ar fi părut că nici măcar n-a început cursa. Așa cum aveam să aflu mai târziu, era cel mai rapid animal de pe Marte și, datorită inteligenței, loialității și ferocității sale, extrem de folositor la vânătoare, în războaie și ca protector al marțienilor.

Mi-am dar repede seama că n-aș fi reușit să scap de coții animalului luînd-o direct la fugă, în schimb i-am acceptat provocarea și, cînd aproape să mă ajungă, am sărit din nou peste el, dublîndu-mi aproape efortul. Manevra mi-a creat un avantaj considerabil, permițîndu-mi să ajung înapoi în oraș înaintea lui și să sar din nou, la aproape zece metri, pe fereastra unui imobil din împrejurimi.

Prinzîndu-mă de pervaz, m-am așezat acolo fără să privesc în interiorul clădirii, ci la animalul descumpănit, rămas sub mine. Dar bucuria mi-a fost de scurtă durată pentru că, de abia apucasem o poziție mai confortabilă pe pervazul ferestrei, cînd o labă uriașă mă prinse de gît pe la spate și mă trase cu violență în cameră. Am aterizat pe spate pentru a constata cu groază că deasupra mea stătea ridicată o colosală creatură, asemănătoare unei maimuțe albe lipsite de păr cu excepția coamei zburlite de pe cap.

O LUP ÎĂ CARE MI-A ADUS PRIETENI

Creatura, ce semăna mult mai bine oamenilor de pe Pămînt decît marțienienilor pe care-i înțîniseam pînă atunci, mă țintuise de podea cu unul dintre uriașele sale picioare, în timp ce mormăia și gesticula spre cineva din spatele meu. Acesta din urmă, evident perechea sa, se apropia de mine înarmat cu o bîță de piatră și cu intenții nu tocmai prietenoase.

Creaturile aveau aproape patru sau cinci metri înălțime cînd stăteau ridicate și, asemenea marțienilor verzi, mai aveau o pereche suplimentară de membre situate între cele superioare și inferioare. Ochii le erau foarte apropiați, fără să iasă din orbite, urechile drepte, dar mai lateral localizate decît la marțienii verzi, în timp ce boturile și dinții erau surprinzător de asemănătoare cu cele ale gorilelor africane. Cu toate acestea, nu păreau atît de fioroși, în comparație cu marțienii verzi.

Bîta se îndrepta deja spre fața mea cînd o închipuire miriapodă țîșni prin ușă direct în pieptul executorului. Cu un țîpăt de groază, maimuța care mă ținea țintuit de podea, sări prin fereastra deschisă, în schimb, perechea sa rămase încleștată într-o teribilă luptă pe viață și pe moarte cu apărătorul meu, nimeni altul decît credincioasa creatură de pază; mi-e greu să numesc cîine o ființă atît de hidoasă.

Am țîșnit imediat în picioare, lipindu-mă cu spatele de zid, pentru a fi martorul unei lupte cum nu mai văzuse nimeni pînă atunci. Puterea, agilitatea și ferocitatea oarbă a acestor două creaturi nu avea nimic de-a face cu ceea ce cunoaște un pămîntean. Animalul meu avea avantajul primei lovituri și își înfipsese adînc colții săi puternici în pieptul adversarului, dar brațele și labele uriașe ale maimuței, animate de o musculatură ce depășea cu mult pe cea a marțienilor pe care-i văzusem pînă atunci, îi încleștase gîtlejul și îl răsucea încet spre spate unde mă așteptam să ajungă din clipă în clipă iar apărătorul meu să alunece mort cu gîtul rupt.

Maimuța avea deja pieptul sfîșiat de colți puternici și, în timp ce se rostogoleau pe podea, nici unul dintre cei doi adversari nu scotea vreun sunet de teamă sau durere. Deodată, am văzut ochii uriași ai animalului meu ieșiți complet din

orbite și sîngele țîșnindu-i din nări. Devenise împedecă faptul că puterile îl lăsau cu fiecare clipă, deși același lucru se putea spune și despre maimuță.

Brusc m-am trezit la realitate cu acel ciudat instinct ce mă împinge de fiecare dată să-mi fac datoria, am apucat bîta ce căzuse pe podea încă de la începutul luptei, mi-am adunat toate forțele brațelor mele pămîntene și am repezit-o în capul maimuței. Țeasta a explodat parcă ar fi fost o coaje de ou.

Dar abia apucase lovitura să sfarme țeasta agresorului că am fost din nou confruntat cu un alt pericol. Perechea maimuței își revenise din primul șoc de teroare și se întorsese la scena bătăliei prin interiorul imobilului. Îl zărisem chiar înainte de a ajunge în prag, dar răcnetul său la vederea tovarășului întins pe podea fără viață și spuma ce i se formase la gură, ca semn al furiei depline, îmi înghețase definitiv sîngele în vine.

Fusesem întotdeauna gata să lupt dar în condițiile de față nu găseam nici glorios nici profitabil să-mi măsoz relativ firava putere cu mușchii de oțel și ferocitatea brutală a locuitorilor înfuriați dintr-o lume necunoscută; de fapt, singurul rezultat al unei asemenea întîlniri, în ceea ce mă privea, n-ar fi fost decît moartea violentă.

Eram lângă fereastră și îmi dădeam seama că, odată ajuns în stradă, aș fi reușit să revin în piață înainte ca turbata creatură să mă ajungă din urmă; cel puțin în fugă exista o șansă de salvare, față de moartea sigură, dacă aș fi rămas să lupt, oricât de disperat aș fi făcut-o.

Este adevărat că mai aveam bîta, dar ce puteam face cu ea împotriva celor patru brațe uriașe. Chiar dacă aș fi reușit să rup unul din ele cu prima lovitură, pentru că îmi închipuiam că va încerca să parizeze lovitura, m-ar fi anihilat oricum cu celelalte, înaintea de a schița măcar un al doilea atac.

În clipele cînd aceste gînduri îmi treceau prin minte și mă-ntorceam spre fereastră, privirea mi-a căzut pe fostul meu gardian. Într-o clipă, toate gîndurile de fugă mi s-au spulberat. Zăcea pe podea, abia trăgîndu-și sufletul și privirea lui părea un impresionant apel la ajutor. N-am rezistat acelei priviri și, mi-am dat seama atunci, n-aș fi putut să-mi părăsesc salvatorul fără măcar să încerc pentru el cel puțin tot atîta cît făcuse el pentru mine.

Așadar, fără alte considerente, m-am hotărât să înfrunt maimuța dezlănțuită. Ajunsesse mult prea aproape de mine pentru ca bîta să-mi mai folosească la ceva, așa că am aruncat-o cu toată forța pe care-o mai aveam în masa de mușchi

turbată ce înainta atît de amenințător. Lovitura, primită chiar sub genunchi, i-a smuls un urlet de durere și furie și, dezechilibrîndu-l, s-a prăvălit spre mine cu brațele deschise în încercarea de a-și atenua cădereă.

Din nou, ca și în ziua precedentă, am recurs la tactica pămînteană: o lovitură în plină figură cu pumnul drept urmată de alta la fel de puternică în plex, cu stîngul. Efectul s-a dovedit miraculos, pentru că, fentînd ușor după a doua lovitură, l-am văzut cum se lungește pe podea cu respirația blocată, torturat de durere. Fără să mai pierd nici o clipă, m-am repezit la bîta și am terminat treaba înainte ca monstrul să poată să-și revină din amețeață.

În timp ce lichidam astfel bestia, un hohot de rîs izbucni în spatele meu. Întorcîndu-mă, i-am zărit în pragul încăperii pe Tars Tarkas, Sola și trei sau patru războinici, iar cînd privirile ni s-au întîlnit, am receptat pentru a doua oară aceeași aprobare respectuoasă.

Absența mea fusese remarcată de Sola de îndată ce se trezise. Îl informase imediat pe Tars Tarkas și acesta pornise imediat, împreună cu o mîină de războinici, în căutarea mea. Cînd se apropiaseră de marginea orașului, remarcaseră maimuța turbată de furie precipitîndu-se la intrarea clădirii.

O urmăriseră îndeaproape în speranța că le va furniza vreo pistă în privința dispariției mele și deveniseră astfel martorii scurtei dar decisivei lupte. Această întâlnire, împreună cu cea din ziua precedentă, când avusesem de-a face cu războinicul marțian, mă ridicase mult în ochii lor. Lipsiți complet de acele sentimente mai profunde, legate de prietenie, de dragoste sau afecțiune, aceste ființe divinizau calitățile fizice și curajul și nimic nu era mai potrivit cu obiectul adorației lor ca menținerea poziției sociale prin repetate exemple de abilitate, putere sau curaj.

Sola, care însoțise grupul de cercetași din proprie inițiativă, a fost singura care n-a izbucnit în râs în timp ce eu mă luptam să-mi salvez viața. Dimpotrivă, părea sobră și plină de solitudine, iar când am terminat cu monstrul, s-a repezit la mine pentru a-mi examina corpul, să vadă cum stau cu rănilor și loviturile primite. Zîmbi satisfăcută constatînd că eram neatins și, luîndu-mă de mîna, mă conduse înspre ieșire.

Tars Tarkas pătrunse în încăperea împreună cu ceilalți războinici, aplecîndu-se cu toții peste trupul animalului care-mi salvase viața și pe care, la rîndul meu, îl salvasem. Se părea că exista o dispută în jurul unui argument, pentru că unul dintre ei încercă să mi se adreseze dar, amintindu-și de ignoranța mea în privința limbii

sale, renunță și se întoarce la Tars Tarkas. Acesta, prin cuvinte și gesturi, dădu cîteva comenzi oamenilor săi, pentru ca apoi să ne urmeze spre ieșire.

Mi se părea ceva amenințător în atitudinea lor față de animalul meu, așa că am ezitat să plec pînă nu aflam urmarea. Și am făcut bine că am rămas pentru că unul dintre războinici își scoase pistolul drăcesc, pregătindu-se să pună capăt vieții creaturii. Am sărit și l-am lovit peste mîna. Glonțul s-a îndreptat spre tocul ferestrei perforînd atît lemnul cît și zidăria.

Am îngenunchiat apoi lîngă creatura oribilă și, ajutînd-o să se ridice, i-am făcut semn să mă urmeze. Uimirea pe care acțiunea mea o produsese asupra marțienilor se dovedi a fi foarte caraghioasă; erau incapabili să înțeleagă, altfel decît ca pe o slăbiciune sau o copilărie, gesturi și atitudini ce țineau de grațitudine sau compasiune. Războinicul al cărui pistol îl deviasem îl privea întrebător pe Tars Tarkas, dar acesta îi făcu semn să mă lase în pace, astfel că ne-am întors în piață împreună cu animalul meu urmărindu-mă îndeaproape și Sola ținîndu-mă strîns de braț.

Îmi făcusem cel puțin doi prieteni pe Marte; o tînără femeie ce avea grijă de mine cu solicitudinea unei mame și o brută stupidă care, așa cum am aflat mai tîrziu, purta în atît de

respingătoarea sa carcasă, mai multă dragoste, loialitate și gratitudine decît aș fi putut întîlni la cei peste cinci milioane de marțieni verzi care locuiau în orașele părăsite și mările secate de pe Marte.

CREȘTEREA COPIILOR PE MARTE

După micul dejun, o replică exactă a prînzului din ziua precedentă și, practic, un cod al tuturor prînzurilor care au urmat șederii mele printre marțienii verzi, Sola m-a escortat pînă în piață, unde întreaga comunitate era angajată în a privi sau ajuta la înhămarea unor animale de dimensiunea unor mastodonți la niște care imense cu trei roți. Erau cam două sute cinci zeci de astfel de vehicule, fiecare tras de un singur animal care, cel puțin după aparențe, ar fi fost în stare să tracteze întreaga caravană. —

În legătură cu aceste care, pe lîngă dimensiunile lor uriașe, trebuie să adaug că erau și impresionant decorate. În fiecare stătea cîte o femeie marțiană împodobită cu ornamente de metal, bijuterii, mătăsuri și blănuri, iar pe spatele fiecărui animal înhămat la car era cocoțat cîte un tînăr conducător marțian. Asemenea animalelor pe care călăreau războinicii, animalele acestea de

povară nu aveau nici ele hățuri sau căpăstru, fiind ghidate în întregime pe cale telepatică.

Această forță telepatică este minunat dezvoltată la toți marțienii și explică în mare măsură simplitatea limbajului lor și relativ puținele cuvinte pe care le schimbă între ei, chiar în conversațiile mai lungi. Este un limbaj universal pe Marte, prin intermediul căruia animalele superioare și inferioare ale acestei lumi paradoxale sînt capabile să comunice într-o măsură mai mare sau mai mică, depinzînd de sfera intelectuală a fiecărei specii și nivelul de dezvoltare individuală.

În timp ce cavalcada se pregătea să se pună în mișcare în șir indian spre locul pe unde intrasem în oraș cu o zi mai devreme, Sola mă trase într-unul din carele libere. În fruntea caravanei călăreau aproape două sute de războinici, așezați pe cinci rînduri, cam același număr în spatele caravanei și cîte douzeci și cinci pe fiecare flanc.

Toată lumea, în afară de mine, bărbați, femei și copii, era bine înarmată iar în spatele fiecărui car alerga cîte un cîine marțian; al nostru urmărind îndeaproape propriul nostru car; de fapt credincioasa creatură nu m-a părăsit niciodată în toți cei zece ani cît am stat pe Marte. Ne-am continuat drumul prin mica vale din fața orașului, printre dealuri și, în fine, am coborît pe fundul

mării secate în care întâlnisem pentru prima oară incubatorul. Acesta, de altfel, s-a dovedit a fi și punctul final al călătoriei noastre pentru că, după ce am depășit și ultima denivelare aflată pe fundul mării, întreaga caravană a pornit-o într-un galop nebun spre incubatorul ce apăruse la orizont.

La sosire, atelajele au fost parcate cu precizie militară pe cele patru laturi ale incintei, iar o parte dintre războinici conduși de imensa căpetenie, inclusiv Tars Tarkas și alți câțiva șefi mai mici, au descălecat și s-au îndreptat spre ea. Tars Tarkas a explicat ceva șefului principal al cărui nume s-ar fi putut traduce cu aproximație în engleză drept Lorquas Ptomei Jed; Jed fiind titlul de noblete.

Aveam să apreciez curînd subiectul conversației lor pentru că imediat Tars Tarkas o anunță pe Sola să mă trimită la el. Deprinsesem cît de cît, în această perioadă de timp, primele elemente din abecedarul mersului în condițiile de pe Marte așa că m-am apropiat destul de repede de latura incubatorului unde se afla.

Cînd am ajuns suficient de aproape, am remarcat faptul că mai toate ouăle fuseseră clocite, iar incubatorul fremăta de mici drăcușori. Aveau o înălțime de aproape un metru și se mișcau fără astîmpăr prin incintă, ca și cum ar fi căutat hrană.

După ce m-am oprit în fața lui, Tars Tarkas a arătat spre incubator și a spus "sak" Mi-am dat seama că dorea de la mine să repet performanța de ieri pentru edificarea lui Lorquas Ptomel. Deoarece, trebuie să vă mărturisesc, încercarea îmi provoca și mie o anumită satisfacție, m-am executat imediat, reușind un salt dincolo de carele parcate în spatele incubatorului. Când m-am înapoiat, Lorquas Ptomel a mormăit ceva pentru mine, apoi, întorcându-se spre războinicii săi le adresă, probabil, câteva vorbe de comandă cu privire la incubator. Nemaiacordându-mi nici un fel de atenție, am dedus că mi se permitea să rămân și să observ operațiile care constau, în principal, în practicarea unei deschizături, în peretele incubatorului, suficient de mare pentru a permite ieșirea micuților marțieni.

De fiecare parte a deschizăturii, femeile și tinerii marțieni de ambele sexe, formau doi pereți solizi ce duceau, printre care, departe în câmpie. Scăpați printre acești pereți, micuților marțieni, viori ca niște cerbișori, li se permitea să alerge pe toată lungimea culoarului pentru a fi capturați, unul câte unul, de femeile și copiii mai în vârstă; ultimul din linie captura primul sosit, apoi cel de vizavi pe următorul și tot așa pînă ce toți micuții părăseau incubatorul și erau adjudecați de un tînăr sau o femeie. Dacă o femeie își realiza

captura părăsea rîndul și se îndrepta spre carul său, în timp ce, dacă micuții erau capturați de tineri, erau oferiți ulterior altor femei.

Văzînd că ceremonia, dacă putea fi înnobilită de acest nume, se terminase, am căutat-o pe Sola care se retrăsese în carul ei ținînd strîns în brațe una dintre acele mici creaturi hidoase.

Munca aceasta de educare a micilor martieni consta numai în învățarea lor să vorbească și să utilizeze armele pe care le primeau încă din primul an de viață. Provenind din ouăle în care au stat cinci ani, cît durează perioada de incubatie, pășesc în viață perfect dezvoltati, cu excepția mărimei. Complet ignoranți în privința propriilor mame, care, la rîndul lor, n-ar fi putut numi cu prea multă siguranță tații, devin copiii comunității iar sarcinile educației revin femeilor care au reușit să-i captureze la părăsirea incubatorului.

Mamele adoptive puteau chiar să nici nu aibe vreun ou în incubator, așa cum era și cazul lui Sola ce nu începuse încă ovulația. Dar lucrurile acestea nu aveau o importanță prea mare printre martienii verzi, de vreme ce dragostea paternă și filială le erau la fel de necunoscute, pe cît de comune printre noi și sînt încredințat că acest oribil sistem, moștenit din vremuri imemorale, este cauza directă a absenței sentimentelor profunde și a instinctelor umanitare superioare

printre aceste sărmăne creaturi. Încă de la naștere nu cunosc dragostea mamei sau a tatălui, nici înțelesul cuvîntului *acasă* și sînt învățați să demonstreze prin forța fizică și ferocitatea lor că sînt apti să trăiască. Dacă se dovedesc a avea defecte fizice sînt împușcați pe loc și nu vei vedea măcar o lacrimă vărsată pentru încercările extrem de dure pe care trebuie să le depășească din cea mai fragedă pruncie.

Nu vreau să spun cu aceasta că martienii adulți ar fi cruți intenționat sau fără motiv față de copiii lor ci, mai degrabă, că acest comportament reprezintă, de fapt, o luptă dură și fără milă pentru existență pe o planetă muribundă ale cărei resurse naturale se diminuaseră pînă acolo încît a întreține pînă și o viață suplimentară ar fi fost o povară pentru comunitatea în sarcina căreia ar fi căzut.

Printr-o selecție atentă aleg exemplarele cele mai puternice ale fiecărei specii și, cu un spirit de prevedere aproape supranatural, regularizează rata nașterilor pentru a acoperi pierderile prin moarte. Fiecare femeie martiană adultă produce cam treisprezece ouă pe an iar cele ce ating, în urma testelor, mărimea, greutatea și densitatea necesare, sînt ascunse în anumite caverne subterane unde temperatura este prea scăzută pentru a se cloci. În fiecare an, aceste ouă sînt

analizate cu atenție de un consiliu format din douăzeci de căpetenii. Ei păstrează o sută din cele mai bine conservate și le distrug pe celelalte. La sfârșitul unei perioade de cinci ani, aproape cinci sute de ouă, dintre cele mai perfecte, au fost alese din miile disponibile. Ele sînt plasate în incubatoare aproape etanșe pentru a fi clocite de razele soarelui timp de alți cinci ani. Evenimentul la care fusesem martor astăzi era cît se poate de semnificativ în acest sens, pentru că aproape nouăzeci și nouă la sută dintre ouă dăduseră la iveală în două zile ceea ce se clocise vreme de cinci ani. Dacă celelalte vor fi ieșit la lumină mai tîrziu, nu știu care va fi fost soarta lor. Oricum n-ar fi fost doriți, pentru că prôgeniturile lor ar fi putut moșteni și transmite tendința de prelungire a incubăției. S-ar deregla astfel un sistem stabilit din vremuri imemorabile, sistem care permite adulților să se întoarcă la locul incubăției cu precizie de ore.

Incubatoarele erau construite cît mai departe, oriunde existau șanse mai mici de a fi descoperite de alte triburi. Rezultatul unei asemenea catastrofe ar fi însemnat lipsa copiilor din comunitate pentru alți cinci ani. Mi s-a întîmplat, mai tîrziu, să fiu martorul descoperirii unui incubator de către străini.

Comunitatea, în care ajunsesem, era compusă din aproape treizeci de mii de suflete. Ei

hălăduiau pe o suprafață enormă de teren arid și semi-arid, între paralelele patruzeci și optzeci ale emisferei sudice, ce se mărginea atît la est cît și la vest cu două regiuni întinse și fertile. Cartierul lor general era plasat în colțul sud-vestic al acestui district, în apropiere de încrucișarea a două așa-numite canale marțiene.

Cum incubatorul fusese plasat în extremitatea nordică a teritoriului lor, într-un ținut considerat nelocuit și necirculat, ne aștepta o îndelungată călătorie de întoarcere, despre care, atunci, evident, nu știam nimic.

După revenirea în orașul părăsit, mi-am petrecut cîteva zile într-o dulce leneveală. În ziua următoare întoarcerii noastre, războinicii porniseră călare încă de dimineată și se întorseseră abia la căderea întunericului. Mai tîrziu am aflat că fuseseră în grotlele subterane, în care țineau ouăle, să le transporte la incubatorul pe care-l ridicaseră pentru o altă perioadă de cinci ani și care, mai mult ca sigur, nu va mai fi vizitat în toată această perioadă de timp.

Grotele care ascunseseră ouăle erau localizate la cîteva kilometri sud de incubator și urmau să fie vizitate anual de către consiliul celor douăzeci de căpetenii. De ce, însă, nu-și construiau incubatoarele în apropierea caselor a rămas definitiv un mister pentru mine și ca multe alte

mistere marțiene, inexplicabil pentru raționamentul pămîntean.

Îndatoririle lui Sola se dublaseră acum, pentru că trebuia să aibe grijă și de micuțul marțian. Cum, însă, nici unul dintre noi nu ceream prea multă atenție și cum amîndoi eram la fel de avansați în educația marțiană, se hotărîse să ne învețe împreună.

Captura sa consta într-un mascul de aproape un metru înălțime, foarte puternic și perfect din punct de vedere fizic. Învăța repede și pe seama rivalității ce se născuse între noi m-am amuzat copios. Așa cum am mai spus, limba marțiană este extrem de simplă și într-o săptămînă puteam să-mi exprim toate nevoile și să înțeleg tot ce mi se spunea. Totodată, sub îndrumarea lui Sola, mi-am dezvoltat puterile telepatice astfel încît peste puțin timp puteam simți prezența oricui ar fi ajuns în preajma mea.

Ceea ce o surprinsese, însă, cel mai mult pe Sola în ceea ce mă privește era faptul că, deși puteam prinde cu ușurință mesaje telepatice de la alții, adesea chiar și cînd nu-mi erau adresate, nimeni nu putea citi, în nici o circumstanță, măcar o fărîmă din mintea mea. La început, lucrul acesta mă vexase, dar mai tîrziu am ajuns să mă bucur pentru că îmi conferea un avantaj deosebit în fața marțienilor.

O CAPTIVĂ ROȘCATĂ CĂZUTĂ DIN CER

A treia zi după ceremonia de la incubator am pornit spre casă. Dar abia dacă ieșiseră din oraș primele atelaje că au venit ordine să ne întoarcem imediat și cât mai repede cu putință. Ca și cum ar fi fost antrenați ani de zile pentru o asemenea împrejurare, marșienii verzi se topiseră ca o ceață în intrările spațioase ale clădirilor din apropiere și în mai puțin de câteva minute întreaga caravană cu atâtea care, mastodonți și războinici călare dispăruse din vedere.

Împreună cu Sola intrasem în prima clădire de la marginea orașului, acolo unde întâlnisem, de fapt, maimuța albă. Curios să aflu care fusese motivul acestei întoarceri precipitate, m-am urcat la etaj și am privit de-a lungul văii pînă la dealurile profilate la orizont. De abia atunci am văzut cauza pentru care se ascunseseră atît de rapid.

O navă aeriană uriașă, de culoare cenusie, mai mult lungă decît înaltă, plutea lin peste creasta celui mai apropiat deal. După ea urma alta și alta, douăzeci de nave asemănătoare se îndreptau maiestos spre noi, zburînd foarte aproape de suprafața solului.

Fiecare purta un drapel ciudat întins între extremitățile punții superioare, iar pe prora fiecăreia era pictată un fel de emblemă sau semn heraldic ce strălucea vizibil în soare, chiar și de la distanța apreciabilă care ne despărțea. Am remarcat, de asemenea, figuri ce se îngrămădeau în partea din față a punților navelor aeriene. Nu-mi dădeam seama dacă ne descoperiseră sau pur și simplu vroiau să admire privelistea orașului pustiu, dar oricare ar fi fost situația, presimțeam că nu-i aștepta o primire prea călduroasă. Și, ca și cum ar fi vrut să-mi confirme ipoteza, brusc și fără avertisment, războinicii marțieni deschiseseră un teribil baraj de foc de la toate ferestrele ce dădeau spre valea de unde înaintau atît de pașnic uriașele nave zburătoare.

Instantaneu, scena se schimbase ca prin farmec; navele cele mai avansate-își îndreptau pe rînd flancurile spre noi pentru a ne răspunde cîu lovitură de tun, apoi reveneau în poziția inițială cu intenția clară de a ocoli orașul și de a ne cădea în spate. Celelalte nave urmau aceeași tactică,

deschizînd focul asupra noastră, pentru scurta perioadă de timp cît se desfășurau în dispozitiv de luptă. Focul nostru nu-și micșorase tirul nici o clipă și mă îndoiesc că mai mult de douăzeci și cinci la sută dintre lovituri nu-și nimereau ținta. Nu mi se mai întîmplase să fiu martorul unei asemenea precizii mortale. Explozia fiecărui glonț doboră o figură de pe puntea navelor aeriene iar drapelele și punțile superioare se dizolvau vizibil în jeturi de foc, pe măsură ce erau perforate de proiectile.

Focul de răspuns de pe navele aeriene era destul de ineficient și se datora, așa cum aveam să aflu mai târziu, efectului de surpriză al primelor rafale ce găsiseră echipajul complet nepregătît, iar tunurile neprotejate de ținta teribilă a războinicilor marțieni.

Se pare că fiecare războinic verde are obiective precise în circumstanțe identice de război. De pildă, o parte dintre ei, de regulă cei mai buni ochitori, își direcționează tirul spre aparatele de locație și ochire ale marilor tunuri care armează navele aeriene; o altă grupă atacă aparatele tunurilor mai mici, în aceeași manieră, alții țintesc servanții tunurilor, alții ofițerii, în timp ce alte grupe sînt preocupate de ceilalți membri ai echipajului, fie că sînt răspîndiți la proră sau pupă sau pe una dintre punțile principale.

După numai douăzeci de minute de la prima salvă de foc, impresionanta flotilă aeriană se retrăgea în grabă în direcția din care își făcuse apariția, mai multe nave fiind vizibil în dificultate și abia controlate de echipajele decimate. Încetaseră complet focul și își concentră acum energiile numai pentru a scăpa. În schimb, războinicii noștri se grăbiseră să ia poziții pe acoperișurile clădirilor în care intraseră și continuau să urmărească armata în retragere cu un tir continuu și mortal.

Una câte una, navele reușiră, totuși, să se retragă după crestele lanțului de dealuri. Numai una, abia plutind, mai rămăsese la vedere. Era cea care primise din plin tirul nostru și părea complet rămasă fără echipaj, de vreme ce nici o figură mișcătoare nu era vizibilă pe punțile ei. Încet, încet își schimba direcția, îndreptându-se într-un cerc larg și de o manieră nesigură, în direcția noastră. Brusc războinicii încetară focul, fiind evident faptul că nava era complet inofensivă; nu numai că n-ar mai fi putut riposta dar nu mai era în stare nici să se retragă.

Pe măsură ce nava aeriană se apropia de oraș, războinicii se grăbeau, de-a lungul cîmpiei, în întâmpinarea ei, deși era evident faptul că rămăsese mult prea sus pentru a se putea ajunge pe vreuna dintre punți. De la fereastra la care mă

aflam, am remarcat cadavrele echipajului răspîndite peste tot, dar nu mi-am putut da seama ce fel de creaturi puteau fi. Și, în timp ce nava era purtată în derivă de briza ușoară, undeva spre sud-est, nu se manifesta nici un fel de viață la bord.

Plutea la aproape cincisprezece metri de sol, urmărită de toți războinicii, în afara unui grup de vreo sută ce fuseseră rechemati în oraș pentru a acoperi o eventuală întoarcere în forță a flotei. Cîrînd devenise evident faptul că nava urma să se izbească de primele clădiri ale orașului la mai puțin de un kilometru și jumătate de poziția noastră, iar o parte dintre războinici, depășind-o în galop, descălecaseră și se grăbeau să intre în clădirea unde avea să se producă impactul.

În timp ce nava se apropia de tristul său destin, cu cîteva clipe înaintea impactului, înaintarea i-a fost încetinită de o pădure de lănci ieșite pe ferestrele clădirii, iar în momentele următoare adusă la sol cu ajutorul harpoanelor și cîrligelor.

După ce au ancorat-o bine, au urcat la bord pentru o cercetare amănunțită. I-am văzut examinînd cadavrele, evident în speranța vreunui semn de viață, iar cîtiva dintre ei tocmai apăruseră de undeva din cală escortînd o figură omenească. Creatura nu avea mai mult de jumătate din înălțimea unui marțian verde și, din

balconul, meu am putut remarca faptul că umbla în două picioare; probabil era o altă nouă și ciudată monstruozitate marțiană cu care încă nu mă familiarizasem.

După ce au debarcat prizonierul au început devalizarea sistematică a navei. Operația a durat mai multe ore, perioadă în care un număr de care au fost rechiziționate pentru a căra prada ce consta în arme, muniție, mătăsuri, blănuri, bijuterii, vase din piatră ciudat sculptate precum și dintr-o cantitate apreciabilă de hrană solidă și lichidă, inclusiv câteva butoaie cu apă, primele pe care le vedeam de la sosirea mea pe Marte.

După ce au luat și ultima încărcătură, războinicii au legat nava cu frînghii și au tîrît-o la vale în direcția sud-vest. Apoi cîțiva au urcat la bord și s-au apucat foarte conștiincios de ceea ce, din locul în care mă aflam, semăna cu golirea conținutului unor damigene peste cadavrele echipajului cît și peste punți.

Odată încheiată operația, s-au lăsat din nou la sol pe frînghiile întinse pe lateralele navei. Ultimul luptător s-a întors, a aruncat ceva în spate și a așteptat preț de câteva clipe pentru a aprecia rezultatul gestului său. Cînd primele flăcări au izbucnit acolo unde lovise proiectilul, s-a grăbit să coboare și el cît mai repede. Apoi nava, eliberată

simultan din toate frîghiile, s-a ridicat maiestuos, în timp ce punțile ei trosneau cuprinse de flăcări.

Plutea în derivă spre sud-est și se ridica tot mai sus pe măsură ce flăcările mistuiau părțile lemnoase și-i micșorau astfel greutatea. Urcîndu-mă pe acoperișul clădirii am urmărit-o cu privirea ore în șir pînă ce s-a pierdut în ceața depărtărilor. Priveliștea maiestuosului rug funerar zburăto în derivă peste vastele întinderi pustii martiene era extrem de impresionantă; o epavă a morții și distrugerii, oglindă a vieții acestor creaturi ciudate și feroce în brațele neprietenoase ale căreia mă aruncase soarta.

Foarte deprimat, desi nu-mi puteam explica de ce, am coborît agale în stradă. Scena la care fusesem martor părea că marchează înfrîngerea și anihilarea forțelor unui trib înrudit, mai degrabă decît punerea pe fugă a unei hoarde de creaturi similare războinicilor verzi și poate la fel de necruțătoare. Nu se putea să nu mă preocupe o asemenea scenă halucinantă și nici nu puteam să mă eliberez de ea, deși în adîncul sufletului simțeam o ciudată compasiune pentru acești dușmani necunoscuți iar vocea unei speranțe secrete îmi șoptea că poate flota se va întoarce și va cere socoteală războinicilor verzi pentru atacul lor atît de sălbatic și lipsit de sens.

Cît mai aproape pe urmele mele, la locul lui de acum obișnuit, mă însoțea cîinele Woola. N-am făcut prea mulți pași pe stradă că am văzut-o pe Sola alergîndu-mi în întîmpinare, ca și cum m-ar fi căutat de foarte multă vreme. Cavalcada se întorsese în piață, renunțîndu-se pentru ziua aceea la călătoria spre casă; de fapt, nu aveam să plecăm mai devreme de o săptămîină, de teama unui contraatac al navelor aeriene.

Lorquas Ptomel era mult prea șiret, ca un bătrîn soldat ce era, să se lase surprins în cîmp deschis cu o caravană de care și copii, așa că a trebuit să rămînem în orașul părăsit pînă ce pericolul părea să fi trecut.

Cînd am intrat, însoțit de Sola, în piață, priveliștea mi-a umplut sufletul cu un neașteptat fior amestecat din speranță, teamă, bucurie și tristețe, deși sentimentul dominant era unul de ușurare și fericire, pentru că atunci cînd m-am apropiat de gloata marțienilor am văzut, pentru o clipă, prizonierul capturat de pe nava aeriană cum era tras spre cea mai apropiată clădire de o pereche de femei marțiene.

Această frîntură de privire m-a făcut să descopăr chipul unei fete grațioase, care semăna în toate privințele unei femei pămîntene din viața mea de odinioară. La început nu mă văzuse, dar chiar în momentul cînd trecea pe sub portalul clădirii, ce urma să-i fie închisoare, s-a întors și

privirile ni s-au întâlnit. Avea o față ovală extrem de frumoasă, fiecare trăsătură fin și minunat cizelată, ochii mari și strălucitori, iar capul, acoperit de un păr negru ca smoala, atrăgea atenția printr-o coafură ciudată. Culoarea pielii era de un roșu deschis, asemenea aramei, iar pe fondul ei, îmbujorarea obrazilor și rubiniul buzelor, minunat modelate, străluceau ciudat și misterios.

Era la fel de lipsită de îmbrăcăminte precum marțienii verzi care o însoțeau, cu excepția ornamentelor extrem de elaborate, era complet goală și nu cred că vreun veșmînt i-ar fi sporit frumusețea figurii sale perfect simetrice.

În momentul cînd privirea i se opri asupra mea, ochii i s-au mărit de uimire și mi-a făcut un semn cu mîna rămasă liberă; un semn pe care, desigur, nu l-am înțeles. Dar, după numai cîteva momente în care ne-am contemplat unul pe celălalt, sentimentul de speranță și curaj reînnoit, care-i luminase figura cînd mă descoperise, se transformase rapid într-unul de cumplită dezamăgire amestecat cu aversiune și dispreț. Am înțeles atunci că nu-i răspunsesem la semn și, ignorant cum eram în privința obiceiurilor marțienilor, am intuit doar că apelase la ajutor și protecție, iar ignoranța mă împiedicase să-i răspund. Imediat, însă, fu îmbrîncită în adîncul edificiului părăsit și îmi dispăru complet din vedere.

ÎNVĂȚ LIMBA

După ce mi-am revenit și am privit-o pe Sola, care fusese martora acestei întâlniri, am rămas surprins să constat o stranie expresie pe figura ei de regulă lipsită de orice expresivitate. Nu știam ce gîndea pentru că puținul pe care-l învățasem din limba marțiană îmi folosea numai pentru nevoile zilnice.

Cînd am ajuns, însă, în pragul clădirii noastre s-a apropiat un războinic purtînd arme, ornamente și o mulțime de efecte personale de felul acesta. Mi le-a prezentat pe toate însoțite de cîteva cuvinte ininteligibile dar care păreau, în același timp, amenințătoare și respectuoase.

Mai tîrziu, Sola, ajutată de alte cîteva femei le-a ajustat pe dimensiunile mele și după aceea n-am mai umblat înveșmîntat decît în această panoplie de război.

Tot de atunci Sola a început să mă instruiască în tainele diferitelor arme și, împreună cu tinerii

marțieni petreceam mai multe ore pe zi antrenându-ne în piațeta orașului. Nu m-am dovedit a fi prea îndemînatic la toate tipurile de arme dar familiaritatea cu unele similare de pe Pămînt m-au făcut să progrez rapid de o manieră cît se poate de mulțumitoare.

Antrenamentul meu și al tinerilor marțieni era condus numai de femei. Ele asigură nu numai educația tinerilor în arta apărării individuale și a ofensivei dar sînt și artizanele ce produc fiecare lucru utilizat de marțienii verzi. Ele fac praful de pușcă, ele fac cartușele, puștile; de fapt orice are o anumită valoare este produs de femei. În timpul bătăliei care de-abia se încheiase, ele formaseră un detașament de rezervă, iar dacă nevoile o cer, luptă cu și mai mare determinare și ferocitate decît bărbații.

Bărbații sînt antrenati în cele mai înalte aspecte ale artei războiului, în strategie și manevrarea unor corpuri mari de trupe. Ei fac legile de care au nevoie; o lege nouă pentru fiecare situație, nefiind în nici un fel afectați de precedente juridice. Obiceiurile acestea se întipăriseră profund în caracterul lor prin secole de repetiții, iar pedeapsa pentru ignorarea vreunui obicei făcea obiectul unei judecăți individuale din partea unui juriu de egali și, trebuie să adaug, că rareori această justiție își greșește ținta, poate chiar în raport

invers proporțional cu ascendența legii. Într-un anume fel poate că acești marțieni sînt niște oameni fericiți; nu au avocați.

N-am mai văzut prizoniera multe zile după prima noastră întîlnire; atunci fusese doar o scurtă încrucișare de priviri, în timp ce era condusă în marea cameră de audiențe, unde avusesem și eu prima întîlnire cu Lorquas Ptomel. Nu putusem să nu remarc inutila grosolănie și brutalitate cu care o tratau gardienele; atît de diferită de atitudinea de afecțiune maternă pe care Sola o manifestase față de mine sau de atitudinea de respect deplin al celor cîtorva marțieni ce-și dăduseră osteneala să mă bage în seamă.

Observasem în două rînduri că ea schimba cuvinte cu gardienele sale și acest lucru m-a convins că ei vorbeau, sau cel puțin se puteau face înțeleși printr-un limbaj comun. Mînat de acest nou imbold, aproape am sufocat-o pe Sola cu această dorință de a-mi desăvîrși cît mai curînd educația și, în cîteva zile, reușisem să stăpînesc limba marțiană suficient de bine pentru a purta o conversație și a înțelege pe deplin practic tot ce auzeam.

De data aceasta, alături de Sola, de tînărul ei învățăcel, de mine și cîinele Woola, dormitoarele noastre erau ocupate de trei sau patru femei și o pereche din tinerii recent ieșiți din ouă. După ce

se retrăgeau pentru noapte, înainte de a adormi adulții obișnuiau să poarte o conversație fără vreun subiect anume. Acum, că puteam să le înțeleg limbajul, mă transformasem într-un ascultător interesat, deși niciodată n-am îndrăznit să-mi expun propriile păreri.

În noaptea care a urmat vizitei prizonierei în camera de audiențe, conversația a ajuns în final să se refere și la acest subiect, motiv pentru care am devenit dintr-o dată numai ochi și urechi. Îmi era teamă s-o întreb pe Sola despre frumoasa captivă, pentru că nu puteam uita ciudata expresie pe care o remarcasem pe figura ei, la prima mea întâlnire cu acea ființă. N-aș putea spune dacă era vorba de gelozie, deși, judecând lucrurile după interesul practic, așa cum îmi era obiceiul, am simțit că este mai sigur să afișez o atitudine indiferentă în această privință, pînă ce aflam mai multe despre părerea Solei în legătură cu obiectul interesului meu.

Sarkoja, una dintre femeile bătrîne cu care împărțeam locuința, fusese prezentă la audiențe în calitate de gardiană a captivei așa că ea devenise ținta întrebărilor

— Cînd o să ne bucurăm de chinurile morții roșcatei? întrebă una dintre femei, sau intenționează Jed Lorquas Ptomei s-o țină pentru răscumpărare?

– S-a hotărât s-o ducem cu noi în Thark și să-i prezentăm ultima agonie, în fața lui Tal Hajus, cu ocazia marilor jocuri, răspunse Sarkoja.

– O vor omorî? se întrebă Sola. E atât de mică și frumoasă, încît mă așteptam să se hotărască s-o ținem pentru răscumpărare.

Sarkoja și celelalte femei mormăiră ceva, supărate din pricina acestei evidente slăbiciuni pe care-o manifestase Sola.

– Nu degeaba se spune că tu, Sola, ești născută acum un milion de ani, izbucni Sarkoja, cînd toate gropile cîmpiei erau umplute cu apă și cu oameni la fel de moi ca materia aceasta pe care obișnuiau să plutească. Astăzi noi am progresat pînă acolo încît asemenea sentimentalisme înseamnă slăbiciune și atavism. N-ar fi deloc bine dacă ai lăsa să se vadă că ai asemenea sentimente degenerate, altfel mă îndoiesc că Tars Tarkas ar putea să încredințeze cuiva ca tine grava responsabilitate a maternității.

– Nu văd nimic greșit în opiniile mele față de această femeie roșcată, răspunse Sola. Nu ne-a făcut nici un rău și nici nu cred c-ar fi făcut-o dacă am fi căzut în mîinile ei. Numai bărbații din rasa ei se războiesc cu noi și, de multe, ori, m-am gîndit că atitudinea lor în ce ne privește, nu este decît un reflex al propriei noastre atitudini față de ei.

Trăiesc în pace cu toți ai lor, pînă cînd datoria îi cheamă la război, pe cînd noi nu sîntem în pace cu nimeni; mereu ne războim între noi sau cu oamenii roșii, și chiar în propria noastră comunitate indivizii se luptă între ei. Vai, mă tem că trăim într-o continuă și îngrozitoare vărsare de sînge, de cînd spargem coaja pînă cînd îmbrățișăm fericiți sînul acelui rîu al misterelor, întunecatul și bătrînul Iss, cel ce ne poartă în necunoscut poate spre o existență mai puțin înfricoșătoare. Fericit într-adevăr, este cel ce-și întîlnește moartea devreme. Nu vă împiedică nimeni să-i spuneți ce vreți lui Tars Tarkas, pentru că nu poate să-mi ofere o soartă mai rea decît această oribilă existență pe care sînt nevoită s-o duc.

Această ieșire neașteptată din partea lui Sola, surprinsese și șocase într-o asemenea măsură celelalte femei încît, după cîteva cuvinte de dojană generală, se refugiaseră în tăcere și, în curînd, adormiră. Episodul avusese darul de a mă convinge de atitudinea prietenoasă a Solei față de biata fată și, dintr-o dată, am înțeles că fusesem extrem de norocos să cad pe mîinile ei și nu în seama celorlaltor femei. Știam că ține la mine, dar acum descopeream că urăște cruzimea și barbaria și că aș fi putut conta pe ea să mă ajute să scap împreună cu prizoniera, bineînțeles dacă asemenea lucru ar fi fost posibil.

Nu puteam ști dacă aveau să se ivească asemenea condiții favorabile evadării, dar aș fi fost mult mai dornic să-mi încerc șansele printre făpturi asemănătoare mie decât să mai rămân prizonier printre sîngeroșii și hidoșii marțieni verzi. Dar unde să mă duc și cum să scap, erau pentru mine întrebări la fel de nebuloase, așa cum, probabil, fuseseră pentru pămînteni căutarea primăverii vieții eterne, încă de la începuturile timpului.

M-am hotărît, însă, ca la prima ocazie, să mă confesez Soiei pentru a-i cere ajutorul deschis și, odată această hotărîre luată și adînc întipărită în minte, m-am învelit bine în mătăsuri și blănuri și am intrat în somnul reconfortant și fără vise de pe Marte.

CAMPION ȘI ȘEF

A doua zi m-am trezit dimineata devreme. Mi se acordase acum o libertate considerabilă; Sola mă informase că, în măsura în care nu voi încerca să părăsesc orașul, eram liber să merg unde doream. M-a avertizat totuși să nu mă aventurez prea departe neînarmat pentru că orașul, la fel ca celorlalte metropole pustii ale vechii civilizații marțiene, era bîntuit de marea maimuță albă cu care avusesem ocazia să mă întîlnesc.

Sfătuindu-mă să nu părăsesc granițele orașului, Sola îmi explicase că Woola mă v-a împiedica oricum, chiar dacă aș încerca, dar mai ales m-a atenționat să nu-i pun la încercare natura sa feroce apropiindu-mă prea mult de zona interzisă. Este în natura sa, a mai spus Sola, să te aducă înapoi în oraș, viu sau mort, de preferință mort, în măsura în care persisti în a i te opune.

În dimineata aceea alesesem să explorez o altă stradă, cînd m-am trezit brusc la marginea

oraşului. Înaintea mea se întindeau dealuri joase, străpunse din loc în loc de ravine îmbietoare. Doream din tot sufletul să explorez ţinutul din faţa mea şi, datorită aluatului de pionier din care proveneam, ţinjeam să văd ce este dincolo de lanţul dealurilor care-mi limitau privirile.

În acelaşi timp, mi-am dat seama că acum mi se oferea posibilitatea să testez calităţile lui Woola. Eram convins că bruta mă iubeste; remarcasem evidenţa afecţiunii mai mult decât la oricare alt animal marţian şi eram încredinţat că recunoştinţa pentru faptul că-i salvasem viaţa de două ori, va cântări mai mult decât loialitatea faţă de o datorie impusă lui de nişte stăpîni cruzi şi insensibili.

În momentul cînd am ajuns la graniţa oraşului, Woola a ţîşnit neliniştit pe lîngă mine punîndu-şi stavilă corpul în faţa picioarelor mele. Expresia lui era mai degrabă una de implorare decât de ameninţare feroce; nu şi-a dezvelit colţii imenşi şi nici nu a încercat să mă înspăimînte cu infiorătoarele sale sunete guturale. Lipsit de prietenia şi compania unor semeni de-ai mei, mă ataşasem afectiv de Woola şi Sola, pentru că un pămîntean are nevoie permanent de un fel de obiect asupra căruia să-şi reverse afecţiunea sa înnăscută. Mizam pe existenţa unui rudiment al

unei asemenea trăiri și în această brută, și eram convins că nu mă va dezamăgi.

Nu-l răsfățasem și nu-l alintasem niciodată; acum, însă, mă așezasem jos lângă el, îi cuprinsesem gâtul puternic în brațe și începusem să-l mângîi, vorbindu-i în noul limbaj marțian pe care începusem să-l stăpînesc, așa cum aș fi făcut și cu cîinele meu de acasă, așa cum aș fi făcut-o și pe Pămînt cu oricare dintre prietenii mei din lumea animală. Răspunsul său la manifestarea mea de afecțiune a fost, într-un anume fel, remarcabil; și-a căscat gura imensă, dezvelindu-și complet șirul colților superiori, iar botul și-l încrețise atît de mult încît pliurile pielii îi ascuseseră aproape complet ochii uriași. Zîmbetul unui cîine ciobănesc ar fi poate expresia cea mai potrivită pentru a ilustra această distorsiune facială îngrozitoare.

Se lăsa pe spate, tăvălindu-se la picioarele mele; se ridica și sărea asupra mea în hîrjoană, răsturnîndu-mă cu greutatea lui; îmi dădea tîrcoale ca un cățeluș pus pe joacă, sau îmi întorcea spatele așteptînd să-i mângîi șoldurile. N-am putut rezista acestui spectacol caraghios și, întorcîndu-mă cu fața în sus, am izbucnit în primul rîs sănătos de cînd mă aflu pe Marte.

Fîsul îl înspăimîntase pe Woola, giumbuș-lucurile sale încetaseră, și acum se tîra rușinat

spre mine pentru a-și sprijini capul urît de genunchii mei. Abia atunci mi-am amintit ce semnificație avea rîsul pe Marte – tortură, suferință, moarte. Liniștindu-mă treptat, am mîngîiat capul nefericitului companion, vorbindu-i din nou preț de cîteva minute, apoi, pe un ton autoritar, i-am ordonat să mă urmeze spre dealuri.

Între noi nu se mai punea problema autorității; din acel moment Woola îmi devenise un sclav devotat iar eu ajunsesem unicul și indiscutabilul său stăpîn. Drumul pînă la dealuri n-a durat mai mult de cîteva minute dar am rămas un pic dezamăgit pentru că n-am găsit acolo nimic deosebit care să-mi fi răsplătit efortul. Ravinele erau presărate cu nenumărate flori alcătuite ciudat și avînd culori strălucitoare, iar de pe vîrfurile primului deal am remarcat altele întinzîndu-se către nord, șiruri după șiruri, pînă în zarea străjuită de un lanț muntos de dimensiuni apreciabile. Deși după aceea aflasem că numai puține vîrfuri depășesc o mie cinci sute de metri, sugestia de înălțime neobișnuită era, mai degrabă, relativă.

Plimbarea aceasta de dimineață a avut o importanță deosebită asupra mea, pentru că am obținut acea înțelegere perfectă cu Woola, cel pe care se baza atît de mult Tars Tarkas să mă țină în pază. Acum știam că, deși teoretic prizonier, practic eram liber și m-am grăbit să ajung din nou

între granițele orașului, înainte ca atitudinea lui Woola să fie descoperită de fostul stăpîn. Totodată această aventură mă hotărîse să nu mai încerc niciodată să depășesc limitele teritoriale impuse pînă nu voi fi fost gata să mă aventurez definitiv, altfel, dacă am fi fost descoperiți, ar fi însemnat, cu siguranță, îngrădirea libertăților de mișcare și moartea lui Woola.

Odată ajuns în piațetă, am zărit pentru a treia oară fata captivă. Aștepta împreună cu garda înaintea intrării sălii de audiențe și, în timp ce mă apropiam, mi-a aruncat o privire plină de dispreț și mi-a întors spatele ostentativ. Gestul era atît de feminin, atît de pămîntean încît, deși îmi lezase mîndria, mi-a încălzit sufletul cu un sentiment de prietenie; era reconfortant să aflu că și altcineva pe Marte, în afara mea, avea instincte umane civilizate, chiar dacă manifestarea lor se dovedea atît de dureroasă pentru mine.

Dacă o marțiană verde ar fi dorit să-și exprime nemulțumirea, mai mult ca sigur ar fi făcut-o cu ajutorul unei săbii; dar, de vreme ce sentimentele lor sînt în mare măsură atrofiate ar fi fost nevoie de un afront serios pentru a trezi asemenea pasiuni în ei. Ar trebui să adaug, însă, din nou, că Sola era o excepție printre ele; n-am văzut-o niciodată executînd un act de cruzime sau barbarie sau să-și iasă din firea ei, egală ca

bunătate și blîndete. Era într-adevăr, așa cum tovarășele ei marțiene spusese despre ea, o formă de atavism, o scumpă și prețioasă întoarcere la un strămoș mai blînd și mai sensibil.

Remarcasem că prizoniera devenise centrul atenției, așa că m-am oprit să văd ce se mai întîmplă. N-a trebuit să aștept prea mult pentru că Lorquas Ptomel și curtea sa de căpetenii militare s-a apropiat de clădire și a făcut semn gărzii să-l urmeze împreună cu prizoniera în sala de audiențe. Întelegînd că într-un anume fel mă puteam considera un pic favorizat și că războinicii marțieni nu erau conștienți de performanțele mele în domeniul limbii lor, o rugasem pe Solă să țină acest lucru secret, pe motiv că nu aș fi dorit să fiu forțat să vorbesc cu acești oameni pînă ce nu stăpînesc limba perfect, așa că am profitat de ocazie să intru în sala de audiențe și să urmăresc desfășurarea evenimentelor.

Consiliul era adunat pe treptele tribunei, în timp ce, jos, așteptau, în picioare, prizoniera și cele două paznice. Am recunoscut în una dintre ele pe Sarkoja și astfel am înțeles cum de fusese prezentă la audierile din ziua precedentă, ceea ce, de fapt, și povestise celor ce ocupau dormitorul nostru, în seara trecută. Atitudinea ei față de captivă era dură și brutală. Cînd o conducea își înfîgea unghiile rudimentare în

carnea bieteii fete sau îi răsucea brațul într-un mod foarte dureros. Când era necesar s-o mute dintr-un loc în altul, fie o îmbrîncea cu brutalitate, fie o împingea de ceafă cu capul înainte. Părea că-și revarsă asupra bieteii creaturi, lipsită complet de apărare, toată ura, cruzimea și ferocitatea adunate în cei nouă sute de ani ai ei dar și moștenite de-a lungul a nenumărate generații de strămoși cruzi și brutali.

Cealaltă femeie se dovedea mai puțin crudă, poate și pentru faptul că era complet indiferentă, iar dacă prizoniera ar fi fost lăsată numai în seama ei, ceea ce din fericire se întâmpla pe timpul nopții, ar fi avut parte de un tratament mai blînd, chiar dacă i s-ar fi dat mai puțină atenție.

Cînd Lorquas Ptomel și-a ridicat privirea pentru a se adresa prizonierei, a remarcat prezența mea și s-a răsucit spre Tars Tarkas cu gesturi și cuvinte de neliniște. Tars Tarkas a schițat probabil un semn de răspuns, pe care eu nu l-am văzut, dar care l-a făcut pe Lorquas Ptomel să zîmbească, după care nu mi-au mai dat nici un fel de atenție.

- 20

– Cum te cheamă? a întrebat Lorquas Ptomel, adresîndu-se prizonierei.

– Dejah Thoris, fiica lui Mors Kajak din Helium.

– Care era scopul expediției voastre? continuă el.

- Era vorba de o cercetare pur științifică organizată de tatăl tatălui meu, Jedak de Helium, pentru a recartografia curenții de aer și a testa eșantioane de atmosferă, răspunse frumoasa prizonieră cu o voce joasă și bine temperată. Nu eram pregătiți de luptă, continuă ea, de vreme ce ne găseam într-o misiune pașnică, așa cum dovedeau atît drapelele cît și culoarea navelor noastre. Activitatea pe care o desfășuram era și în interesul vostru pentru că știți foarte bine că, fără laboratoarele și realizările noastre științifice, n-ar fi suficient aer și apă pe Marte nici pentru a întreține măcar o singură viață. De secole am menținut rezervele de aer și apă, practic la același nivel, fără pierderi apreciable, și toate astea în ciuda ingerințelor brutale și ignorante din partea oamenilor verzi din neamul vostru.

De ce, vai, de ce nu învățați să trăiți în pace cu semenii voștri, de ce vreți să coborîți secolele pînă la distrugerea finală, fără să vă depărtați prea mult de inteligența brutelor de care vă serviți! Un popor fără limbă scrisă, fără artă, fără case, fără dragoste, victimă a oribilei idei de colectivism. Stăpînind totul în comun, chiar și femeile și copiii, ați ajuns să nu stăpîniți de fapt nimic. Vă urîți între voi și îi urîți pe toți ceilalți cu excepția propriilor voastre persoane. Întoarceți-vă la felul de a fi al strămoșilor noștri comuni, trăiți la lumina blîndeții

și a prieteniei. Calea vă este deschisă și veți găsi întotdeauna mîinile întinse ale oamenilor roșii gata să vă ajute. Împreună am putea face mai mult pentru regenerarea planetei noastre muribunde. Vă cere acest lucru nepoata celui mai mare și mai puternic dintre jedakii roșii. Veți veni?

Lorquas Ptomel și războinicii săi rămăseseră tăcuți, privind tînăra femeie preț de cîteva minute după ce terminase de vorbit. Nimeni n-ar fi putut spune ce se petrecea în mintea lor, dar sînt încredințat că fuseseră profund mișcați și, dacă vreo personalitate dintre ei ar fi fost suficient de înțeleaptă să se ridice deasupra obiceiurilor, momentul ar fi marcat o nouă și puternică eră pentru Marte.

Cînd s-a ridicat să vorbească, pe chipul lui Tars Tarkas se întipărise o expresie pe care n-o mai întîlnisem pînă atunci printre războinicii verzi marțieni. Ea exprima o teribilă luptă interioară cu propriul eu, cu ereditatea, cu obiceiuri imemorale iar, cînd deschisese gura pentru a vorbi, o străfulgerare benignă de bunătate îi luminase chipul, altfel fioros și îngrozitor.

Ce vorbe ar fi rostit în acele clipe buzele sale n-am să știu niciodată, pentru că în aceeași clipă, un tînăr războinic, sesizînd evident tendința din gîndurile bătrînului conducător, a sărit de pe treptele estradei direct lîngă prizonieră, a lovit-o

peste față atît de puternic încît a trîntit-o la podea, apoi, așezîndu-și triumfător piciorul peste fragila creatură încremenită acolo jos, s-a întors spre adunare în hohote groaznice de rîs.

Pentru o clipă am crezut că Tars Tarkis îl va lovi mortal, de altfel nici aspectul lui Lorquas Ptomel nu era prea favorabil brutei, dar acea scurtă stare sufletească fu din nou înfrîntă de vechile obiceiuri și amîndoi sfîrșiră prin a zîmbi. A fost totuși semnificativ că nu rîseseră în hohote, de vreme ce, potrivit eticii ce guvernează umorul marțienilor verzi, fusese o glumă foarte reușită.

Dacă vă povestesc cu lux de amănunte ce a urmat după acea lovitură nu înseamnă că înainte de ea rămăsesem complet inactiv. Cred că începusem să bănuiesc ceva din ceea ce urma să se întîmple pentru că abia acum realizez cum am sărit ca un arc cînd am văzut lovitura abătîndu-se peste chipul ce implora al acelei făpturi minunate. Înainte ca mîna brutei să parcurgă jumătate din drum eram în mijlocul sălii.

Abia apucase rîsul acela hidos să se reverbereze o dată în imensa sală că ajunsesem deja peste el. Bruta avea aproape patru metri și era înarmată pînă în dinți, dar cred că în starea de furie în care ajunsesem m-aș fi confruntat cu întreaga adunare. În timp ce se întorcea avertizat de strigătul meu, sărind în sus, l-am lovit din plin

În figură, apoi, în timp ce-și scotea sabia scurtă mi-am scos-o și eu și i-am sărit din nou la piept. Sprijinindu-mă cu un picior pe tocul pistolului, m-am agățat cu mâna stîngă de unul din colții săi imenși, iar cu cealaltă am început să-l bombardez cu lovituri.

Nu-și putea folosi spada, pentru că eram prea aproape de el și nici să-și scoată pistolul, încercase să facă acest lucru în contrast direct cu obiceiurile marțiene care spun că nu poți lupta cu un alt războinic într-o luptă personală decît cu armele cu care ești atacat. De fapt nu putea face decît încercări zadarnice de a mă desprinde. Cu toată imensitatea sa, nu era mai puternic decît mine și, după alte cîteva momente de zbatere, se prăvăli la podea sîngerînd și fără viață.

Dejah Thoris se înălțase și ea într-un cot și privea lupta cu o uimire nedisimulată. După ce m-am ridicat și eu în picioare, am luat-o în brațe și am așezat-o pe una din băncile laterale ale încăperii.

Din nou, nici unul dintre martieni nu intervenise, așa că mi-am rupt o bucată de mătase din tunică și am încercat să-i opresc sîngele ce-i curgea abundent din nas. Curînd am reușit să-i opresc sîngerarea, iar cînd a fost în stare să vorbească m-a prins de brat și, privindu-mă în ochi, mi-a spus.

– De ce ai făcut-o? Tocmai tu care îmi refuzaseși pînă și recunoașterea prietenească în primele mele clipe de pericol! Iar acum ți-ai riscat viața și ai omorît un companion pentru a mă salva pe mine. Nu te pot înțelege. Ce soi ciudat de om ești de te-ai adunat cu oamenii verzi, deși aspectul te apropie mai mult de rasa mea, iar culoarea îți este cu puțin mai închisă decît a maimuței albe? Ești om cu adevărat sau mai mult decît atît?

– E o poveste ciudată, i-am răspuns, prea lungă pentru a încerca să ți-o depăn acum, o poveste de care și eu am început să mă îndoiesc și nu mai sper că alții să-i dea crezare. Pentru acum este suficient să crezi că-ți sînt prieten și atît cît ne vor permite cei ce ne-au capturat, protector și servitor.

– Deci și tu ești prizonier? Atunci de unde ai aceste arme și echipamentul unei căpetenii tharkiene? Cum te cheamă și din ce țară vii?

– Într-adevăr, Dejah Thoris, sînt și eu prizonier; numele meu este John Carter și consider că Virginia, unul din Statele Americii de pe planeta Pămînt este țara mea; dar n-aș ști să-ți spun nici de ce mi se permite să port arme și nici dacă echipamentul meu este acela al unei căpetenii.

În acest moment al dialogului am fost întrerupți de apropierea unui războinic ce purta arme,

efecte personale, ornamente și care, deși avusese darul să lămurească într-o clipă una din întrebările ei, mă aruncase pe mine într-o încurcătură teribilă. Cadavrul adversarului meu fusese despuiat și am citit în atitudinea amenințătoare, deși respectuoasă, a războinicului care mi-aducea trofeeale celui ucis, același comportament afișat de celălalt marțian care mi-adusese echipamentul original. Realizam acum, pentru prima oară, că loviturile mele aduc moartea și că prima luptă, în aceeași sală, se soldase tot cu moartea adversarului.

Rățiunea acestei atitudini față de mine devenea acum evidentă; îmi câștigasem singur galoanele, ca să spun așa, și potrivit crudei justiții ce arbitrează întotdeauna neînțelegerile la marțieni, fapt care mă determinase s-o numesc planeta paradoxurilor, mi se acordau onorurile unui cuceritor, primind, ca atare, harnașamentul și poziția socială a celui ucis. De fapt, eram o căpetenie marțiană și, așa cum am aflat după aceea, aceasta era cauza libertății mele precum și toleranța în sala de audiențe.

În timp ce eram ocupat să primesc bunurile războinicului mort, am remarcat că Tars Tarkas, împreună cu alți războinici, se apropiase de mine iar privirea lui se oprise asupra mea într-un mod persiflant. În cele din urmă mi se adresă:

– Ai învățat cam repede să vorbești limba de pe Barsoom pentru cineva care, cu numai o zi în urmă, era surd și mut pentru noi. Cum ai reușit, John Carter?

– Tu însuși ești responsabil, Tars Tarkas, am răspuns, pentru că mi-ai pus la dispoziție o instructoare cu remarcabile calități; Solei trebuie să-i port recunoștință pentru performanța mea.

– A făcut-o foarte bine, încuviință el, dar în alte privințe educația ta mai trebuie cizelată. Știi cumva ce preț ar fi avut temeritatea asta a ta fără precedent dacă ai fi dat greș și nu ai fi omorât pe vreunul din cele două căpetenii a căror metal îl porți?

– Presupun că cel pe care n-aș fi reușit să-l ucid m-ar fi omorât el pe mine, am răspuns zâmbind.

– Nu. Greșești. Numai într-o situație extremă de autoapărare, un războinic marțian ar ucide un prizonier; ne place să-i salvăm pentru propriile noastre interese.

Pe figura lui se putea citi că era vorba de un subiect despre care nu-i place să vorbească, totuși continuă.

– Un singur lucru te mai poate salva acum. Luînd în considerare valoarea ta remarcabilă, ferocitatea și puterea ta, Tal Hajus ar putea să le considere valoroase pentru serviciul său și, astfel,

să te primească în comunitate și să devii un tharkian adevărat. Dar pînă ajungem la curtea lui Tal Hajus, este dorința lui Lorquas Ptomel să ți se acorde respectul cuvenit de **pe urma faptelor tale**. Vei fi tratat de noi ca un **șef tharkian** dar nu uita că fiecare dintre egali tăi în rang este responsabil pentru predarea ta în siguranță puternicului și mult prea ferocei nostru conducător. Eu sînt hotărît.

– Te-am ascultat, Tars Tharkis, i-am răspuns. După cum știi, eu nu sînt de pe Barsoom; felul vostru de a fi nu este și al meu, așa că în viitor voi acționa ca și pînă acum, în conformitate cu ceea ce-mi dictează propria mea conștiință, lăsîndu-mă deci ghidat de standardele poporului meu. Dacă mă lăsați în pace, vă las și eu; dacă nu, atunci orice barsoomian care nu-mi va respecta drepturile de străin printre voi va trebui să suporte toate consecințele. De un lucru trebuie să fii siguri, indiferent care vor fi intențiile voastre ultime în privința acestei nefericite tinere femei, oricine îi va aduce injurii sau insulte pe viitor va avea de a face cu mine. Înțeleg că voi disprețui orice sentiment de generozitate și bunătate, eu însă nu, și pot convinge pe cel mai neîncrezător dintre voi că aceste trăsături de caracter nu sînt incompatibile cu iscusința în luptă.

În mod obişnuit, nu prea sînt obişnuit cu discursurile, nici înainte nu căzusem în astfel de declarații bombastice, dar ghicisem că asta trebuia să fie cheia care ar fi smuls un acord din piepturile marțienilor verzi. Nu mă înșelasem, vorbăria mea îi impresionase profund și de atunci înainte atitudinea lor față de mine a fost extrem de respectuoasă.

Chiar și Tars Tharkis părea a fi încîntat de răspunsul meu, dar singurul său comentariu a fost cît se poate de enigmatic: "Cred că-l cunosc bine pe Tal Hajus, Jeddak de Thark"

Mi-am întors apoi atenția către Dejah Thores și, ajutînd-o să se ridice, m-am îndreptat cu ea spre ieșire, ignorîndu-le pe cele două harpii de gardiene și privirile nedumerite ale căpeteniilor. Doar eram și eu o căpetenie acum, nu! și trebuia să-mi asum anumite responsabilități.

Nu încercaseră să mă oprească, așa că Dejah Thoris, Prințesa de Helium și John Carter, Gentleman de Virginia, urmați de credinciosul Woola au ieșit într-o liniște desăvîrșită din sala de audiențe a lui Lorquas Ptomei, Jed printre tharkienii de pe Barsoom.

DEJAH THORIS

După ce am ieșit afară, cele două femei care o aveau în pază pe Dejah Thoris, se grăbiseră după noi și se comportau ca și cum și-ar fi asumat în continuare această responsabilitate. Biata fată se zgribulise în mine și abia atunci am devenit conștient de strînsoarea delicată a mâinilor sale pe brațul meu. Alungându-le cu un semn al mâinii, le-am informat că de acum înainte Sola va avea grijă de captivă iar pe Sarkoja am avertizat-o că dacă mai repetă vreuna din crudele sale "atenții" asupra prizonierei voi avea grijă să aibe parte de o moarte în chinuri.

Amenințarea mea s-a dovedit nefericită, pentru că a avut drept efect sporirea violențelor asupra lui Dejah Thoris. Mult mai târziu aveam să aflu că pe Marte bărbații nu ucid femei și nici femeile bărbați. Sarkoja mi-a aruncat o privire plină de ură și s-a retras să clocească alte planuri drăcești împotriva noastră.

Curînd am găsit-o pe Sola și i-am explicat că aş dori să o păzească și pe Dejah Thoris, așa cum mă păzește și pe mine, că doream să găsească altă locuință unde să nu mai fie molestată de Sarkoja și, în fine, că eu însumi îmi voi găsi loc de cazare printre bărbați.

– Acum ești o mare căpetenie, John Carter, spuse Sola privind spre harnașamentul pe care-l duceam în mîină sau agățat de umăr și trebuie să îndeplinesc întocmai ceea ce-mi poruncești, dar sînt fericită s-o fac în orice circumstanțe. Bărbatul al cărui metal îl porți era tînăr dar, în același timp, și un mare războinic care, urcînd treptele ierarhiei prin cruzime, ajunsese aproape de rangul lui Tars Tarkas iar acesta, știi prea bine, este al doilea după Lorquas Ptomel. Tu ești, așadar, al unsprezecelea și deci numai zece căpetenii ale acestei comunități îți egalează vitejia.

– Și dacă l-aș ucide și pe Lorquas Ptomel? am întrebat.

– Atunci ai fi primul, John Carter, dar pentru asta va trebui să cîștigi onoarea, prin voința întregului consiliu, ca Lorquas Ptomel să te înfrînească în luptă sau să te atace, iar tu, în autoapărare, să-l ucizi; numai așa ai putea cîștiga primul loc.

Am rîs și am schimbat subiectul pentru că nu aveam nici cea mai mică dorință să-l ucid pe

Lorquas Ptomel pentru a ajunge Jed printre Tharki.

Le-am însoțit, pe Sola și Dejah Thoris, în căutarea unui nou loc de cazare, undeva pe lângă clădirea alăturată sălii de audiențe, o clădire mult mai reușită arhitectural decât vechea locuință. Aici găsisem chiar dormitoare în care mai erau vechile paturi lucrate în întregime din metal forjat și agățate de plafoanele de marmură prin lanțuri groase de aur. Decorația pereților era mult mai elaborată și, spre deosebire de frescele din celelalte clădiri pe care le cercetasem, portretizau mai multe figuri umane. Erau oameni asemănători mie, mult mai deschiși la culoare decât Dejah Thoris, îmbrăcați în robe cu falduri bogat ornamentate în metal și pietre prețioase, iar părul luxuriant avea culoarea minunată a aurului și a bronzului roșcat. Bărbații nu purtau barbă și puțini aveau arme. În majoritatea cazurilor, scenele înfățișau oameni plăcuți vederii, cu păr frumos, jucându-se sau în poziții destinate.

Dejah Thoris își lovise palmele uimită, în timp ce privea magnificele opere de artă aparținând unei lumi de mult apuse, dar Sola, aparent, nici nu le văzuse.

Am hotărât să folosim această cameră de la etaj și cu vedere spre piațetă, pentru dormit, iar încăperea alăturată, care dădea în curtea

interioară, pentru gătit și cămară. Apoi am trimis-o pe Sola să aducă așternuturile și cîte alimente și ustensile avea nevoie, asigurînd-o că am s-o păzesc eu pe Dejah Thoris pînă la revenirea ei.

După plecarea Soiei, Dejah Thoris s-a întors spre mine cu un zîmbet abia schițat.

– Chiar dacă i-ai da voie, nu crezi că prizonierul tău n-ar fugi nicăieri ci, mai degrabă, ar trebui să te urmeze, să-ți cerșească protecție și iertare pentru gîndurile crude pe care le adăpostit în aceste cîteva zile?

– Ai dreptate, i-am răspuns, nu există scăpa pentru nici unul din noi decît împreună.

– Am auzit disputa cu creatura pe care ai numit-o Tars Tharkis și acum cred că înțeleg poziția ta printre acești oameni, dar ceea ce n-am putut pricepe din vorbele tale este faptul că n-ai fi de pe Barsoom.

În numele primului meu strămoș, continuă ea, de unde vii atunci? Semenii și nu semenii cu cei din neamul meu. Îmi vorbești limba dar am aflat din ceea ce-i spuneai lui Tars Tharkis că ai învățat-o recent. Toți Barsoomienii, de la calota de gheață din sud la cea din nord, vorbesc aceeași limbă, deși au scrieri diferite. Numai în valea Dor, unde râul Iss se varsă în pierduta mare Korus, se presupune că ar fi vorbită o altă limbă și, cu excepția legendelor strămoșilor noștri, nu

există vreo dovadă că vreunul dintre Barsoomieni s-ar fi întors vreodată de la râul Iss de pe țărmul mării Korus din valea Dor. Să nu-mi spui că tu te-ai întors de acolo! Dacă ar fi adevărat, vei fi ucis în chinuri oribile oriunde pe suprafața Barsoomului; spune-mi că nu este așa!

Ochii i se umpluseră de o ciudată lumină spectrală; vocea era rugătoare iar mâinile delicate, așezate pe pieptul meu, parcă încercau să-mi smulgă această negare direct din inimă.

– Nu vă cunosc obiceiurile, Dejah Thoris, dar în grădina mea Virginie un gentleman nu minte pentru a se salva; nu sînt din Dor, n-am văzut niciodată misteriosul Iss; pierduta mare Korus este tot pierdută, cel puțin în ceea ce mă privește. Mă crezi ?

Abia atunci, brusc, mi-am dat seama că eram preocupat de ceea ce credea ea. Și nu de teama a ceea ce ar fi putut urma credinței generale că mă întorsesem din raiul sau iadul barsoomian. Atunci ce era? De ce-mi păsa de ceea ce avea să creadă? Mi-am coborît privirile spre ea; obrazul ei frumos conturat era înălțat spre mine iar ochii minunați se deschideau pînă în străfundul sufletului. Cînd privirile ni s-au întîlnit, am știut de ce, și m-au trecut fiorii.

Un val de simțăminte asemănătoare păreau să o fi cuprins și pe ea; se depărtă de mine cu un

oftat și, continuînd să mă privească cu figura ei minunată, îmi șopti:

– Te cred, John Carter; nu știu ce înseamnă gentleman și nici n-am mai auzit de Virginia; dar pe Barsoom nici un bărbat nu minte; dacă nu vrea să spună adevărul, tace. Unde e această Virginie, țara ta, John Carter? mă întrebă ea și mi se păruse atunci că numele melodios al ținuturilor mele natale nu sunase vreodată mai frumos decît îl rostiseră acele buze perfecte în acea zi demult apusă.

– Sînt dintr-o altă lume, i-am răspuns, marea planetă Pămînt care se rotește în jurul soarelui nostru comun, alăturat de orbita Barsoomului vostru pe care noi o cunoaștem sub numele de Marte. Cum am ajuns pe Barsoom nu pot să-ți spun pentru că nici eu nu știu; dar iată-mă aici și, de vreme ce prezența mea mi-a permis să-i fiu de ajutor lui Dejah Thoris, mă bucur că lucrurile s-au întîmplat așa.

Mă privi lung și întrebător cu ochii neliniștiți. Îmi dădeam bine seama că-i venea greu să accepte spusele mele, oricîtă încredere și respect i-aș fi inspirat. Mai degrabă aș fi dorit să nu-i fi spus nimic din antecedentele mele, dar ce bărbat ar fi putut ascunde ceva privind în adîncul acelor ochi.

În cele din urmă zîmbi și, ridicîndu-se, spuse:

– Trebuie să te cred chiar dacă nu înțeleg. Mai degrabă aș fi putut accepta că nu aparții de Barsoomul zilelor noastre. Ne semeni dar ești diferit – dar de ce să-mi mai frământ capul cu așa ceva, de vreme ce inima îmi spune să te cred pentru că doresc acest lucru!

Era o logică cunoscută, obișnuita logică a femeilor de pe Pământ și, în măsura în care o satisfăcea, nu avea rost să mai insist. De fapt, era singurul fel de logică care mă putea ajuta să-mi rezolv problemele. Am început atunci o conversație generală cu întrebări și răspunsuri reciproce. Era curioasă să afle care erau obiceiurile pe la noi, dar am constatat că avea cunoștințe surprinzătoare despre evenimentele petrecute pe Pământ. Când am întrebat-o despre această neașteptată familiarizare pe care o dovedea față de ceea ce se întâmpla pe Pământ, a râs puțin complice.

– Orice copil de școală de pe Barsoom cunoaște la fel de bine geografia, flora, fauna, istoria planetei tale ca și a propriei sale planete. Nu-ți dai seama că noi putem vedea orice se întâmplă pe Pământ, așa cum îl numești tu; nu plutește el acolo pe cer la vedere?

Trebuie să recunosc că argumentul mă pusese în încurcătură și i-am mărturisit ce simțeam, adăugând că probabil același lucru i se întâmplase

și ei în urma afirmațiilor mele. Ea mi-a explicat atunci principiile instrumentelor pe care marțienii le utilizau și le perfecționau din vremuri imemorabile. Toată această tehnologie le permite să proiecteze pe un ecran o imagine perfectă a ceea ce se întâmplă pe oricare planetă și chiar pe mai mulți sori. Aceste imagini sînt atît de perfect detaliate, încît prin mărire pot fi recunoscute elemente chiar de dimensiunea unui fir de iarbă. Mai tîrziu, în Helium, aveam să văd multe dintre ele cît și instrumentele care le făcuseră posibile.

– Atunci, dacă ești atît de familiarizată cu lucrurile de pe Pămînt, am întreat, de ce nu m-ai identificat cu un locuitor al acestei planete?

A zîmbit din nou cu semnificația unei indulgențe față de o întrebare copilărească.

– Pentru că, John Carter, fiecare planetă a unui sistem solar avînd condiții atmosferice asemănătoare celor de pe Barsoom, prezintă forme de viață animală aproape identice cu mine sau cu tine. În plus oamenii de pe Pămînt, aproape fără excepție, își acoperă corpul cu piese ciudate de îmbrăcăminte iar capetele cu o drăcie hidoasă a cărei folos n-am fost capabili să-l înțelegem; tu, însă, cînd ai fost descoperit de războinicii tharkieni erai complet gol și neîmpodobit. Faptul că nu porți ornamente este o dovadă puternică asupra originii tale

extrabarsoomiene, în timp ce absența grotescului acoperămînt, aruncă o urmă de îndoială asupra provenienței tale de pe Pămînt.

I-am povestit atunci amănuntele plecării mele de pe Pămînt, explicîndu-i că acolo corpul meu zace complet îmbrăcat în acele veșminte ciudate ale locuitorilor terestrii. Tocmai cînd ajunsesem aici, s-a întors și Sola cu puținele noastre obiecte personale și protejatul său marțian care, desigur, urma să împartă dormitoarele cu ele.

Sola ne-a întrebat dacă avusesem vizitatori în timp ce lipsise ea și a rămas surprinsă cînd i-am răspuns negativ. Se părea că, în timp ce urcase spre noi, o întîlnise pe Sarkoja coborînd. Am bănuir că probabil ne ascultase conversația dar, cum nu discutasem nimic esențial între noi, nu i-am mai dat importanță întîmplării și am hotărît ca pe viitor să fim mult mai prevăzători.

Însoțit de Dejah Thoris, m-am apucat să examinez arhitectura și decorațiile minunatelor încăperi ale clădirii pe care o ocupam. Ea îmi povestise că civilizația aceea înflorise probabil cu aproape o sută de mii de ani în urmă. Fuseseră primii strămoși ai rasei ei dar se amestecaseră cu alte rase importante de marțieni, mai închiși la culoare – aproape negrii, dar și cu rasele galben-roșcate, ce înfloriseră cam în aceeași perioadă de timp.

Aceste mari ramuri ale marțienilor superiori au fost forțate să formeze o alianță puternică, pe măsură ce mărire muribunde îi obligaseră să se mulțumească cu din ce în ce mai puțin teren fertil și, în același timp, să se apere, în noile condiții de viață, de hordurile sălbatice ale oamenilor verzi.

Milenii de relații strânse și căsătorii mixte conduseseră la o rasă unică a oamenilor roșii al cărei superb exemplar era această Dejah Thoris. În perioadele dificile de lupte intestinale, dar și cu oamenii verzi, înainte de a se adapta condițiilor în schimbare, o bună parte din civilizația și operele de artă ale marțienilor blonzi se pierduse; rasa roșie de astăzi ajungând la concluzia că trebuie făcute noi descoperiri pe baza cărora să fie construită o civilizație mult mai practică decât tot ce zăcea îngropat în anticul Barsoom.

Acești vechi marțieni fuseseră foarte cultivați și iubitori de artă, dar, din pricina vicisitudinilor acelei perioade de readaptare la noile condiții, producția și progresul încetaseră complet; în plus, toate arhivele, înregistrările și operele literare se pierduseră.

Dejah Thoris îmi povestise și alte fapte interesante legate de această rasă dispărută de oameni nobili și pașnici. Mi-a spus că orașul pe care-l foloseam ca loc de campare se presupune că ar fi fost un centru comercial și cultural

cunoscut sub numele de Korad. Fusesse construit pe țărmurile unui port natural ferit din calea vînturilor de un lanț de dealuri magnifice. Mica vale din vestul orașului era tot ce mai rămăsese din port, iar trecerea printre dealuri spre vechiul țărm al mării era canalul prin care navele ajungeau la porțile orașului.

Țărmurile vechilor mări erau presărate cu astfel de orașe, dispuse tot mai concentric spre centrul lor, pe măsură ce oamenii urmăreau retragerea apelor, pînă cînd nevoia îi forțase să recurgă la ultima salvare – așa-numitele canale marțiene.

Eram atît de prinși în explorarea clădirii și de discuția noastră încît nu ne-am dat seama cum a trecut timpul și, spre sfîrșitul amiezii, am fost readuși la realitatea condiției noastre prezente de un mesager din partea lui Lorquas Ptomel care-mi cerea să mă înfățișez înaintea lui. Mi-am luat la revedere de la Sola și Dejah Thoris, lui Woola i-am poruncit să rămînă de gardă, iar eu m-am grăbit spre sala de audiențe unde i-am întîlnit pe Lorquas Ptomel și Tars Tharkis așezați pe podium.

PRIZONIER ȘI CĂPETENIE

Cînd am intrat și am salutat, Lorquas Ptomel mi-a făcut semn să mă așez și, fixîndu-și ochii hidoși și imensi asupra mea, mi-a declarat solemn:

– Ești printre noi abia de cîteva zile și iată că ai reușit să-ți cîștigi o înaltă poziție în comunitatea noastră. Asta nu înseamnă, însă, că de acum ai devenit unul de-al nostru, sau că ne datorezi loialitate. Situația ta este una aparte, continuă el, ești prizonier, în schimb, dai ordine care trebuie respectate; deși ești străin, ai ajuns căpetenie tharkiană; ești scund de statură și totuși poți omorî un războinic puternic cu o singură lovitură de pumn. Acum mi s-a adus la cunoștință că plănuiești să evadezi împreună cu un alt prizonier, de altă rasă, un prizonier care, conform propriilor sale mărturisiri, este aproape convinsă că te-ai întors din valea Dor. Oricare dintre aceste acuzații se dovedeste reală, constituie un motiv întemeiat

pentru a fi executat; noi, însă, sîntem oameni corecți și îți promitem o judecată dreaptă la întoarcerea la Thark, bineînțeles dacă Tal Hajus poruncește acest lucru. Dar, - continuă el pe același ton fioros și gutural - dacă fugi împreună cu fata roșie, eu vă trebui să dau seama în fața lui Tal Hajus, și să-l înfrunt pe Tars Tarkas. În această situație, fie îmi voi demonstra dreptul de comandă, fie metalul de pe cadavrul meu va fi oferit unui bărbat mai vrednic. Astea sînt obiceiurile tharkienilor. Mă împac bine cu Tars Tarkas, împreună conducem una dintre cele mai mărețe comunități ale oamenilor verzi și nu doresc să ne certăm din pricina ta, așa că, dacă te-aș vedea mort, John Carter, aș fi foarte bucuros. În condițiile de față, însă, și fără un ordin expres din partea lui Tal Hajus, doar în două împrejurări ai putea fi ucis pînă ajungem la Thark. Într-o luptă de autoapărare, dacă te hotărăști să ataci vreunul dintre noi, or dacă ești surprins că încerci să evadezi. Consider, așadar, cinstit din partea mea, să te avertizez că abia așteptăm una din aceste scuze pentru a scăpa de o asemenea responsabilitate. Predarea în siguranță a fetei roșii în mîinile lui Tal Hajus este de cea mai mare importanță. Nici în o mie de ani n-o să mai facă tarkienii o asemenea captură, pentru că ea este nepoata celui mai mare Jeddak roșu, dar și cel

mai aprig dușman al nostru. Asta e tot. Ba..., mai este ceva. Fata roșie spunea că sîntem lipsiți de sentimente umane. Poate! În schimb, să știi, prețuim foarte mult dreptatea și justiția. Acum poți pleca.

M-am întors pe călcîie și am părăsit sala de audiențe. Așa arăta, deci, începutul persecuțiilor lui Sarkoja, pentru că eram sigur că nimeni altcineva nu putea fi responsabil de informațiile ajunse atît de repede la urechile lui Lorquas Ptomel. Abia acum îmi aduceam aminte de fragmentele din conversația cu Dejah Thoris ce atinseseră ideea evadării sau a originii mele.

Sarkoja era la vremea aceea cea mai bătrînă și de încredere femeie. Prin asta devenise și cea mai puternică forță din spatele tronului, pentru că nimeni nu se bucura de mai multă încredere din partea lui Lorquas Ptomel decît abilul său locotenent Tars Tarkas.

În loc să-mi scoată din minți ideea evadării, întîlnirea cu Lorquas Ptomel avusese darul să-mi îndrepte întreaga atenție asupra acestui subiect. Eram din ce în ce mai convins de necesitatea absolută a evadării, cel puțin în ceea ce o privea pe Dejah Thoris, pentru că la cartierul general al lui Tal Hajus o aștepta o soartă îngrozitoare.

Așa cum îl descria Sola, acest monstru era personificarea multiplicată la infinit a secolelor și

mileniilor de cruzime, ferocitate și brutalitate din care descinsese. Rece, șiret, calculat și, în contrast evident cu majoritatea semenilor săi, era sclavul acelei pasiuni brute a procreerii, tot mai diminuată pe această planetă muribundă.

Gîndul că divina Dejah Thoris putea să cadă în ghiarele unui exemplar atavic atît de abisal, îmi dădea sudori reci. Poate era bine să păstrez, în ultima clipă, două gloanțe și pentru noi, așa cum obișnuiau acele femei trăind de-a lungul frontierei de prin ținuturile mele natale care, mai degrabă, își luau viața, decît să cadă în mîinile indienilor.

În timp ce străbăteam piața, pierdut în aceste gînduri negre, în drumul lui spre sala de consiliu, Tars Tarkas se apropiase de mine. Nu sesizasem o schimbare a comportamentului său în ceea ce mă privește, ba chiar mă salutase, ca și cum nu ne-am fi despărțit doar cu cîteva clipe mai devreme.

– Unde ți-ai stabilit cartierul, John Carter?

– N-am ales nici unul, am răspuns. Nu m-am hotărît dacă să mă cazez singur sau împreună cu alți războinici și așteptam ocazia să-ți cer sfatul. După cum știi, am continuat zîmbind, nu sînt încă obișnuit cu toate obiceiurile tarkienilor.

– Atunci, vino cu mine, îmi spuse el direct și ne îndreptară împreună, de-a lungul pieții, către o

clădire care, am constatat cu bucurie, se învecina cu cea ocupată de Sola și ai ei.

– Cartierul meu este la primul etaj al clădirii, spuse el, etajul doi este ocupat de războinici, dar etajul trei și cel de deasupra sînt libere. Poți să-ți alegi unul dintre ele.

Am înțeles, continuă el, că ți-ai dat femeia prizonierei roșii. Precum spuneai, căile noastre nu coincid întotdeauna, dar de vreme ce ai cîștigat prin luptă dreptul de a face ce-ți place, faptul că ți-ai dat femeia unei captive, este treaba ta. Fiind căpetenie, ai nevoie de cineva care să te îngrijească și, potrivit uzanțelor noastre, poți alege oricare dintre femeile ce au aparținut căpeteniilor ale căror metale le porți

I-am mulțumit, dar, totodată, l-am asigurat că mă puteam descurca și fără asistența cuiva, cu excepția poate a pregătirii hranei, iar el îmi promise să-mi trimită cîteva femei, în acest scop, cît și pentru fabricarea muniției care, ținuse să sublinieze, ne va fi foarte necesară. I-am sugerat, atunci, ca ele să-mi aducă lenjeria pentru dormit și blănurile ce-mi reveniseră în urma luptei, pentru că nopțile erau reci și nici nu aveam cu ce să mă acopăr.

Îmi promisese totul și ne despărțisem. Rămas singur, am urcat la etajele superioare, în căutarea unui loc potrivit. Frumusețea și fastul, întîlnite în

celelalte clădiri, se repeta și aici și, ca de obicei, m-am pierdut curînd într-un tur, încercînd să investighez și să descopăr ceva în lumea aceea prea puțin cunoscută.

În cele din urmă, am ales o cameră în pavilioanele frontale de la etajul trei, pentru că astfel eram mai aproape de Dejah Thoris al cărui apartament se afla la etajul al doilea al clădirii alăturate. Îmi trecuse atunci prin minte să improvizez un sistem de comunicație prin care să-mi semnaleze cazul în care ar avea nevoie de serviciile sau de protecția mea.

Alături de dormitoare se găseau camere de baie și de zi, în total cam vreo zece apartamente pe nivel. Ferestrele camerelor din spate închideau o imensă curte interioară ce forma centrul unui pătrat mărginit de clădiri și care servea de adăpost pentru diferitele animale ce aparțineau războinicilor cazați în clădirile din jur.

În timp ce curtea era practic invadată de vegetația gălbuie asemănătoare mușchiului și care, practic, acoperea întreaga suprafață a planetei Marte, numeroase fîntîni, grupuri statuare, bănci și pergole mărturiseau tăcut frumusețile de odinioară, cînd era animată de rîsetele oamenilor blonzi pe care riguroasele și inalterabilele legi cosmice îi alungase nu numai

din case dar și din istorie, rămânînd doar vagi legende în mintea descendenților lor.

Îți puteai imagina cu ușurință frunzișul bogat al luxuriantei vegetații marțiene ce umpluse odată peisajul de viață și culoare; figurile grațioase ale femeilor frumoase, bărbații puternici, copiii zburdalnici și veseli – totul numai soare, fericire și pace; apoi secolele de întuneric, cruzime și ignoranță pînă ce ereditatea culturală și umanistă izbucnise din nou în rasa compozită care domina acum întreaga planetă.

Gîndurile îmi fură întrerupte brusc de sosirea mai multor femei tinere încărcate de arme, mătăsurii, blănuri, bijuterii, ustensile de gătit și butoiașe cu alimente și lichide, multe fiind capturate de pe nava aeriană. Toate, se pare, aparținuseră celor două căpetenii pe care le omorîsem, și acum, potrivit obiceiurilor tharkienilor, deveneau ale mele. Le-am indicat să le aranjeze într-una din camerele din spate, apoi plecaseră pentru a se întoarce cu o a doua încărcătură care, spuneau ele, constituia grosul bunurilor mele. La acest al doilea transport, fuseseră însoțite de zece sau cincisprezece femei și tineri care, după cum aveam să aflu, formaseră anturajul celor două căpetenii.

Nu făceau parte nici din familie, nu erau nici văduvele, nici servitorii acestora; relațiile lor erau

cu totul aparte și atît de diferite de tot ceea ce cunoscusem pînă atunci, încît îmi este foarte greu să le descriu. La oamenii verzi, proprietatea este stăpînită în comun de întreaga comunitate, fac excepție armele, ornamentele, mătășurile și blănurile care-i acoperă pe cei ce dorm, aparținînd fiecărui individ în parte. Numai acestea pot fi dobîndite prin luptă dar nici ele nu pot fi acumulate peste nevoile normale ale unui individ. Surplusul îl deține doar în custodie, trecîndu-l tinerilor membri ai comunității cînd se ivește necesitatea.

Femeile și copiii din anturajul unui bărbat puteau fi legați, în diverse feluri, de o unitate militară în care el era responsabil, de pildă în domeniul instrucției și disciplinei, la manutanță și, în general, la tot ce era legat de nevoile continuei lor migrații și luptelor fără sfîrșit cu alte comunități sau cu marțienii roșii. Femeile lor nu au înțelesul de soții. Marțienii verzi nu au un cuvînt care să corespundă ca semnificație celui terestru. Împerecherea lor este numai o problemă de interes pentru comunitate și este condusă fără nici o legătură cu vreo preferință afectivă a partenerilor. Consiliul căpeteniilor fiecărei comunități controlează această problemă cu aceeași siguranță cu care proprietarul unui ranch de

cai din Kentucky, de exemplu, se ocupă de selecția animalelor sale.

În teorie s-ar părea să sune bine, cum se întâmplă adesea cu teoriile, dar peste secole și milenii, rezultatul acestor practici nefirești, la care se adaugă obiceiul de a separa mama de propria ei progenitură, se remarcă din plin la aceste creaturi reci și crude și în existența lor cenușie, lipsită de dragoste și înțelegere.

Este adevărat că marțienii verzi reprezintă, din acest punct de vedere, virtutea întruchipată, exceptînd, desigur, degenerați precum Tal Hajus; dar este de preferat, totuși, echilibrul unui caracter uman, chiar pe seama unor minore și ocazionale pierderi a castității.

Văzînd că trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru aceste creaturi, chiar dacă vroiam sau nu, am început prin a le indica să-și găsească camere la etajul superior, pentru a-mi păstra în întregime etajul trei. Pe una din fete am însărcinat-o cu problemele legate de bucătăria mea simplă, iar pe celilalți i-am îndemnat să se ocupe în continuare de diferitele activități ce constituiseră pînă acum vocația lor. De atunci n-am mai știut de ei, dar nici nu mi-a păsat de lucrul acestă.

DRAGOSTEA PE MARTE

După bătălia cu navele aeriene, comunitatea rămăsese în oraș cîteva zile, abandonînd revenirea acasă pînă ce nu se asigurau rezonabil că acestea nu aveau să se întoarcă; surprinderea în cîmp deschis, cu o caravană de care și copii în seamă, era tot ce-și dorea mai puțin, chiar și un popor războinic precum marțienii verzi.

În timpul perioadei de inactivitate, Tars Tarkas mă instruisese în multe din obiceiurile și arta militară a tharkienilor, dîndu-mi inclusiv lecții de călărie și ghidare a animalelor călărite de războinici. Aceste creaturi, cunoscute sub numele de thoați, sînt la fel de perfide și periculoase, precum stăpînii lor dar, odată îmblînzite, sînt suficient de docile și utile pentru scopurile marțienilor verzi.

Două dintre aceste animale îmi reveniseră de la războinicii a căror metal îl purtam și, în scurt timp, reușisem să-i stăpînesc la fel de bine ca un localnic. Metoda nu era prea complicată. Dacă

thoatul nu răspundea cu suficientă iuteală comenzilor telepatice ale călărețului, primea o lovitură teribilă între urechi cu patul pistolului; tratamentul continua astfel pînă ce bruta fie că se supunea, fie că își trîntea stăpînul din spinare.

În această din urmă situație urma o luptă pe viață și pe moarte între om și animal. Dacă primul își mînuiește cu suficientă repeziciune pistolul, va trăi și va călări din nou, dar pe alt animal, desigur; dacă nu, corpul său sfîrtecat era adunat de femeia sa și ars potrivit obiceiurilor tharkiene.

Experiența cu Woola mă determinase să încerc sa-mi tratez cu blîndețe thoatii mei. Mai întîi i-am convins că nu mă pot trînti și chiar i-am scărmanat între urechi pentru a-mi impune autoritatea în fața lor. Apoi, treptat, le-am cîștigat încrederea cam în același fel pe care l-am adoptat de fiecare dată cu nenumăratele mele animale de călărit. Dintotdeauna am avut o mînă bună la animale, atît prin înclinație cît și pentru că obținusem rezultate satisfăcătoare și de durată prin tratarea cu blîndețe a speciilor inferioare. La nevoie, puteam lua viața unui om cu mai multă hotărîre decît a unei sărmane brute iresponsabile și irațională.

În decurs de numai cîteva zile, thoatii mei deveniseră minunea întregii comunități. Ar fi fost în stare să se țină după mine ca niște cîini, să-și

frece uriașele boturi de corpul meu dintr-un impuls care era evident de afecțiune, sau să-mi execute orice comandă cu un asemenea zel și docilitate încît bieții războinici marțieni ajunseseră să creadă că sînt în posesia unor puteri terestre necunoscute pe Marte.

– Cum ai reușit să-i farmeci? mă întrebase Tars Tarkas într-o după-amiază, văzîndu-mă că-mi băgasem adînc bratul între fălcile imense ale unuia dintre thoăți mei, căutînd o bucată de piatră ce i se prinsese între dinți în timp ce păștea vegetația asemănătoare mușchiului din curtea interioară.

– Cu duhul blîndeții, am răspuns. Vezi tu, Tars Tarkas, blîndețea sentimentelor îsi are valoarea sa, chiar și la un războinic. Pentru că în focul unei lupte, sau chiar în marșul obișnuit, sînt convins că thoății mei se vor supune neclintit ordinelor mele, sporindu-mi astfel eficiența luptei. Sînt un războinic mai bun și pentru faptul că sînt un stăpîn blînd. În această privință, războinicii tăi vor găsi un avantaj, atît pentru ei cît și pentru comunitate, dacă îmi vor adopta metodele. Nu mai departe de acum cîteva zile îmi spuneai că, nesiguranța comportamentului acestor brute, transformase adesea victoriile certe în înfrîngeri, de vreme ce, în momentele cruciale, se hotărau să-și arunce și să-și omoare călăreții.

– Arată-mi cum ai obținut aceste rezultate, a fost singurul lui răspuns.

I-am explicat cum am putut mai bine întreaga metodă de antrenament pe care o adoptasem cu animalele mele, iar după aceea mă convinsese s-o repet în fața lui Lorquas Ptomel și a războinicilor reuniți. Acel moment a marcat începutul unei noi existențe pentru bieții thoati și, înainte de a părăsi comunitatea lui Lorquas Ptomel, am avut satisfacția să văd aproape un regiment de astfel de animale maleabile și docile. Efectul asupra preciziei și rapidității cu care executau comenzile militare fusese atât de remarcabil încât Lorquas Ptomel îmi dăruise o brățară masivă din aur, de la propriul său picior ca semn al aprecierii serviciilor aduse hoardei.

În a șaptea zi după bătălia cu navele aeriene, am început din nou marșul spre Thark, posibilitatea unui nou atac fiind considerată de Lorquas Ptomel extrem de redusă.

În zilele dinaintea acestei plecări o văzusem destul de rar pe Dejah Thoris, fiind foarte prins cu lecțiile pe care mi le dădea Tars Tarkas în arta războiului pe Marte, dar și cu antrenamentul thoatilor mei. De fiecare dată când o vizitasem în apartamentele sale, fusese absentă pentru că se plimba pe străzi cu Sola sau cerceta clădirile din apropierea pieței. O prevenisem să nu se

aventureze prea departe de teama mării maimuțe albe cu a cărei ferocitate eram mult prea obișnuit. Dar cum Woola o acompania în toate aceste excursii ale sale iar Sola era bine înarmată, aveam puține motive de neliniște.

În seara dinaintea plecării i-am văzut apropiindu-se de-a lungul unui bulevard ce dădea în piață dinspre est. I-am întâmpinat și spunându-i lui Sola că voi prelua eu paza prizonierei, am trimis-o înainte acasă. O simpatizam și aveam încredere în Sola dar, din anumite motive, doream să rămân singur cu Dejah Thoris pentru că ea reprezenta pentru mine tot ce lăsasem în urmă pe Pământ în materie de companie agreabilă și potrivită. Păreau să existe între noi legăturile unui interes mutual atât de puternic, ca și cum ne-am fi născut sub același acoperiș, nicidecum pe planete diferite, azvîrlite în spațiu la nu mai puțin de optzeci de milioane de kilometri depărtare.

Eram convins că și ea îmi împărtășea sentimentele, pentru că, la apropierea mea, am văzu, cum aerul de tristețe fără speranță, ce-i acoperea chipul, fusese înlocuit imediat de un zîmbet fericit de bun venit, atunci cînd își așezase cu delicatețe mîna dreaptă pe umărul meu stîng, făcînd semnul de salut al marțienilor roșii.

– Sarkoja i-a spus lui Sola că de acum ai devenit un adevărat Thark, mi-a spus ea, și că va trebui să văd în tine doar un alt războinic de-al lor.

- Sarkoja este o mincinoasă de prima clasă, i-am răspuns, și nu îndreptățește în nici un fel pretenția mândră a tharkienilor la adevărul absolut.

Chipul ei se luminează într-un zîmbet suav:

- Bănuiam eu că, deși ai devenit membru al comunității, nu ai încetat să-mi rămîi prieten. "Un războinic își poate schimba metalul dar nu și inima" se spune la noi pe Barsoom. Cred că au încercat să ne țină separați, continuă ea, pentru că de fiecare dată cînd aveai liber, putînd să-ți oferi un răgaz față de noile tale îndatoriri, una din femeile mai în vîrstă din suita lui Tars Tarkas găsea motive de a ne îndepărta pe Sola și pe mine cît mai mult de tine. M-au dus în pivnițele de sub clădiri pentru a le ajuta la amestecul îngrozitorului praf de rادیu* din care-și fac teribilele proiectile. Știi că ele trebuiesc realizate la lumină artificială pentru că expunerea la lumina soarelui conduce întotdeauna la explozie. Ai remarcat că gloanțele lor explodează cînd ating tinta? Ei bine, învelișul opac crapă în urma impactului, iar cilindrul masiv de sticlă în care se

* Am utilizat cuvîntul rادیu pentru a descrie acel praf, deoarece în lumina ultimelor descoperiri de pe Pămînt, cred că este vorba de un amestec în care rادیul este elementul de bază. În manuscrisul căpitanului Carter este menționat de fiecare dată cu numele utilizat în grafia hieroglifă utilizată în Helium, hieroglife dificil și totodată inutil de tradus (E.R.B.)

găsesc cîteva particule din praful de rادیu, este expus luminii. În momentul în care lumina soarelui, chiar difuză, ajunge la praf, acesta explodează cu o violență căreia nu-i rezistă nimic. Dacă ai să privești o bătălie nocturnă, ai să-ți dai seama de absența acestor explozii, în timp ce dimineata care urmează bătăliei, la răsăritul soarelui, va răsună de explozia proiectilelor trase în noaptea precedentă. De altfel, ca regulă, noaptea se folosesc proiectile care nu explodează.

În timp ce ascultam foarte interesat în explicațiile lui Dejah Thoris privind aceste adjuvante ale războiului pe Marte, eram preocupat și de problemele imediate ale modului cum o tratau. Faptul că o ținuseră departe de mine nu era o surpriză, dar că o puteau forța să ia parte la munci periculoase și grele, mă umplea de mînie.

– Te-au supus la cruzimi sau umilințe, Dejah Thoris? am întrebat în timp ce simțeam cum sîngele cald al strămoșilor mei războinici îmi pulsa în vene în așteptarea răspunsului.

– Numai în mică măsură, John Carter. Nimic care să-mi rănească mîndria. Ei știu că sînt urmașa a zece mii de jeddaki și că linia strămoșilor mei se întinde înapoi în timp, fără întrerupere, pînă la constructorii primelor canale

gigante de apă; mă invidiază, poate, și pentru faptul că ei nici măcar nu știu cine le sînt propriile mame. În adîncul sufletelor lor urăsc această soartă oribilă și încearcă să-și verse sărmana pizmă asupra mea pentru că eu reprezint tot ceea ce și-ar dori cel mai mult și nu pot obține. Mai bine să le plîngem de milă, căpetenia mea. Chiar și în cazul că vom primi moartea din mîinile lor, ne putem permite să fim generoși, fiind mai presus decît ei, iar acest lucru îl cunosc foarte bine.

Dacă aș fi cunoscut semnificația cuvintelor "căpetenia mea" cu care o femeie roșie gratulează un bărbat, aș fi avut surpriza vieții, dar la vremea respectivă și nici multe luni după aceea, n-o cunoșteam. Într-adevăr, aveam încă foarte multe lucruri de învățat despre Barsoom.

– Presupun și eu că este lucrul cel mai înțelept posibil pe care-l putem opune soartei, Dejah Thoris, sper însă să apuc timpul cînd orice marțian, fie el verde, roșu, roz sau violet să nu aibe îndrăzneala nici să clipească în prezența ta, prințesa mea.

La ultimele mele cuvinte Dejah Thoris își ținuse respirația și mă privise cu ochi dilatați și respirația abia simțită, apoi, cu un zîmbet larg, ce-i provocase două gropițe roșcate în colțurile gurii, își clătinase capul și spuse:

– Ce copil! Ditamai războinicul și încă un copil pus pe șotii.

– Ce-am mai făcut? am întrebat de-a dreptul perplex.

– Într-o bună zi vei afla, John Carter, dacă vom trăi, dar eu n-o să-ți spun. Și ca fiică a lui Mors Kajak, fiul lui Tardos Mors, te-am ascultat fără minie, își continuă ea monologul drept concluzie.

Apoi izbucni din nou în acel fel de-a fi vesel și fericit, tachinându-mă pe seama apartenenței mele la casta războinicilor tharkieni, în contrast evident cu sufletul meu generos și firea mea blîndă.

– Presupun că dacă ai răni accidental un dușman, ai fi în stare să-l duci acasă și să-l îngrijești, rîse ea.

– Chiar așa se-ntîmplă pe Pămînt i-am răspuns, cel puțin printre oamenii civilizați.

Precizarea mea o făcu să rîdă din nou. Nu putea înțelege. Cu toată tandrețea și blîndețea unei femei, rămînea totuși o marțiancă pentru care singurul dușman bun era unul mort, orice inamic mort însemnînd mai mult pentru cei rămași în viață.

Erăm curios să aflu ce spusese sau făcusem, cu cîteva momente mai înainte, încît o tulburasem într-atît și am continuat s-o provoc să-mi explice.

– Nu, exclamase ea, este suficient că ai spus și eu am ascultat. Iar cînd vei afla, John Carter, iar

eu voi fi moartă, așa cum este sigur că voi fi când luna îndepărtată va mai înconjura Barsoomul de alte douăsprezece ori, amintește-ți că am ascultat și că am zîmbit.

Eram complet năuc, dar pe măsură ce o imploram să-mi explice, devenea tot mai evident refuzul ei și astfel, fără speranțe, am abandonat.

Ziua făcuse loc nopții și, cum rătăceam de-a lungul marelui bulevard luminați de cele două luni ale lui Barsoom și de privirea Pămîntului, ca un ochi luminos și verde, mi s-a părut că rămăsesem singuri în univers, iar eu, cel puțin, eram fericit că se întîmplase astfel. Frigul nopții marțiene se făcea tot mai mult simțit așa că mi-am scos haina de mătase și am așezat-o pe umerii ei. În clipa când mîna mea o atinsese pentru o clipă, am simțit un fior străbătîndu-mi fiecare fibră a corpului, o senzație pe care nici o altă ființă muritoare nu mi-o mai produsese vreodată, și mi se păruse, deși nu pot fi foarte sigur, că s-a aplecat ușor către mine. Tot ce știu cu precizie e că tot timpul cînt brațul mi-a zăbobit pe umerii ei, mai mult decît era necesar gestului de a o acoperi cu haina de mătase, nu s-a retras și n-a scos un cuvînt. Păseam astfel tăcuți pe suprafața unei lumi muribunde, dar în sufletul cel puțin al unuia dintre noi se năștea ceea ce este vechi decît lumea și totuși veșnic tînăr.

O iubeam! Atingerea brațului meu pe umărul ei gol îmi vorbea în cuvinte ce nu mă puteau înșela, și îmi dădeam seama că mă îndrăgostisem chiar din prima clipă când privirile ni se întâlniseră în piațeta orașului mort, acolo, la Korad.

DUEL CU MOARTEA

Primul impuls a fost să-i mărturisesc dragostea, apoi m-am gândit la situația ei fără speranțe și la faptul că doar eu îi puteam ușura vicisitudinile captivității, protejînd-o cît de puțin de miile de dușmani ereditari cu care urma să se confrunte odată ajunși în Thark. Nu-mi puteam permite să-i provoc suferințe și regrete în plus declarîndu-i o dragoste pe care, după toate probabilitățile, nu putea să mi-o împărtășească. Dacă aș fi fost într-atît de indiscret, poziția ei ar fi devenit și mai de nesuportat decît acum, iar gîndul că putea crede că mă prevalez de avantajul pe care-l aveam pentru a-i influența decizia, a fost argumentul final care mi-a ferecat buzele.

– De ce ești atît de tăcută, Dejah Thoris? Vrei să ne întoarcem la Sola și la apartamentele voastre?

– Nu, murmură ea, sînt fericită aici. Nu știu de ce, dar întotdeauna mă simt fericită și mulțumită cînd tu, John Carter, un străin, ești cu mine; poate că în acele momente sînt mai în siguranță, ca și cum m-aș întoarce brusc la curtea tatălui meu și aș simți brațele sale puternice în jurul meu, iar lacrimile și sărutul mamei mi-ar acoperii obraji.

– Deci oamenii se sărută și pe Barsoom? am întrebat cînd îmi explicase, la cererea mea, înțelesul cuvîntului pe care-l folosisese în acest sens.

– Părinții, frații, surorile și, adăugă ea pe un ton coborît și reținut, iubiții.

– Iar tu, De'ah Thoris, ai părinți, frați și surori?

– Da.

– Și un iubit?

Tăcuse și nu am îndrăznit să repet întrebarea.

– Pe Barsoom, spuse ea după un timp, un bărbat nu pune întrebări indiscrete unei femei decît dacă-i este mamă sau dacă a cîștigat-o în luptă.

– Dar eu am luptat... am izbucnit, pentru ca apoi să-mi pară rău că nu-mi fusese smulsă limba din gură, pentru că ea se întorsese încă înainte de a termina de vorbit, îmi înapoie haina de mătase pe care i-o pusesem pe umeri, și fără nici un cuvînt, se îndepărtă cu pas mîndru ca de regină

spre piață și de acolo în direcția apartamentelor lor.

N-am încercat s-o urmăresc decît pentru a mă asigura că intră în deplină siguranță în clădire și, trimițîndu-l pe Woola s-o acompanieze, m-am întors neconsolat la reședința mea. Am rămas aici ore în șir, întins picior peste picior pe așternuturile de mătase, meditănd la fetele pe care o soartă crudă le poate juca sărmanilor muritori.

Deci asta înseamnă dragostea! Scăpasem toți acei ani cît colindasem cele cinci continente și mările care le înconjoară, în ciuda femeilor frumoase și ocaziilor neașteptate; în ciuda dorinței de a-mi împlini idealul prin dragoste, mi se-ntîmplase să mă-ndrăgostesc turbat și fără speranță de o creatură dintr-o altă lume, o specie asemănătoare cu a mea, dar nu identică. O femeie care ieșise dintr-un ou și putea ajunge la vîrsta de aproape o mie de ani; o femeie ai cărei semeni au obiceiuri și idei ciudate; o femeie cu speranțe, plăceri și unități de măsură ale binelui și răului mult diferite de ale mele sau ale marțienilor verzi.

Eram într-adevăr îndrăgostit și, deși înduram cea mai grea dintre suferințele cunoscute, nu aș fi dat-o pe toate bogățiile de pe Barsoom. Astfel sînt îndrăgostiții și tot astfel dragostea, oriunde ajungi s-o cunoști.

Pentru mine, Dejah Thoris era întruchiparea perfecțiunii, a tot ce reprezenta virtute, frumusețe, noblețe și bunătate. Am crezut acest lucru din adîncul inimii, din străfundurile sufletului și atunci, în acea noapte în Korad, cînd stăteam întins, picior peste picior, pe cuverturile de mătase, în timp ce luna cea mai apropiată a lui Marte alerga pe cerul de vest spre orizont, iluminînd aurul, marmura și mozaicul care mă înconjură, o cred și acum, așezat la biroul meu în micul apartament de pe malurile Hudsonului. Douăzeci de ani sau scurs de atunci; zece dintre ei i-am trăit și am luptat pentru Dejah Thoris și semenii săi, iar ceilalți zece cu amintirea ei.

Dimineța plecării noastre spre Thark începuse clară și caldă, ca mai toate diminețile marțiene, cu excepția celor șase săptămîni cînd la poli se topește zăpada.

Am căutat-o pe Dejah Thoris în îmbulzeala carelor ce erau pregătite de drum, dar și-a întors umărul spre mine și am remarcat cum sîngele îi colorase brusc obrajii. Împins de o nebunească inconștiență, de vîltoarea dragostei, nu puteam să-mi găsesc liniștea pînă nu mi-aș fi exprimat ignoranța în privința naturii ofensei mele, sau cel puțin asupra gravității ei, ca un prim pas spre o eventuală conciliere.

Datoria îmi dicta să veghez ca ea să călătorească cât mai confortabil, așa că m-am apropiat de car și, în timp ce aranjam mătăsurile și blănurile, am remarcat cu oroare un lanț gros ce-i prindea glezna de una din laturile vehiculului.

– Ce-nseamnă asta? am strigat întorcându-mă spre Sola.

– Sarkoja a crezut că e mai bine, răspunse ea, pe față citindu-i-se dezaprobarea față de acest procedeu.

Examinînd mai îndeaproape cătușele am remarcat că erau prinse cu un lacăt masiv.

– Unde este cheia, Sola? Dă-mi-o!

– E la Sarkoja, John Carter.

M-am întors fără să mai spun nimic în căutarea lui Tars Tarkas pentru a protesta vehement împotriva inutilelor umilințe și cruzimi, mi se păruse că le zărisem în ochii iubitei mele, cu care fusese copleșită Dejah Thoris.

– John Carter, îmi răspunse el, dacă ești hotărît să evadezi împreună cu Dejah Thoris, o mai poți face numai în timpul acestei călătorii spre Tharks. Știm că n-o vei face fără ea. Te-ai dovedit un luptător puternic și nu dorim să te încătușăm pe tine, în schimb vă ținem pe amîndoi în felul cel mai simplu posibil. Asta-i tot ce am să-ți spun.

Mi-am dat seama într-o clipă de soliditatea argumentului său și că ar fi fost inutil să apelez la

el pentru a-și schimba decizia, în schimb i-am cerut să fie luată cheia de la Sarkoja și aceasta să fie îndepărtată pe viitor din preajma prizonierei.

– Cel puțin, Tars Tarkas, măcar atîta poți să faci pentru prietenia pe care mărturisesc că ți-o port.

– Prietenie? replică el. Nu există așa ceva, John Carter, dar dacă dorești am să-i poruncesc lui Sarkoja să nu mai sîcîie fata, iar eu însămi voi lua cheia în custodie.-

– Aș putea să-mi asum eu această responsabilitate, am adăugat zîbind.

Înainte de a-mi răspunde mă privi lung și serios.

– Dacă îmi dai cuvîntul că nici tu nici Dejah Thoris nu veți încerca să scăpați pînă vom ajunge în siguranță la curtea lui Tal Hajus, îți dau cheia și poți să arunci lanțul în rîul Iss.

– Este mai bine să ții tu cheia, Tars Tarkas, am conchis.

Zîmbise fără să mai adauge ceva, dar cînd se lăsase prima seară și ne oprisem să ne odihnim, l-am văzut cum o dezleagă singur pe Dejah Thoris.

Cu toată cruzimea și ferocitatea sa, exista ceva în lăuntru lui Tars Tarkas, cu care părea că se luptă și se confruntă în permanență. Poate era vorba de un instinct uman provenit de la un

Înaintaș străvechi ce-i bîntuia conștiința încărcată de purtarea semenilor săi.

În timp ce mă apropiam de căruța lui Dejah Thoris, am trecut pe lângă Sarkoja și privirea întunecată și veninoasă cu care mă gratulase, fusese pentru mine cel mai dulce balsam din ultima vreme. Dumnezeuule, cît mă ura! Se scurgea ura din ea atît de palpabil, încît putea fi tăiată cu sabia.

Cîteva momente mai tîrziu o văzusem discutînd cu un războinic pe nume Zad – o brută masivă și puternică dar care, neucigînd pe nici una dintre căpeteniile sale, rămăsese tot un "o mad" sau bărbat cu un singur nume; cel de-al doilea putînd fi cîștigat numai odată cu metalul unei căpetenii. Era același obicei ce mă îndreptătea și pe mine să iau numele oricăreia dintre căpeteniile pe care le omorîsem; de fapt, unii dintre războinici mi se adresau cu Dotar Sojat, o combinație a numelor avute de cei al căror metal îl purtam sau, cu alte cuvinte, a numelor pe care le purtasera cei pe care-i uciseseam în luptă dreaptă.

În timp ce vorbea cu Zad, Sarkoja aruncase priviri întîmplătoare în direcția mea și părea că-l îndeamnă la o acțiune foarte hotărîtă. Nu i-am prea dat atunci atenție, dar a doua zi aveam deja motive să-mi amintesc circumstanțele și să-mi dau seama de profunzimile urii acestei femei și cît

de departe era capabilă să meargă pentru a-și duce la îndeplinire răzbunarea împotriva-mi.

Din nou, în seara aceea seară, Dejah Thoris nu mă băgase în seamă și, deși i-am rostit numele, n-a răspuns și nici măcar n-a catadicsit să-mi arate prin cel mai neînsemnat gest că este conștientă de existența mea. În disperare de cauză, am recurs și eu la ceea ce ar fi făcut orice îndrăgostit: trimiterea unui mesaj prin intermediul unui prieten intim. În cazul meu, nu putea fi decât Sola, pe care o întâlnisem în altă parte a campusului.

– Ce s-a întâmplat cu Dejah Thoris? am izbucnit către ea. De ce nu vrea să-mi vorbească?

Sola părea și ea încurcată, pentru că astfel de acțiuni ciudate din partea a două ființe umane, o depășeau complet, și sărmana, nu era departe de adevăr.

– Zice că ai supărat-o și asta e tot ce vrea să spună, cu excepția faptului că este fata unui Jed și nepoata unui Jeddak și că a fost umilită de o creatură care n-ar fi avut dreptul să lustruiască nici măcar dinții *sorakului* bunicii sale.

✓ M-am gândit o vreme la cele spuse, apoi am întrebat-o.

– Ce este un *sorak*, Sola?

– Un animal mic, nu mai mare decât mîna mea, cu care femeile roșii martiene obișnuiesc să se joace, îmi explică ea.

Dacă nu eram demn să lustruiesc nici măcar dinții pisicutei bunicii sale înseamnă că scăzusem mult în ochii lui Dejah Thoris, dar acest fapt nu mă împiedicase să zîmbesc, gîndindu-mă la ciudata figură de stil, în fond atît de pămînteană. Mi se făcuse dor de casă, pentru că suna mult prea asemănător cu "nu meriți să-mi lustruiești pantofii". Apoi alte amintiri îmi copleșiseră gîndurile. Oare ce mai făceau cunoscuții mei de acasă? Nu-i văzusem de ani de zile. Exista o familie Carter în Virginia care se pretindea rudă apropiată cu mine; se presupunea că eu aș fi fost unchiul cel mare sau o nebunie de genul ăsta. Să ai între douăzeci și cinci și treizeci de ani și în același timp să fii și unchiul mai mare, mi se păruse dintotdeauna culmea paradoxului, pentru că gîndurile și simțămintele mele rămăseseră cele ale unui copil. Erău doi copii în familia Carter pe care îi iubisem și care ar fi considerat că nu era nimeni pe Pămînt ca Unchiul Jack. Mi-i aminteam atît de clar, în timp ce stăteam aici sub cerul luminat de lunile planetei Barsoom, și tînjeam după ei, așa cum n-o mai făcusem pentru nici un muritor pînă atunci. Fiind din fire un veșnic pelerin, nu cunoscusem niciodată înțelesul cuvîntului acasă, iar marele hol al Carterilor însemnase pentru toți altceva decît pentru mine, iar acum, de aici dintre aceste creaturi reci și

neprietenoase printre care fusesem aruncat, inima mi se îndrepta spre ei. Pînă și Dejah Thoris mă disprețuia! Nu mă dovedisem eu o creatură atît de inferioară încît să nu fiu îndreptățit nici măcar să lustruiesc dinții pisicii bunicii sale. În acele momente m-a salvat, cu adevărat, simțul umorului. Am rîs, în timp ce mă înveleam cu mătasea și blănurile de noapte și am căzut în somnul fără vise al războinicului obosit și sănătos.

A doua zi am plecat foarte devreme și am călătorit pînă la căderea întinericului doar cu o singură haltă. Doar două incidente rupseseră monotonia marșului. Aproape de prînz trecusem, foarte departe în oreapta, pe lîngă un incubator și Lorquas Ptomel îl trimisese pe Tars Tarkas să cerceteze locul. Acesta mă luase pe mine și încă o duzină de războinici, și am pornit peste covorul plușat de mușchi spre mica incintă.

Era, întradevăr, un incubator, dar ouăle păreau foarte mici în comparație cu cele pe care le văzusem dlocind la sosisea mea pe Marte.

Tars Tarkas descălecaseră și după ce examinase locul cu multă atenție, ne anunță că aparțin oamenilor verzi din Warhoom și că abia se uscase cimentul în zidărie.

—Nu pot fi mai departe de o zi în fața noastră, exclamă el în timp ce fața i se luminase de bucuria luptelor feroce ce aveau să vină.

Munca la incubator n-a durat mult. Războinicii spărseseră intrarea și cîțiva dintre ei s-au strecurat înăuntru pentru a distruge toate ouăle cu ajutorul săbiilor scurte. Odată treaba terminată, am încălecat și ne-am îndreptat spre caravană. Pe drum am avut ocazia să-l întreb pe Tars Tarkas dacă acei warhoomi, cărora le distrusesem ouăle, erau mai mici decît tharkienii și am adăugat:

– Am remarcat că ouăle lor erau cu mult mai mici decît cele pe care le-am văzut clocind în incubatorul vostru.

El îmi explicase că ouăle tocmai fuseseră puse acolo și, ca toate ouăle marțienilor verzi, urmau să crească în timpul perioadei de cinci ani, cît dura incubația, pînă la dimensiunile pe care le văzusem în prima mea zi pe Barsoom. Era, într-adevăr, o informație extrem de importantă pentru că altfel nu puteam înțelege cum femeile verzi marțiene, oricît de mari erau ele, ar fi putut produce ouă de asemenea dimensiuni. De fapt, la început, oul depus nu depășește mărimea unui obişnuit de gîscă și cum nu începea să crească decît odată expus la lumina soarelui, căpeteniile nu aveau dificultăți prea mari în transportarea cîtorva sute dintre ele, de la depozite la incubatoare.

Scurt timp după acest incident caravana s-a oprit din nou pentru ca să se poată odihni animalele și, în timpul acestei pauze s-a petrecut al doilea episod interesant de care vorbeam. Tocmai mă apucasem să schimb lucrurile de pe un thotat pe altul, pentru că îi foloseam cu schimbul, când Zad se apropie de mine și fără nici un cuvânt, îmi izbi puternic animalul cu sabia lui lungă.

Nu-mi trebuia un manual despre manierele marșienilor verzi pentru a ști ce răspuns să dau de fapt eram atât de turbat de furie încît cu greu m-am stăpînit să-mi scot pistolul și să-l împusc pe loc; el însă mă astepta cu sabia scoasă și singura mea alegere rămînea să-mi scot și eu sabia și să-l înfrunt într-o luptă dreaptă, folosind arma pe care o alesese sau eventual una inferioară.

Ultima alternativă fiind întotdeauna permisă îmi puteam deci folosi sabia scurtă, pumnalul, securea sau pumnii dacă doream, dar, în nici un caz, nu puteam apela la arme de foc sau la suliță.

Mi-am ales și eu aceeași armă pentru că știam că se mîndrea cu abilitatea cu care o mînuia și doream ca, dacă îl înfrîng, s-o fac pe baza propriei sale alegeri. Lupta care urmasă, se dovedise suficient de lungă pentru a întîrzia plecarea cu cel puțin o oră. Întreaga comunitate ne înconjurase,

lăsându-ne un spațiu circular de luptă de aproape treizeci de metri în diametru

La început, Zad încercase să mă doboare precum atacă taurul un lup, dar mă dovedeam mult prea rapid și de fiecare dată, scăpând pe după el, mă mulțumeam să-i fac doar câte o creștătură pe brațe sau pe spate. Curînd sîngera abundant din o multime de răni minore fără să reusesc, însă, să-i dau lovitura de grație. Apoi, schimbase tactica, luptînd prudent și cu dexteritate extremă, încercînd să obțină prin știință ceea ce nu reușise prin forța brută. Trebuie să mărturisesc că se dovedise un spadasin de excepție și, dacă nu m-aș fi bazat pe marea mea rezistență și remarcabila agilitate pe care mi le conferise gravitația redusă de pe Marte, n-aș fi fost în stare să-i fac față.

Ne-am rotit o vreme fără să ne rănim prea mult, spadele lungi și subțiri, asemenea acelor, fulgerau în lumina soarelui sau rezonau cu putere de fiecare dată cînd oțelul lor se încrucișa. În cele din urmă Zad, înțelegînd că obosește mai repede decît mine, se hotărî să se apropie și să pună capăt luptei într-un final glorios pentru el. Și, în timp ce se apropia, un reflex orbitor mă izbi în ochi astfel încît, nemaivăzîndu-mi adversarul, am sărit la întîmplare lateral, încercînd disperat să scap de lovitura imensei spade. Reușisem doar

parțial să parez, lucru atestat de o durere ascuțită în umărul stîng, dar în timp ce încercam să-mi localizez adversarul privirea-mi uimită întîlnise pentru o clipă o imagine ce-mi răsplătise pe deplin rana pe care orbirea temporară mi-o cauzase. Acolo, pe căruța lui Dejah Thoris, se aflau trei chipuri, evident interesate să vadă desfășurarea luptei peste capetele celorlalți tharkieni. Erau Dejah Thoris, Sola și Sarkoja, iar în timp ce privirea trecea peste ele, un mic tablou mi se întipărea în minte, tablou pe care n-o să-l uit pînă la sfîrșitul zilelor mele.

În acea fracțiune de secundă, am văzut-o pe Dejah Thores cum se întoarce spre Sarkoja, cu furia unei tinere tigrese, și lovește ceva din mîna ei ridicată, ceva ce strălucea în soare în timp ce cădea spre solul acoperit de mușchi. Abia atunci am înțeles ce mă orbise în acel moment crucial al luptei și cum Sarkoja găsisese o cale să mă omoare fără să se implice direct. Am mai văzut atunci ceva care, abătîndu-mi pentru o clipă atenția de la dușmanul meu, era să mă coste viața. Faptul că Dejah Thores îi doborîse oglinda din mînă, aproape o scosese din minți pe Sarkoja. Cu figura răvășită de furie și ură își scosese pumnalul și se pregătea să-i aplice lui Dejah Thoris o lovitură mortală. În acel moment Sola, scumpa și credincioasa noastră Sola, sărise între ele și

ultimul lucru pe care l-am văzut a fost înaintarea pumnalului spre pieptul ei.

Inamicul își revenise din balansul loviturii precedente și îmi pregătea ceva foarte interesant, așa că am fost nevoit să-i dau atenția cuvenită, deși gândul nu-mi mai era la această luptă.

Ne-am tatonat amândoi furioși, iar și iar, pînă ce brusc am simțit pe piept vârful ascuțit al spadei sale într-o poziție pe care nu puteam nici s-o parez, darmite să scap. M-am aruncat atunci asupra sa cu spada întinsă și cu toată greutatea corpului, hotărît să nu mor singur, dacă altfel nu se putea. Am simțit cum oțelul îmi pătrunde în piept, cum totul se întunecă în jurul meu capul a început să-mi vijîie și genunchii să mă lase.

POVESTEA SOLEI

Cînd mi-am venit în simțiri, curînd aveam să aflu că nu fusesem jos decît cîteva momente, am sărit rapid în picioare căutînd cu febrilitate spada. Am găsit-o și am împlîntat-o pînă la mîner în pieptul verde al lui Zad care rămase mort, întins pe mușchiul roșcat ce acoperea fundul anticei mări. În timp ce-mi căpătam pe deplin conștiința, am descoperit că spada îmi pătrusesé prin stînga pieptului, și trecuse desupra coastelor undeva spre centru, pentru a ieși apoi pe sub umăr. În timp ce mă aruncasem asupra lui, mă și rotisem puțin, astfel încît spada îmi străpunsese doar mușchii, provocîndu-mi o rană dureroasă dar nu mortală.

Mi-am smuls spada din rană, apoi mi-am recuperat-o pe a mea și, întorcînd spatele cadavrului oribil m-am îndreptat bolnav, amărît și dezgustat spre căruțele cu anturajul și lucrurile

mele. Murmurul aplauzelor marțienilor mă lăsase rece de astă dată.

Sîngerînd și slăbit m-am dat pe mîna femeilor mele care, obișnuite cu astfel de întîmplări, mi-au oblojit rănile cu miraculoasele lor alifii și agenți terapeutici ce făceau ca numai loviturile ce aduceau moartea instantaneu să fie fatale. O șansă cît de mică îi era suficientă femeii marțiene pentru ca moartea să dea un pas înapoi. Cîrînd mă "cîr_piseră" în așa fel încît, în afara unei slăbiciuni datorate pierderii de sînge și a unei ușoare dureri în jurul rănii, n-am suferit prea mari neplăceri din pricina acestei lovituri care, pe Pămînt, m-ar fi ținut la pat multe zile.

Imediat ce își terminaseră treaba, m-am grăbit spre căruța lui Dejah Thoris, unde am găsit-o pe biata Sola cu pieptul plin de bandaje. Aparent scăpase ușor din confruntarea cu Sarkoja al cărui pumnal părea că se izbise de unul din ornamentele metalice ale pieptului și-i provocase doar o rană ușoară.

Dejah Thoris stătea întinsă pe blănurile ei și trupul îi era răvășit de suspine. Nu remarcase prezența mea și nici nu mă auzise vorbind cu Sola care stătea la o anumită distanță de vehicul.

– Este cumva rănită? am întrebat-o pe Sola arătînd spre ea printr-o înclinare a capului.

– Nu, mi-a răspuns, crede că ești mort.

- Și pisicii bunicii ei nu mai are cine să-i lustruiească dinții? am glumit zîmbind.

- Cred că o judeci greșit, John Carter, spuse Sola. Nu înțeleg prea bine nici felul ei de a fi, nici pe al tău, dar sînt sigură că nepoata a zece mii de jeddaki n-ar boci astfel moartea cuiva pe care-l consideră inferior ci, mai degrabă, e vorba de cineva care ocupă locul cel mai important prin afecțiunea ce-i poartă. Face parte dintr-o rasă mîndră, dar sînt și oameni drepți, ca toți barsoomienii; probabil, însă, ai rănit-o foarte tare sau i-ai greșit grav dacă acum, deși nu-ți mai admite existența printre vii, îți plînge moartea.

Lacrimile pe figura cuiva reprezintă o imagine extrem de rară pe Barsoom, continuă ea, de aceea îmi este greu să le interpretez. În afara lui Dejah Thoris, am mai văzut doar doi oameni plîngînd în viața mea; unul plîngea de durere, celălalt dintr-o furie nestăpînită. Prima a fost mama mea, cu mulți ani înainte de a fi ucisă, celălalt e Sarkoja, astăzi, și s-a întîmplat cînd au tras-o de pe mine.

- Mama ta! am exclamat, dar Sola, copile, n-aveai cum să-ți cunoști mama.

- Eu da. Chiar și pe tatăl meu, adăugă ea. Dacă vrei să afli o ciudată poveste nebarsoomiană, vino la noapte la căruță, John Carter, și ai să auzi ceea ce n-am mai spus pînă

acum nimănui. Acum a fost dat semnalul de pornire, așa că trebuie să te duci.

– Am să vin la noapte, Sola, îți promit. Te rog, însă, spune-i lui Dejah Thoris că sînt în viață și sănătos. N-am să forțez nota și să apar din nou în fața ei și te rog să nu afle că i-am văzut lacrimile. Dacă vrea să vorbească cu mine îi aștept ordinele.

Sola a urcat în căruța aliniată deja, iar eu m-am grăbit spre thoatul meu pentru a galopa spre locul rezervat mie, alături de Tars Tarkis, în spatele convoiului.

În timp ce străbăteam acest peisaj predominant galben, probabil că formam cel mai impresionant și impunător spectacol. Cele două sute cincizeci de căruțe ornate și viu colorate, precedate de o avangardă de aproape două sute de războinici călare, aveau în față, la aproape o sută de metri depărtare, căpeteniile așezate cîte cinci în rînd. Ariergarda și flancurile erau cam la fel constituite, în schimb cei cincizeci de mastodonți de rezervă, sau animalele de povară, cunoscute și sub numele de zitidari, precum și cei aproape cinci sau șase sute de thoți de rezervă ai diferiților războinici, mărșăluiau separat într-un spațiu gol, de formă pătrată, lăsat liber de războinici călare. Metalul strălucitor și bijuteriile impresionantelor ornamente ale oamenilor,

multiplycate în harnașamentele zitidarilor și thoatilor, alături de culorile vii ale magnificelor mătăsuri, blănuri sau pene, confereau caravanei o splendoare barbară care ar fi umplut de invidie orice maharajah indian.

Roțile extrem de late ale căruțelor și pernuțele de pe lăbele animalelor nu produceau nici un sunet pe fundul de mare acoperit cu mușchiul gălbui, astfel că ne deplasam într-o liniște desăvârșită, precum o imensă fantasmagorie. Făceau excepție momentele când liniștea era spartă de răgetul gutural al vreunui zitidar îmboldit sau de țipătul de luptă al thoatilor. Marțienii verzi conversau puțin și atunci, de regulă, în cuvinte monosilabice și pe un ton scăzut, asemeni zgomotului unui tunet îndepărtat.

Traversam o întindere de mușchi fără sfârșit, ce se comprima sub apăsarea roților late sau a picioarelor acoperite cu pernițe, pentru a se ridica la loc în spatele nostru, fără să mai păstreze nici cea mai mică urmă a trecerii noastre. Puteam fi, într-adevăr, spectrele unor morți călători pe o mare moartă aparținând unei planete muribunde, dacă cineva s-ar fi luat după sunetele sau semnele pe care le lăsam în urmă. Era primul marș al unui imens corp de oameni și animale pe care-l văzusem vreodată și care să nu ridice praf sau să lase urme. Pe Marte nu există praf decât în

lunile de iarnă și numai în zonele cultivate și chiar și atunci lipsa unor curenți de aer importanți îl fac aproape de neobservat.

În noaptea aceea am poposit la poalele unui deal unde ajunsesem în două zile și care marca țărmurile sudice ale acestei mări deosebite. Animalele nu se adăpaseră de două zile, de altfel nu băuseră apă de aproape două luni, la scurtă vreme după ce părăsiseră Tharkul, dar, așa cum îmi explicase Tars Tharkas, aveau nevoie de apă puțină și de fapt puteau trăi la nesfârșit numai cu mușchiul ce acoperea planeta și care, mi s-a spus, conținea suficientă umezeală pentru a satisface nevoile minime ale animalelor. După ce mi-am sfârșit cina compusă dintr-un aliment de forma brânzei și din lapte vegetal, am căutat-o pe Sola pe care am găsit-o lucrînd, luminată de o tortă, la hamurile lui Tars Tatkas. Mă privise apropiindu-mă și figura i se luminase de plăcere, în semn de bun venit.

— Mă bucur că ai reveni, spuse. Dejah Thoris doarme iar eu mă simt singură. Semenilor mei nu le pasă de mine, John Carter; sînt diferită de ei. Este o soartă tristă că trebuie să-mi trăiesc viața printre ei și adesea mi-am dorit să fi fost și eu o adevărată femeie verde, lipsită de dragoste și speranță; am cunoscut, însă, dragostea și acum sînt pierdută. .

Ți-am promis că am să-ți spun povestea mea, sau, mai degrabă, povestea părinților mei. Din ceea ce am învățat de la tine despre semenii tăi, sînt convinsă că nu-ți va părea atît de stranie, dar printre marțienii verzi nu are egal nici în memoria celui mai bătrîn dintre Tharki și nici legendele nu pomenesc cazuri similare.

Mama mea avea o constituție delicată, de fapt prea mică pentru a i se acorda responsabilitățile maternității, precum știi, căpeteniile noastre preferă mărimea. Era, de asemenea, mai puțin crudă și rece decît majoritatea femeilor verzi marțiene, nu-i prea păsa de societatea lor și adesea rătăcea singură pe străzile pustii din Thark sau se culca printre florile sălbatice ce acopereau dealurile din apropiere, lăsîndu-se purtată de gînduri și hrănind dorințe care numai eu, dintre toate femeile tharkiene de astăzi, aș fi în stare să le înțeleg.

Acolo, printre dealuri, a întîlnit un tînăr războinic a cărui datorie era să păzească o turmă de zitiđari și thoati, ce pășteau pe acolo, să nu se depărteze. La început au vorbit de lucruri ce interesau comunitatea din Thark, treptat, însă, pe măsură ce se întîlneau tot mai des, simțeau tot mai evident faptul că nu din întîmplare, au început să vorbească despre ei, despre ceea ce le place, despre ambiții și speranțe. Avea încredere în el și

îi mărturisise că-i repugnavă teribil semenii săi din pricina cruzimii lor, din cauza acelor vieți lipsite de dragoste, pe care trebuiau să le ducă. Apoi așteptase ca de pe buzele lui reci să se dezlănțuie protestul vehement; el, însă, o luase în brațe și o sărutase.

Au ținut tăinuită dragostea lor timp de șase ani. Ea, mama mea, aparținea anturajului marelui Tal Hajus, în timp ce iubitul ei era un simplu războinic ce-și purta numai metalul său. Dacă această abatere de la tradiția tharkiană ar fi fost descoperită, amîndoi ar fi fost condamnați să-l înfrunte în marea arenă pe Tal Hajus și hoardele lui reunite.

Oul din care m-am născut a fost ascuns sub un vas mare de sticlă, pe cel mai înalt și inaccesibil dintre turnurile parțial ruinate ale vechiului Thark. În cei cinci ani necesari procesului de incubare, mama îl vizitase anual. Nu îndrăznea să vină mai des pentru că datorită acestei taine în care trăia, îi era teamă să nu fie supravegheată. În acea perioadă tatăl meu se distinsese ca războinic și luase metalul multor căpetenii. Dragostea lui pentru mama mea nu scăzuse și singura sa ambiție în viață era să ajungă într-o asemenea poziție socială încît să poată smulge metalul chiar de pe însuși Tal Hajus și atunci, devenind conducătorul tharkienilor, să poată să o ceară în

anturajul său, iar prin puterea poziției sale să poată proteja copilul care, altfel, dacă adevărul ar fi fost aflat, ar fi fost omorât.

Era un vis nebunesc să lupte pentru metalul lui Taj Hajus în numai cinci ani, dar avansul său se dovedi rapid și curînd ajunsese în consiliul tharkienilor. Într-o bună zi norocul nu le-a mai surîs, în sensul că el n-a ajuns la timp să-și salveze odrasla. Fusesse trimis într-o expediție îndelungată spre sudul acoperit de gheață spre a se război cu locuitorii de acolo și a le lua blănurile; acestea sînt obiceiurile barsoomienilor verzi – nu se ostenesc să muncească pentru a avea ceea ce pot obține prin lupte de la alții.

Fusesse plecat patru ani și cînd se întorsese aveam deja trei ani. La aproape un an de la plecarea sa și scurt timp înainte de întoarcerea unei expediții ce plecase să aducă odraslele din incubatorul comunității, oul meu ajunsese la ecloziune. Mama a continuat să mă țină în vechiul turn și să mă viziteze noaptea pentru a-și revărsa asupra mea dragostea pe care viața comunității ne-o furase la amîndouă. Spera, la întoarcerea expediției de la incubator, să mă amestece cu ceilalți copii repartizați suitei lui Tal Hajus și astfel să scape de soarta care ar fi așteptat-o, dacă s-ar fi descoperit marele ei păcat față de vechile tradiții.

M-a învățat foarte devreme limba și obiceiurile semenilor mei și într-o noapte mi-a spus povestea pe care ți-am spus-o și eu pînă la acest punct. Insistase asupra păstrării secretului absolut și a unei precauții speciale, după ce m-ar fi amestecat cu ceilalți copii, pentru a nu le permite să-și dea seama că eram mai avansată ca educație decît ei, sau prin vreun semn oarecare să divulg în prezența celorlalți, afecțiunea pentru ea și faptul că-mi cunosc tatăl; apoi m-a tras aproape și mi-a șoptit la ureche numele tatălui meu.

Atunci un fulger a luminat întunericul din camera turnului și am văzut-o în picioare pe Sarkoja cum o fixa pe mama într-o frenezie a disprețului și bucuriei nestăvilite ce se citeau ușor în ochii ei strălucitori și răi. Torrentul de ură și injurii ce-l revărsase atunci asupra mamei mele îmi înghețase inima în piept. Se părea că auzise toată povestea și că bănuise ceva suspect în lungile absențe nocturne ale mamei mele ce dispărea din apartamentele sale, altfel nu se explica prezența ei acolo în noaptea aceea fatală.

Un singur lucru nu auzise, și nici nu-l știa, numele șoptit al tatălui meu. Acest fapt devenea tot mai evident din cererile repetate adresate mamei de a divulga numele partenerului său în păcat. Eram incredințată că nici un fel de injurie sau amenințare nu i l-ar fi putut smulge dar,

pentru a mă feri pe mine de torturi inutile, mințise că numai ea îl știa și că nu-l va spune nici măcar copilului ei.

După alte imprecații, Sarkoja se grăbise să raporteze lui Tal Hajus descoperirea ei și, după ce plecase, mama mă învelise în așternuturile sale de noapte, astfel încât să nu fiu remarcată cu ușurință, am coborât în stradă și am fugit cât am putut de repede spre marginea orașului, în direcția care ducea spre sud, spre bărbatul a cărei protecție n-o mai putea cere, dar al cărui chip dorea să-l mai vadă o dată înainte de a muri.

În timp ce ne apropiam de extremitatea sudică a orașului, auzisem un sunet ce venea dinspre cîmpia acoperită de mușchi, din direcția singurei treceri printre dealuri care ajungea în oraș, o trecătoare prin care erau nevoite să meargă toate caravanele, indiferent dacă veneau din nord, sud, est sau vest. Sunetele auzite proveneau de la țipetele thoatilor sau răgetele guturale ale zitudarilor dar și de la zăngănitul armelor, semn că se apropia un corp de războinici. Cel dintîi gînd al ei fusese acela că tatăl meu se întorcea din expediția, dar viclenia tharkiană o împiedicase să se îndrepte direct și precipitat spre el

Retrăgîndu-ne sub un prag umbrît, am așteptat sosirea caravanei care nu întîrziase să-și facă apariția pe stradă și să-și desfacă formația de la

un zid la altul al clădirilor. După ce ariergarda procesiunii trecuse de noi, cea de-a doua lună țîșnise peste acoperisuri, luminînd scena în toată splendoarea luminii sale strălucitoare. Mama se retrăsese și mai mult în umbra protectoare și de acolo observă că expediția nu era cea a tatălui meu ci se întorsese caravana care aducea copiii tharkieni. Planul îl întocmise pe loc și cum o căruță imensă tocmai trecuse foarte aproape de locul nostru, se urcă cu agilitate prin spatele ei și, cuibărimdu-se într-un loc retras, mă strînse cu frenezie la piept.

Știa, ceea ce eu atunci nu știam, că niciodată după acea noapte nu mă va mai strînge la piept și poate nici măcar nu ne vom mai putea privi una pe alta. În confuzia din piața orașului mă amestecase cu ceilalți copii al căror pазnici din timpul călătoriei fuseseră absolviți de responsabilitatea lor. Am fost adunați cu toții într-o sală mare, hrăniți de femei care nu acompaniaseră expediția, iar a doua zi fusesem împărțiți între suitele diferitelor căpetenii.

Nu mi-am mai văzut mama după noaptea aceea. Fusesse închisă de Tal Hajus și cu toate eforturile acestuia, inclusiv cele mai oribile și odioase torturi, nu reușise să-i smulgă de pe buze numele tatălui meu; se păstrase neînduplecată și loială și murise în hohofele de rîs ale lui Tal

Hajus și ale căpeteniilor sale în timpul unor torturi îngrozitoare.

Am auzit după aceea că le spusese că mă omorîse pentru a mă salva de soarta care m-ar fi așteptat dacă aș fi căzut în mâinile lor și că îmi aruncase trupul la maimuțele albe. Singură Sarkoja se îndoise de lucrul acesta și presupun că și astăzi are dubii în privința originii mele, dar nu îndrăznește să mă deconspire pentru că bănuiește, sînt sigură de asta, care este identitatea tatălui meu.

Cînd s-a întors din expediție și a aflat din gura lui Tal Hajus de soarta mamei mele, eram și eu de față, dar nici măcar tremurul ușor a vreunui mușchi nu i-a trădat emoția; numai că n-a rîs cînd Tal Hajus îi descria vesel agonia. Din acel moment a devenit cel mai crud dintre cei cruzi, și aștept ziua cînd își va atinge țelul ambiției sale și va simți cadavrul lui Tal Hajus sub picior. Sînt tot atît de sigură că așteaptă șansa de a-și duce la bun sfîrșit această teribilă răzbunare, și că marea sa iubire îi este la fel de puternică în piept ca atunci cînd îl transfigurase, cu patruzeci de ani în urmă, cum sînt sigură că acum stăm pe țărmul unui fost ocean iar oamenii cumsecade dorm, John Carter.

– Și tatăl tău este cu noi, acum ?

– Da, îmi răspunse, dar nu știe cine sînt și nici cine mi-a trădat mama lui Tal Hajus. Numai eu știu numele tatălui meu și numai eu și Tal Hajus știm că Sarkoja a pricinuit tortura și moartea iubitei sale.

Am rămas tăcuți pentru cîteva vreme; ea drapîndu-se în gîndurile triste ale teribilului trecut, iar eu gîndindu-mă cu milă la bietele creaturi condamnate de niște obiceiuri fără sens la o viață fără iubire, o viață de cruzime și ură. În cele din urmă ea rupse tăcerea.

– John Carter, dacă vreodată un om adevărat va încălzi floarea rece și moartă a Barsoomului, tu vei fi acela. Știu că pot avea încredere în tine și că dezvăluindu-ți numele tatălui meu, fără nici o condiție, într-o bună zi acest lucru te-ar putea ajuta atît pe tine dar poate și pe el, pe Dejah Thoris sau pe mine. Cînd va veni vremea, spune adevărul, dacă ție ți se pare potrivit. Am încredere în tine pentru că știu că nu ești legat de teribilul obicei al adevărului neabătut și absolut, că tu poți minți asemeni gentlemanilor tăi din Virginia, dacă această minciună poate salva pe cineva de la tristețe sau suferință. Numele tatălui meu este Tars Tarkas.

PLĂNUIM EVADAREA

Restul drumului pînă la Thark s-a desfășurat fără alte evenimente deosebite. Călătoream de douăzeci de zile, străbătusem două mări secate și trecusem pe lîngă numeroase orașe în ruină, majoritatea mai mici decît Korad. De două ori traversasem faimoasele căi de apă marțiene sau așa-zisele canale, după cum le-au botezat astronomii de pe Pămînt. Cînd ne apropiam de ele, trimiteam mult înainte un războinic cu o lunetă foarte puternică și dacă nu zărea vreo armată mai mare de-a marțienilor roșii, avansam cît mai mult posibil, apoi poposeam pînă la căderea nopții. Numai pe întuneric ne apropiam de zonele cultivate și, localizînd unul din drumurile extrem de largi, ce traversau zona la intervale regulate, ne strecuram în liniște de-a lungul lui pe partea cealaltă. Ne trebuiseră mai mult de cinci ore să facem o astfel de traversare, fără nici o oprire, pentru primul canal, iar pentru celălalt,

aproape întreaga noapte, părăsind aceste cîmpuri înconjurate de ziduri înalte o dată cu răsăritul soarelui.

Cum traversasem pe întuneric, obsevasem cîte ceva doar în perioadele cînd apărea luna inferioară care, în graba ei teribilă pe cerul barsoomian, lumina din cînd în cînd frînturi de peisaj, scoțînd în lumină ziduri, cîmpuri și clădiri răzlete, asemănătoare în aparență cu fermele de pe Pămînt. Am văzut mulți pomi, aranjați metodic, unii cu o înălțime enormă, am văzut, de asemenea, animale închise într-un fel de țarcuri care, adulmecînd animalele noastre sălbaticе, dar și sălbaticile ființe umane, își făceau simțită prezența prin răgete și mugete teribile.

Numai o singură dată observasem o ființă umană și acest lucru se întîmplase la intersecția drumului nostru cu un fel de barieră mare și albă ce taie longitudinal fiecare district, exact prin centru. Poate că adormise la marginea drumului, pentru că atunci cînd am ajuns în dreptul lui, se ridicase într-un cot și după o singură privire aruncată caravanei care se apropia, sărise în picioare și o rupsesе la fugă înnebunit, escaladînd zidurile apropiate cu agilitatea unei pisici. Tharkienii nu-i dăduseră nici cea mai mică atenție, nu erau într-o expediție militară și singurul semn pe care l-am avut că, totuși, îi remarcaseră

prezența a fost o grăbire a ritmului de trecere al caravanei spre desertul ce înconjura zonele cultivate și marca imperiul lui Tal Hajus.

Nu mai vorbisem cu Dejah Thoris, de vreme ce nu-mi trimisese vreun semn că ar fi fost bine venit la căruța ei și mîndria mea nebunească mă împiedica să fac orice avans. Întotdeauna am fost de părere că felul în care un bărbat se poartă cu o femeie trebuie să fie în raport direct cu gradul său de curaj față de ceilalți bărbați. Cei slabi și prostălăi aveau adesea mai mult succes în a încînta sexul frumos, în timp ce luptătorul obișnuit cu mii de pericole reale, se ascunde în umbră asemenea unui copil înspăimîntat.

Exact la treizeci de zile de la sosirea mea pe Barsoom, am intrat în anticul oraș Thark de la a cărui locuitori de mult uitati hoardele acestea de oameni verzi furaseră pîna și numele Comunitatea tharcilor număra aproape treizeci de mii de suflete și era împărțită în douăzeci și cinci de hoarde. Fiecare hoardă își avea propriul Jed și căpetenii mai mici dar cu toții erau conduși de Tal Hajus, Jeddak de Thark. Cinci comunități își aveau cartierul general în orașul Thark, cele altele ocupaseră alte orașe părăsite de-a lungul și de-a latul districtului revendicat de Tal Hajus.

Ne făcusem intrarea în marea piață centrală pe la începutul după-amiezii și nu remarcasem vreo

manifestare de entuziasm cu ocazia acestei reveniri a expediției. Cei ce ajunseseră să se vadă cu această ocazie, pronunțau numele războinicului sau femeii respective, în maniera lor obișnuită de salut, dar cînd se răspîndise vestea că aduceau și doi captivi, interesul sporî considerabil, iar eu și Dejah Thoris devenîrăm repede centrul lor de interes.

Imediat după sosire am fost repartizați apartamentele noastre și restul zilei am petrecut-o cu aranjatul în noile condiții. Locuința mea era pe o stradă ce conducea spre piața centrală dinspre sud, marea arteră pe care mărșăluisem de intrarea în oraș. Era așezată la capătul unui scuar și întreaga clădire îmi aparținea. Aceeași arhitectură grandioasă, remarcată ca o caracteristică și în orașul Korad, era prezentă și aici dar la o scară mai mare și mai bogată, dacă se poate face o asemenea comparație. Apartamentele mele ar fi fost potrivite pentru găzduirea celor mai mari împărați de pe Pămînt, dar aceste creaturi ciudate nu apreciau decît dimensiunile clădirilor și enormitatea camerelor; cu cît o clădire era mai mare cu atît era mai rîvnită. În acest sens Tal Hajus ocupa ceea ce trebuie să fi fost o enormă clădire publică, cea mai impunătoare din oraș, deși complet nepotrivită pentru locuit. A doua ca mărime

fusesse rezervată lui Lorquas Ptomel, următoarea jedului situată imediat sub el și tot așa pînă la sfîrșitul listei celor cinci jedi. Războinicii ocupau aceleași clădiri repartizate căpeteniilor din suita cărora făceau parte; dacă preferau, însă, puteau alege drept adăpost oricare dintre miile de clădiri nelocuite din propriul lor cartier, pentru că fiecărei comunități îi era repartizată o anumită zonă a orașului. Alegerea clădirilor trebuia să se facă în raport cu aceste împărțiri, doar jedii făceau excepție pentru că ei trebuiau să locuiască în edificiile cu fronton din piața centrală.

Pînă ce mi-am pus casa în ordine sau, mai degrabă, am crezut că am făcut-o, soarele se apropiase de asfințit, așa că m-am grăbit s-o caut pe Sola și cartierul său pentru că eram hotărît să-i vorbesc lui Dejah Thoris și să încerc s-o conving de necesitatea unui fel de armistițiu pînă puteam găsi ceva care să o ajute să evadeze. Căutasem zadarnic pînă ce marele disc roșu al soarelui dispăruse în spatele orizontului și abia atunci am zărit capul urît al lui Woola la una dintre ferestrele etajului al doilea al unei clădiri situate pe partea opusă a străzii unde se afla și locuința mea, dar mult mai aproape de piață.

Fără să mai aștept vreo altă invitație, am pătruns, pe sub arcada scării ce conducea la etajul doi, într-o cameră imensă ce da spre fațada

clădirii și am fost primit cu frenezie de Woola care se aruncase pur și simplu peste mine, gata, gata să mă trîntească la pămînt. Bietul de el era atît de bucuros să mă vadă încît îmi făcea impresia că vrea să mă devoreze, așa cum mă privea cu fața lui dominată de gura despicată de la o ureche la alta care dezvelea cele trei rînduri de colți într-un zîmbet de drăcușor.

Linîștindu-l cu vorbe de comandă și mîngîieri, am căutat-o din priviri, prin întunericul ce se apropia, pe Dejah Thoris, și cum n-am zărit-o, i-am strigat numele. Răspunsul a venit ca un murmur din cel mai îndepărtat colț al apartamentului și, după cîteva mici salturi, eram lîngă un vechi fotoliu din lemn gravat, unde am găsit-o cuibărită printre mătăsuri și blănuri. În timp ce așteptam să se ridice în picioare, mă privi drept în față și spuse.

– Ce dorește tharkul Dotar Sojat de la Dejah Thoris, captivă sa?

– Dejah Thoris, nu știu cum am reușit să te supăr. Era mult prea departe de mine gîndul de a răni sau ofensa tocmai pe cea pe care doream s-o protejez și să o consolez. Crezi ce vrei dar faptul de a-ți cere să mă ajuți să-ți aranjez evadarea, dacă acest lucru este posibil, nu este o rugăminte ci o comandă. Cînd vei fi din nou în siguranță la curtea tatălui tău, ai să procedezi cu

mine cum vei voi, dar de acum înainte pînă în acea zi eu îți sînt stăpînul căruia trebuie să-ți te supui și pe care trebuie să-l ajuti

M-a privit lung, afectată și am crezut că s-a mai înmuiat puțin.

– Îți înțeleg vorbele, Dotar Sojat. răspunse ea, dar pe tine nu te înțeleg. Ești un amestec ciudat de copil și bărbat, de brută și nobil. Sper doar să-ți pot citi inima.

– Privește la picioarele tale. Dejah Thoris ea zace acolo unde ai părăsit-o în noaptea aceea la Korad, și unde va bate neîncetat pentru tine pînă ce moartea o va liniști

Se apropie un pas și își întinse bratele într-un gest ciudat de căutare.

– Ce vrei să spui, John Carter? sopti ea. Ce vrei să-mi ceri?

– Vreau să-ți cer ceea ce mi-am promis mie însumi că n-am să-ți spun, cel puțin atîta timp cît vei mai rămîne captivă printre oamenii verzi, iar după atitudinea ta din ultimele douăzeci de zile, niciodată. Vreau să-ți mărturisesc. Dejah Thoris că mă angajez cu trup și suflet în serviciul tău ca să lupt și să mor pentru tine. Un singur lucru îți cer în schimb, să nu faci nici un semn, fie de aprobare sau de respingere în fata vorbelor mele, pînă cînd nu te vei afla în siguranță printre ai tăi, orice sentimente ai avea față de mine ele nu

trebuie îndulcite de gratitudine, pentru că tot ceea ce voi face pentru tine se va datora numai egoismului meu de a fi în preajma ta cît mai mult.

– Îți respect dorințele, John Carter, pentru că înțeleg motivele care le-au dat naștere, și îți accept serviciile la fel de bucuroasă cum mă voi supune autorității tale; cuvîntul tău va fi lege. De două ori m-am înșelat în gîndurile mele asupra ta și din nou îți cer iertare...

Conversația aceasta precipitată fu întreruptă brusc de intrarea lui Sola ce părea foarte agitată căci își pierduse obișnuitul ei calm și stăpînirea de sine.

– Oribila Sarkoja s-a înfățișat înaintea lui Tal Hajus, spuse ea pe nerăsuflăte, și din cîte am auzit în piață, nu mai este nici o speranță pentru nici unul dintre voi.

– Ce spun, se interesă Dejah Thoris.

– Că tu vei fi aruncată la calotii (cîini) sălbatici, în marea arenă, imediat ce hoardele se vor fi adunat pentru jocurile anuale.

– Sola, am intervenit eu, tu ești o tharkiană, dar le urăști și detești obiceiurile la fel de mult ca și noi. Vrei să fii alături de noi într-un efort suprem de a scăpa? Sînt sigur că Dejah Thoris îți poate oferi găzduire și protecție printre ai săi și soarta nu-ți va fi mai rea printre ei decît ți-a fost și-ți este aici.

- Da, Sola, mă susțin entuziastă Dejah Thoris, vino cu noi. Vei trăi mai bine printre oamenii roșii din Helium decît ești tratată aici și îți promit nu numai găzduire printre noi dar și dragostea și afecțiunea după care tânjește ființa ta și care-ți sînt refuzate de obiceiurile rasei tale. Vino cu noi, Sola; putem pleca și fără tine dar gîndește-te ce soartă te așteaptă dacă ei consideră că ne-ai ajutat să fugim. Știu că pînă și această amenințare nu te va împiedica să ne ajuți, dar te dorim alături, am vrea să vii cu noi într-un ținut al luminii și bucuriei, printre oameni ce cunosc dragostea, simpatia și recunoștința. Spune-mi că vrei, Sola; spune-mi că vei veni.

- Marele canal ce duce la Helium este la mai puțin de optzeci de kilometri spre sud, murmură ea mai mult pentru ea; un thoat rapid ar putea ajunge acolo în aproape trei ore; apoi pînă la Helium mai sînt opt sute de kilometri, majoritatea drumului trecînd prin regiuni foarte puțin populate. Vor afla și ne vor urmări. Am putea să ne ascundem o vreme printre copacii uriași, dar șansele de a scăpa sînt, într-adevăr, mici. Ne vor urmări chiar pînă la porțile Heliumului și vor lua multe vieții cu fiecare pas; nu-i cunoașteți de ce sînt în stare.

- Nu există o altă cale de a ajunge la Helium? am întrebat. N-ai putea să-mi desenezi o hartă

aproximativă a ținuturilor pe care trebuie să le traversăm, Dejah Thoris?.

– Ba da, îmi răspunse și luînd un diamant din păr îmi desenă pe marmură pardoselii prima hartă a Barsoomului pe care o văzusem vreodată. Era împînzită în toate direcțiile de linii lungi și drepte, uneori mergînd paralel, alteori înaintînd spre mari zone circulare. Liniile, explicase ea, reprezentau canalele, cercurile, orașele, unul foarte departe în nord-vest fiind Helium. Erau și altele mai aproape dar spunea că se teme să intre în multe dintre ele pentru că nu aveau o atitudine prietenească față de Helium.

În cele din urmă, după ce studiasem cu atenție harta, în lumina lunii ce inunda camera în clipa aceea, am indicat un canal spre nord, ce părea că duce la Helium și am întrebat:

– Țsta nu străbate teritoriile tatălui tău?

– Ba da, dar este la aproape trei sute de kilometri la nord de noi; este canalul pe care l-am traversat în drumul nostru spre Thark.

– Nu vor bănuî că am ales acest canal îndepărtat, am răspuns și de aceea cred că este cea mai bună cale pentru scăpare.

Sola fusese de acord cu mine și ne hotărîsem să părăsim Tharkul chiar în noaptea aceea, de fapt imediat ce aş fi reușit să-mi găsesc și să-mi înham thoatii. Sola avea să călărească pe unul

dintre ei, iar eu și Dejah Thoris pe celălalt, fiecare dintre noi urmînd să care suficientă hrană și lichide pentru a ne ajunge cel puțin două zile, de vreme ce animalele nu puteau fi zorite mai mult pe o distanță atît de lungă.

I-am indicat lui Sola să plece împreună cu Dejah Thoris, pe străzi mai puțin frecventate, pînă la granița de sud a orașului de unde urma să le iau eu cu toații mei, cît mai repede posibil. Apoi, lăsîndu-le să adune atîta mîncare, mătase și blănuri i se păreau necesare, m-am strecurat spre partea din spate a primului etaj, am intrat în curtea interioară, unde animalele noastre se foiau fără-ncetare, ca și cum acesta ar fi fost obiceiul înaintea de a se liniști peste noapte.

La umbra clădirilor, adăpostite de lumina lunilor marțiene, se frămîntau marile turme de toați și zitidani, ultimii slobozind răgete guturale, primii mugind din cînd în cînd, ceea ce arăta starea de permanentă furie în care-și duceau existența. Dată fiind absența oamenilor erau mai liniștite, dar în momentul în care îmi adulmecaseră prezența, își pierdură calmul din nou, iar zgómotul pe care-l făceau de obicei creșcu în intensitate. Era foarte riscant să intri în padocul acestor thoați, singur și în plină noapte, mai întîi că neliniștea lor sporită ar fi putut alerta războinicii din împrejurimi, apoi, pentru că și din cel mai neînsemnat motiv, dacă

nu fără motiv, vreunul din animale s-ar fi putut arunca asupra mea.

Neavînd nici cel mai mic interes să le trezesc furia, mai ales într-o noapte ca asta, cînd totul depindea de arta de a păstra un secret și de rapiditatea mișcării, am urmat umbra clădirilor, pregătît ca la cel mai mic pericol să sar la adăpostul celei mai apropiate intrări sau ferestre. Astfel am ajuns în liniște pînă la marile porți ce dădeau în strada din spatele curții interioare și, în timp ce mă îndreptam spre ele, mi-am chemat aproape în șoaptă cele două animale. Nu pot spune cît de mult i-am mulțumuit providenței, care-mi dăduse înțelepciunea de a cîștiga dragostea și încrederea acestor animale stupide, văzînd cum dinspre colțul opus al curții își fac loc spre mine prin masa imensă de carne vie și mișcătoare.

Se apropiaseră și își frecau boturile de corpul meu în așteptare bucăților de hrană cu care le obișnuisem ca recompensă. Am deschis porțile și le-am ordonat celor două animale să iasă, apoi, strecurîndu-mă și eu după ele, am închis la loc. Nu le-am încălecat acolo ci le-am condus cît am putut mai în liniște, la umbra clădirilor și pe străzi lăturalnice, pînă la locul unde mă înțelesesem să le întîlnesc pe Sola și Dejah Thoris. Asemenea unor stafii, ne-am strecurat pe străzile tăcute și

numai cînd ne apropiasem de marginea orașului, m-am mai relaxat puțin. Eram convins că Sola și Dejah Thoris nu vor avea dificultăți să ajungă nevăzute la punctul nostru de întîlnire, dar nu și în ceea ce mă privea, de vreme ce nu era un lucru obișnuit pentru un războinic să părăsească un oraș după căderea întinericului; nu avea unde să se ducă decît într-o călătorie lungă.

Ajunsesem în siguranță la punctul de întîlnire și cum Sola și Dejah Thoris nu erau acolo, mi-am condus animalele în holul de intrare al unei clădiri impunătoare. Presupunînd că una sau alta dintre celelalte femei din anturajul lor veniseră să-i vorbească lui Sola, amînîndu-i astfel plecarea, n-am intrat la bănuieli decît după ce se scursese aproape o oră și nu aveau nici un semn de la ele; după o altă jumătate de oră, am devenit cu adevărat neliniștit. Apoi liniștea nopții fu spartă de apropierea unui grup care, după zgomotul pe care-l făceau, numai fugari furișindu-se spre libertate nu păreau să fie. Curînd ajunsese în dreptul meu și, din umbra întrării în care mă refugiasem, am zărit cîțiva războinici călare iar frînturile de cuvinte pe care le-am auzit mi-au înghețat inima de spaimă.

– Probabil c-au aranjat să se întîlnească în afara orașului și deci a fost tot ce-am auzit cînd au trecut prin dreptul meu, dar îmi era de ajuns.

Planul nostru fusese descoperit iar șansa de a mai scăpa acum devenise extrem de redusă. Speranța mea era să mă pot întoarce în siguranță pînă la cartierul lui Dejah Thoris pentru a afla ceva de soarta ei, dar cum să fac asta cu cei doi monștri pe capul meu, mai ales acum cînd, probabil, tot orașul știa de încercarea mea.

Brusc îmi venise o idee și bazîndu-mă pe felul în care erau construite aceste clădiri ale vechilor orașe marțiene, fiecare cvartal închizînd la mijloc o curte interioară, mi-am croit drum prin camerele întunecoase chemîndu-mi animalele după mine. Uneori aveau greutate în a trece peste vreun prag dar cum clădirile ce dădeau spre piața centrală erau toate proiectate la o scară magnifică, fuseseră în stare să le străbată și să ajungem în cele din urmă în curtea interioară unde am găsit ceea ce mă așteptam, covorul vegetal obișnuit, asemănător mușchiului, ce le putea oferi hrană pînă reușeam să le duc din nou de unde le luasem. Eram convins că nu ar fi fost mai liniștite și mai mulțumite în altă parte și că șansa de a fi descoperiți acolo era extrem de redusă, oamenii verzi evitînd asemenea locuri din pricina unicului lucru de care le era teamă cu adevărat – marile maimuțe albe de pe Barsoom.

Dezlegîndu-le șeile, le-am ascuns în spatele ușilor prin care intrasem în această curte

interioară, apoi, părăsindu-le acolo, am traversat curtea spre frontonul interior al clădirii, iar de acolo pînă la strada din fața acesteia. Am așteptat în prag pînă ce m-am asigurat că nimeni nu se apropie, am traversat-o rapid și, prin prima poartă de pe latura opusă, am intrat în altă curte interioară. Astfel am străbătut curte după curte cu șanse mici de a fi descoperit numai atunci cînd traversam străzile și am ajuns în siguranță în curtea din spatele clădirii lui Dejah Thoris.

Evident, acolo am găsit animalele războinicilor care erau cazați în clădirile adiacente dar și războinicii însăși, după cum mă și așteptasem; din fericire aveam, însă, și o altă metodă de a pătrunde la etajul superior unde aș fi putut s-o găsesc pe Dejah Thoris. După o scurtă apreciere a clădirii pe care o ocupa, deoarece n-o mai văzusem dinspre curtea inferioară, mi-am folosit puterea și agilitatea sărind la al doilea nivel prin ceea ce credeam că este fereastra din spate a apartamentelor sale. M-am îndreptat spre partea frontală a clădiri și numai cînd era gata să intru în apartamentul său mi-am dat seama, după voci, că este ocupat.

Nu m-am repezit orbește înăuntru ci am așteptat să aud dacă era vorba de Dejah Thoris și puteam să mă aventurez în siguranță. Mi-am dat seama imediat cît de norocos fusesem să iau

asemenea precauții, pentru că vorbele de bărbați pe care le auzeam erau joase și guturale, iar înțelesul lor îmi oferise un avertisment salvator. Cel ce vorbea era o căpetenie ce dădea ordine războinicilor săi.

— Iar cînd se va întoarce în această cameră, spunea el, așa cum, cu siguranță, că se va întîmpla cînd va vedea că nu s-au întîlnit la marginea orașului, voi patru vă repeziți pe el și-l dezarmați. Vă fi nevoie de forța voastră reunită pentru acest lucru, dacă sînt corecte rapoartele cu care s-au întors de la Korad. După ce îl legați bine, aduceți-l în beciul de sub cartierul Jedacului și puneți-l în lanțuri sigure pentru ca să-l poată vizita în voie Tal Hajus. Nu-i permiteți să vorbească cu nimeni și nici altora să intre în acest apartament înainte de a sosi el. Nu este nici un pericol ca fata să se întoarcă pentru că de acum este în siguranță în mîinile lui Tal Hajus și e posibil ca doar strămoșii ei să mai aibă milă de ea; mareața Sarkoja și-a făcut din nou datoria. Eu plec, dar să știți că, dacă nu reușiți să-l capturați cînd o să vină, cadavrele voastre vor ajunge în apele reci ale lui Iss.

COSTISITOAREA RECUCERIRE A CAPTURII

După ce termină de vorbit, se îndreptă să părăsească apartamentul prin ușa la care nu mai aveam ce să ascult. Auzisem destule pentru a-mi umple sufletul de groază și, strecurându-mă tiptil, m-am retras în curtea de unde venisem. Îmi reformulasem pe loc planul de acțiune și străbătînd scuarul și strada alăturată am ajuns în curtea interioară a lui Tal Hajus.

Apartamentele strălucitor luminate de la primul etaj îmi arătau unde să caut, așa că m-am apropiat de fereastră și am privit înăuntru. Am descoperit rapid că apropierea nu-mi va fi ușoară, așa cum sperasem, pentru că aceste camere ce dădeau în curtea interioară erau ocupate de femei și războinici. Am privit atunci spre etajele superioare și am descoperit că, aparent, cel de-al treilea era nelocuit așa că m-am hotărît să-mi fac intrarea în clădire prin punctul acesta. Nu-mi

trebuse decît o clipă pentru ca să ajung la ferestrele de deasupra și să mă strecor la adăpostul camerelor neluminate de acolo.

Din fericire, camera pe care o alesesem era nelocuită și strecurîndu-mă în coridorul alăturat, am zărit o lumină în apartamentele din față. Ajungînd la ceea ce părea o intrare am descoperit că de fapt era o deschidere într-o imensă cameră interioară ce se ridica de la parterul aflat la două etaje sub mine, spre acoperișul sub formă de dom al clădirii, foarte sus deasupra capului meu. Pardoseala acestui imens hol circular era ticsită cu femei, războinici și căpetenii iar pe o platformă ridicată la marginea ei se lăfăia cea mai hidoasă bestie pe care-mi căzuse vreodată privirea. Avea toate trăsăturile teribile ale unui războinic verde marțian, răceală, duritate, cruzime dar accentuate și degenerate de pasiunea animală la care se dedase prea mulți ani. Nu întelegeai nici cea mai mică urmă de mîndrie sau demnitate pe chipul acela bestial, iar masa lui enormă se răspîndise pe platformă, asemeni unei uriașe caracatițe, cele șase membre ale sale accentuînd similitudinea într-o manieră extrem de oribilă.

Dar ceea ce-mi înghețase sîngele în vine era imaginea lui Dejah Thoris și a lui Sola, stînd în picioare în fața lui, dar și privirile perverse cu care uriașii săi ochi bulbucați sorbeau figura ei

frumoasă. Vorbea, dar nu auzeam ce spune și nici răspunsurile lui grohăite. Stătea în fața lui cu capul semeț ridicat și, chiar de la distanță la care mă aflam puteam să disting pe figura ei disprețul și dezgustul, atunci cînd își lăsase privirea semeață să-l înfrunte fără pic de teamă. Se dovedea, într-adevăr, fiica mîndră a celor o mie de Jeddaki, cu fiecare centimetru din prețiosul și adorabilul său trup, atît de mic și de fragil în comparație cu masivitatea războinicilor ce o înconjurau, dar pe care îi reducea la insignifianță prin măreția ei; era cea mai puternică figură printre ei și sînt convins că simțeau cu toții acest lucru.

În cele din urmă, Tal Hajus făcu un semn să fie lăsat singur cu prizonierii. Treptat căpeteniile, războinicii și femeile se topiră în umbrele camerelor alăturate, iar Dejah Thoris și Sola rămaseră singure în fața marelui Jeddak de Tharks. O singură căpetenie ezitase înainte de a pleca; îl văzusem stînd singur în spatele unei colonade imense, jucîndu-și nervos degetele pe mînerul spadei sale enorme, iar ochii săi cruzi îl ținteau cu o ură implăcabilă pe Tal Hajus. Era Tars Tarkas și îi puteam citi gîndurile ce-i întipăriseră pe figură dezgustul, ca pe o carte deschisă. Se gîndea la cealaltă femeie ce stătuse cu patruzeci de ani în urmă în fața aceleiași bestii

și, dacă aș fi putut să-i șoptesc ceva la ureche în acele clipe domnia lui Tal Hajus ar fi luat sfârșit; în cele din urmă părăsise sala fără să știe că-și lasă propria fiică la cheremul creaturii pe care o ura atât de mult.

Tal Hajus se ridică în picioare și pentru că-i anticipasem cu groază intențiile, m-am grăbit spre calea de acces ce ducea șerpuitor la etajele inferioare. Pe drum n-am întâlnit pe nimeni, astfel că am ajuns în sala principală fără să mă observe cineva și m-am ascuns după aceeași coloană pe care Tars Tarkas abia o părăsise. Când ajunsesem acolo Tal Hajus tocmai vorbea.

– Prințesă de Helium, aș putea scoate o sumă frumoasă de la ai tăi dacă te-aș înapoia nevătămată, dar asta n-ar valora nici a mia parte din plăcerea de a-ți vedea frumosul chip cum se mistuie în chinurile torturii; a fost stabilit de mult ceea ce-ți promit acum, zece zile de plăcere nu vor fi îndeajuns pentru a-ți arăta dragostea ce o port rasei tale. Teroarea morții tale va bîntui visele oamenilor roșii de-a lungul secolelor ce vin; vor tremura în umbra nopților în timp ce părinții le vor povesti cumplita răzbunare a oamenilor verzi, puterea, ura și cruzimea lui Tal Hajus. Dar înaintea torturilor va trebui să fii a mea nu mai mult de o oră și vestea aceasta va ajunge la Tardos Mors, Jeddak de Helium, bunicul tău,

pentru a se tăvăli pe pământ în agonia disperării. Mîine vor începe torturile, dar în noaptea aceasta îți va dezvălui arta sa, Tal Hajus; vino!

Coborîse de pe podium și o cuprinse brutal de braț, dar abia o atinsese că am și sărit între ei. Țineam în dreapta sabia scurtă și aș fi putut-o înfige în inima pătredă, înainte de a-și da seama că este atacat, dar în momentul în care îmi ridicam brațul m-am gîndit la Tars Tarkas și cum, în ciuda furiei și urei ce o acumulasem, nu puteam să-i fur plăcerea momentului pentru care trăise și sperase în toți anii aceștia grei, așa că i-am repezit o lovitură sănătoasă de pumn sub bărbie. Fără zgomot, s-a prăbușit la pământ ca și mort.

În aceeași liniște mormîntală am luat-o de mînă pe Dejah Thoris și, făcîndu-i lui Sola semn să ne urmeze, ne-am grăbit tiptil spre etajul superior. Tot nevăzuți am ajuns la una dintre ferestrele din spate unde, cu ajutorul curelelor și legăturilor de la harnașamentul personal, am coborît-o în curte întîi pe Sola, apoi pe Dejah Thoris. Am sărit și eu ușor și le-am condus rapid în jurul curții, ascunși de umbra clădirilor, apoi pe traseul pe care tocmai venisem din zona aceea îndepărtată a orașului.

Odată ajunși la thoții mei, în curtea interioară în care îi lăsasem, i-am înșeuat și ne-am grăbit să ajungem spre strada din spate. Urcînd-o pe Sola

pe unul dintre ei iar pe Dejah Thoris în spatele meu, pe celălalt, am părăsit orașul Thark printre dealurile din sud.

În loc să înconjurăm orașul spre nord-vest și să ne îndreptăm spre cel mai apropiat canal ce se afla atît de aproape de noi, ne-am îndreptat spre nord-est prin cîmpia de mușchi la capătul căreia, după aproape trei sute cincizeci de kilometri lungi și obositori, se găsea o altă arteră principală ce ducea la Helium.

N-am scos nici o vorbă pînă ce nu ne-am îndepărtat bine de oraș; auzeam doar suspinele liniștite ale lui Dejah Thoris, care se ținea strîns de mine și își rezemase capul său frumos pe umărul meu.

- Dacă o să reușim, căpetenia mea dragă, datoria Heliumului va fi mai mare decît ar putea vreodată să-ți plătească, iar dacă nu reușim, continuă ea, datoria nu va fi mai mică, deși Helium nu va ști niciodată că tu ai încercat să salvezi ultimul lor vlăstar de la o soartă mai-reă decît moartea.

Nu i-am răspuns, în schimb, i-am apăsat ușor, ca s-o liniștesc, degetele atît de delicate, pe care le îndrăgisem atît de mult. Le-am apăsat pe locul unde se țineau strîns de mine și am continuat să mergem așa, în tăcere, peste mușchiul luminat de lună, fiecare cu gîndurile lui. În ceea ce mă

privea, nu puteam decît să mă bucur că încercasem; avînd trupul cald al lui Dejah lipit de al meu, cu toate pericolele care ne pîndeau, inima îmi cînta de bucurie ca și cum am fi intrat deja pe porțile Heliumului.

Planurile noastre anterioare fuseseră atît de brutal depășite încît acum ne găseam fără hrană și apă și numai eu eram înarmat. De aceea ne zoream animalele cu o viteză care ar fi putut să le revolte înainte de a vedea terminată prima etapă a călătoriei noastre. Am călărit toată noaptea și toată ziua următoare, cu foarte scurte popasuri. În a doua noapte, atît noi cît și animalele eram complet epuizați așa că ne-am întins pe mușchi și am dormit cinci sau șase ore și numai după aceea ne-am continuat călătoria. Am călărit toată ziua următoare și cînd, la sfîrșitul ei, n-am zărit în depărtare pîmînt, semnul marilor canale oriunde pe Barsoom, groaznicul adevăr ne-a copleșit. Ne rătăcisem.

— Evident, ne învîrtisem în cerc, dar în care sens era greu de spus, chiar dacă avusesem deasupra noastră — drept călăuze — ziua, soarele și noaptea, cele două luni și stelele. Oricum nu se zărea nicăieri nici un canal și cu toții eram doborîți de foame, de sete și de oboseală. Departe, la orizont și puțin la dreapta, se distingeau vag primele coline ale unor munți joși. Ne-am hotărît

să încercăm să ajungem acolo, în speranța că de pe unul din vîrfurile sale am putea zări canalul pierdut. Noaptea căzuse peste noi înainte de a ne atinge țelul și aproape leșinați de oboseală și slăbiciune, ne-am întins să dormim.

Am fost trezit dimineța devreme de un corp masiv ce se împingea în mine și, deschizînd brusc ochii, am dat de fericitul Woola cuibărit alături; bruta credincioasă ne urmărise de-a lungul cîmpiei pe care nu lăsasem urme, pentru a ne împărtăși soarta, oricare ar fi fost ea. l-am îmbrățișat gîtul, mi-am lipit obrazul de al lui și nu-mi este rușine că am făcut-o sau că ochii mi s-au umezit de lacrimi, gîndindu-mă la dragostea ce mi-o purta. Puțin după aceea se treziseră și Dejah Thoris și Sola și ne hotărîrăm să pornim imediat pentru a ajunge cît mai repede la poalele dealurilor.

Abia parcursesem un kilometru cînd am remarcat că thoatul meu începuse să se poticnească și să se clatine într-un mod extrem de jalnic, deși încetasem să-i forțăm peste ritmul normal încă din vremea prînzului zilei care trecuse. Brusc se înclină pe o parte și se prăbuși violent la pămînt. Eu și Dejah Thoris am fost aruncați cît colo pe mușchiul moale și nu ne-am ales nici măcar cu o zgîrietură, dar biata creatură era într-o condiție mizerabilă, nici măcar nu se

mai putea ridica, chiar și ușurat de greutatea noastră. Sola îmi spusese că, fără-ndoială, avea să-și revină datorită răcoarei și odihnei de peste noapte, așa că m-am hotărât să nu-l ucid, cum aveam intenția, pentru că mi se părea o cruzime să-l părăsim singur acolo să moară de foame și sete. Eliberându-l din harnașamentul pe care l-am așezat alături de el, l-am lăsat în voia soartei și ne-am continuat drumul cum am putut mai bine doar cu un singur thoat. Eu și Sola mergeam pe jos în timp ce Dehaj Thoris călare, dar mai mult împotriva dorinței ei. În acest fel abia dacă mai parcursesem vreo doi kilometri, spre dealurile unde speram să ajungem, când Dejah Thoris, datorită poziției avantajoase pe care-o avea pe spinarea thoatului, ne avertiză că văzuse o mare armată de omeni călare ce se strecura printre dealuri, la mai puțin de câțiva kilometri distanță. Am privit împreună cu Sola în direcția indicată și, într-adevăr, deși erau cu greu vizibili din pricina depărtării, totuși, se zăreau câteva sute de războinici călare. Păreau că se îndreaptă spre sud-vest, ceea ce însemna că aveau să se îndepărteze de noi.

Fără-ndoială era vorba de războinicii tharkieni, trimiși să ne captureze și răsuflarăm ușurați când am remarcat că se îndreaptă într-o poziție opusă. Am tras-o repede pe Dejah Thoris de pe thoat și

i-am comandat animalului să se culce la pământ, iar noi trei îi urmarăm imediat exemplul pentru a expune vederii și eventual atenției războinicilor o parte cât mai mică din noi. Îi urmărisem cu privirea cum se scurg prin dreptul trecătoarei pentru a dispărea aproape imediat după o movilă prietenoasă – chiar providențială aș putea spune de vreme ce, dacă ar fi fost la vedere mai mult timp, șansele de a nu fi descoperiți ar fi scăzut vertiginos. Când ultimul dintre războinici ajunsese în deschiderea trecătoarei, se opri pentru o clipă și, spre consternarea noastră, își duse la ochi mica dar puternică lunetă de câmp și cercetă cu atenție fundul de mare în toate direcțiile. Evident era vorba de o căpetenie, pentru că, în anumite formații de marș ale oamenilor verzi, se obișnuia ca ei să meargă la urmă. În timp ce luneta se îndrepta spre noi, mi se tăie respirația și stropi de sudoare rece îmi acoperiră corpul. Ajuns cu cercetatul exact pe direcția noastră, se opri. Tensiunea nervilor depășise limita de rupere și mă-ndoiesc că cineva a putut să respire cât ne-am aflat în atenția lunetei. După o vreme, luneta dispăru și l-am văzut dînd o comandă războinicilor ce defilaseră adineaori prin fața noastră. Nu-i așteptase să i se alăture ci se năpustise spre noi în goana nebună a thoatului său.

Îmi mai rămăsese o șansă minoră și trebuia s-o folosesc rapid. Mi-am dus, deci, ciudata pușcă marțiană la umăr, am expirat și am apăsat butonul ce controla trăgaciul, s-a auzit o explozie ascuțită, semn că proiectilul își atinsese ținta și căpetenia furioasă căzu de pe animalul ce alerga de mînca pămîntul.

Am sărit în picioare și am zorit și thoatul să facă același lucru, apoi i-am cerut lui Sola să o ia pe Dejah Thoris călare și să încerce să ajungă la dealuri înainte de apariția războinicilor verzi. Îmi dădeam seama că în ravinele și văile de acolo puteau găsi un adăpost temporar și chiar dacă mureau acolo de foame sau sete, ar fi fost mai bine decît să cadă în ghearele tharkienilor. Le-am dat aproape forțat cele două revolvere ale mele ca pe un neînsemnat mijloc de protecție și poate ca pe un ultim resort de a scăpa de moartea oribilă dacă ar fi fost capturate din nou. Apoi am ridicat-o pe Dejah Thoris în brațe și am așezat-o pe thoat, în spatele lui Sola, care deja urcase la comanda mea.

– La revedere, prințesa mea, am șoptit, o să ne întîlnim în Helium, ai să vezi. Am scăpat eu și din încercări mai grele, am încheiat, încercînd ză zîmbesc cînd mințeam.

– Cum, strigă ea, nu vii cu noi?

– Cum aş putea, Dejah Thoris? Cineva trebuie să-i țină în loc pentru o vreme şi pot să le scap mai uşor decît dacă am fi toţi trei împreună.

Sări vioaie de pe thoat şi încolăcindu-şi braţele dragi în jurul gîtului meu, se întoarse spre Sola şi spuse solemn.

– Fugi, Sola. Dejah Thoris rămîne să moară cu bărbatul pe care-l iubeşte.

Acele cuvinte mi-au rămas gravate în inimă şi, vai, cît de bucuros aş mai muri de o mie de ori numai să pot să le mai aud o dată, pentru că atunci n-am putut să rămîn mai mult de o clipă în dulcea ei îmbrăţişare. Sărutînd-o pentru prima oară, am luat-o din nou în braţe şi am depus-o la locul ei, în spatele lui Sola şi comandîndu-i acesteia să o țină forţat acolo, pe un ton ce nu mai lăsa loc şovăielii, am lovit thoatul peste coapse, şi le-am văzut îndepărtîndu-se, în timp ce Dejah Thoris încerca să se elibereze din strînsoarea Solei. Cînd mi-am întors privirile, am zărit deja războinicii verzi apărînd de după movilă în căutarea căpeteniei lor. În clipa următoare l-au zărit mai întîi pe el, apoi pe mine, dar abia dacă apucaseră să facă acest lucru că am şi început focul din poziţia culcat pe burtă. Aveam o sută de gloanţe în magazia puştii şi alte o sută în centură aşa că am menţinut tirul pînă ce toţi războinicii

ce-și făcuseră apariția de după movilă erau fie morți fie se retrăgeau la adăpostul acesteia.

Din păcate, pauza a fost de scurtă durată, pentru că foarte curînd întreaga armată, numărînd aproape o mie de oameni, și-a făcut apariția într-un galop nebun în direcția mea. Am tras pînă am terminat muniția, apoi, dîndu-mi seama dintr-o privire că Dejah Thoris și Sola dispăruseră pe după coline, mi-am aruncat arma inutilă și m-am retras în direcția opusă celei pe care o apucaseră ele. Dacă acei marțienii nu avuseseră prilejul să asiste la un spectacol de sărituri, ei bine, el le-a fost oferit acelor războinici uimiți, în acea zi de mult apusă, gratuit, pentru că, în timp ce îi conduceam cît mai departe de Dejah Thoris, îi țineam ocupați cu prinderea mea.

Galopaseră sălbatic după mine pînă ce, alunecîndu-mi piciorul pe o bucată de cuarț, m-am dezechilibrat și m-am rostogolit pe pămîntul acoperit de mușchi. Cînd am reușit să mă ridic, deja mă ajunseseră, și deși îmi scosesem spada lungă cu intenția de a-mi vinde cît mai scump pielea, n-am reușit să mai fac nimic. Am cedat sub loviturile lor, ce cădeau ca o ploaie torențială; mai întîi am amețit, apoi totul s-a întunecat în jurul meu, pentru ca apoi să alunec printre ei în uitare.

PRIZONIER ÎN WARHOOM

Probabil trecuseră câteva ore pînă mi-am venit în simțiri și îmi amintesc destul de bine sentimentul de surpriză totală pe care l-am încercat atunci cînd am înțeles că nu eram mort.

Stăteam întins pe un maldăr de lenjerie pentru dormit din mătase și blănuri, în colțul unui camere mici în care mai erau cîtiva războinici, și aplecată asupra mea, zăream o femeie bătrînă și urîță.

În momentul în care am deschis ochii, s-a întors spre unul dintre războinici și a spus:

– Va trăi, O Jed.

– Asta e bine, răspunse cel căruia i se adresase, ridicîndu-se și apropiindu-se de locul unde mă aflam; ne va oferi un spectacol pe cîste cu prilejul marilor jocuri. Cînd ochii mi se opriră pe el mi-am dat seama că nu era Thark pentru că ornamentele și metalul nu aparțineau hoardei sale. Era un exemplar imens, cu semne profunde pe față și pe piept, un colt rupt și o ureche lipsă.

De piept avea atîrnate două cranii omenești și atîrnate de acestea un număr de mîini umane uscate.

Referința lui la marile jocuri, despre care auzisem atîtea cît timp fusesem printre Tharki, mă convinse că, de fapt, picasem din purgatoriu în iad.

După un alt schimb de cuvinte cu femeia, în care aceasta îl asigură că acum eram în stare să călătoresc, Jedul ordonă să încălecăm și să pornim în urma coloanei principale de războinici.

Am fost legat strîns pe spinarea unui thoat atît de sălbatic și de puțin dresat cum nu mai văzusem, avînd pe ambele laturi cîte un războinic călare care să-l împiedice să o ia la fugă, și am călărit continuu, în ritm alert, pe urmele coloanei. Rănile nu-mi pricinuiau prea multe dureri, atît de minunate și cu efect rapid se dovedesc alifiile și injecțiile unei femei ce-și exercită astfel puterea terapeutică, atît de iscusite tratamentul și bandajarea rănilor.

Chiar înainte de căderea nopții, ajunsesem corpul principal de trupe, care abia se oprise pentru un popas. Am fost dus imediat înaintea conducătorului ce se dovedi a fi Jeddakul hoardei Warhoom.

Asemeni Jedului care mă adusese, era puternic însemnat de cicatrice și la fel de ornat,

avînd peste piept o banderolă de care atîrnau crani și mîini uscate de oameni, ceea ce, probabil, era un semn de distincție al marilor căpetenii ale warhoonilor, dar, totodată, indica și teribila lor ferocitate care o depășește, de departe, pînă și pe cea a tharkienilor.

Jeddakul Bar Comas, relativ mai tînăr, era obiectul unei invidii feroce din partea locotenentului său mai în vîrstă, Dak Kova, Jedul care mă capturase, și n-am putut să nu remarc eforturile aproape studiate pe care le făcea să-și înfrunte superiorul.

Omisese, așadar, complet salutul oficial în prezența unui Jeddak și, în timp ce mă împingea brutal în fața acestuia, exclamă pe un ton jos și amenințător.

— Am adus o creatură ciudată ce purta metalul unui Thark și care o să-mi facă plăcerea să lupte cu un thoat sălbatic la marile jocuri.

— Va muri sigur, după cum îl consideră de nepotrivit, Bar Comas, Jeddacul tău, răspunse el cu emfază și demnitate.

— Nepotrivit?, strigă Dak Kova. Pe mîinile moarte de la pieptul meu dar, Bar Comas, trebuie să moară. Nici o slăbiciune sentimentală din partea ta nu-l va salva. Vai, de ce a trebuit ca acești Warhooni să nu fie conduși de un adevărat Jeddak ci de unul cu inima moale ca apa și căruia

pînă și bătrînul Dak Kova ar fi în stare să-i smulgă metalul cu mîinile goale.

Bar Comas își privi pentru o clipă căpetenia obraznică și nesupusă, cu un aer de resemnare trufașă și o ură curajoasă și, fără să scoată vreo armă, sau să strige ceva, se repezi la gîtul defăimătorului.

Nu mi se mai întîmplase pînă atunci să văd doi marțieni verzi luptîndu-se doar cu mîinile goale, iar exhibarea ferocității naturale ce urmasse se dovedi atît de înspăimîntătoare, încît chiar și cele mai bolnave minți nu și-ar fi imaginat-o. Își sfîșiaseră reciproc ochii și urechile cu ghearele și își împlîntaseră colții strălucitori pînă ce se făcuseră amîndoi fărîme, din cap pînă-n picioare.

Se părea că Bar Comas era într-un ușor avantaj, fiind mai puternic, mai rapid și mai inteligent. Lupta se apropia de final și numai lovitura de grație întîrzia cînd Bar Comas alunecă dintr-un clenci. Fu momentul oportun pentru ca Dak Kova să se arunce peste adversar, să-i împlînte singurul colț în vîntre și, cu un ultim efort să sfîșie tînărul Jeddak, de-a lungul corpului, pînă sub fâlci. Victoriosul și învinsul se rostogoliră epuizați și fără vlagă pe mușchiul gîlbui, amîndoi transformați într-o masă informă de carne sfîșiată și sîngerîndă.

Bar Comas murise și poate numai eforturile herculeene din partea femeilor lui Dak Kova îl salvaseră pe acesta din urmă de la soarta pe care o merita. Trei zile mai târziu, mersese fără ajutor la cadavrul lui Bar Comas care, potrivit tradiției, nu fusese mișcat din locul în care căzuse și așezându-și piciorul pe gîtul primului conducător. Își asumă rolul de Jeddak de Warhoom.

Mîinile și capul Jeddakului mort au fost tăiate pentru a completa ornamentele cîștigătorului și numai după aceea femeia lui a avut voie să incinereze ce mai rămăsese din trup, ceremonie însoțită de un rîs teribil și sălbatic.

Rănilor lui Dak Kova întîrziaseră într-atît marșul, încît se hotărîseră să amîne expediția, care avea drept scop un raid asupra unei mici comunități tharkiene, ca represalii pentru că le distruseseră incubatorul, pînă după marile jocuri, și împreună cu cei aproape zece mii de războinici ne înapoiarăm la Warhoom.

Introducerea mea printre aceste creaturi crude și sîngeroase, a fost un fel de preambul la scenele la care am fost nevoit să asist aproape zilnic, cît timp am rămas printre ei. Formau o hoardă mai mică decît cea a tharkienilor dar erau mult mai feroci. Nu trecea o zi fără ca doi din comunitatea războinicilor Warhoom să nu se

întîlnească într-o luptă ucigătoare. Numai într-o singură zi numărasem nu mai puțin de opt dueluri mortale.

Ajunsesem în orășul Warhoom după aproape trei zile de marș pentru ca imediat să fiu aruncat într-o temniță și legat bine cu lanțuri de pereți și de podea. Mîncarea mi se aducea la intervale de timp, dar, din cauza întunericii profund ce domnea în acel loc, nu mi-am dat seama dacă am rămas acolo zile, săptămîni sau luni. Era cea mai oribilă experiență din întreaga mea viață și faptul că mintea nu-mi cedase terorii acelei bezne profunde, reprezintă și astăzi un miracol. Locul era infestat de ființe tîrîtoare ce mișunau, corpuri sinuoase și reci treceau peste mine cînd zăceam întins la pămînt, iar din cînd în cînd, zăriseam străfulgerarea unor ochi răi fixîndu-mă cu oribile și cumplite intenții. Nici un sunet nu ajungea acolo din lumea de deasupra, nici un cuvînt nu scotea temnicerul care îmi aducea mîncarea și pe care la început, îl bombardasem cu o mulțime de întrebări.

Pînă la urmă, toată ura și scîrba pricinuite de aceste creaturi, ce mă împinseseră într-un loc atît de îngrozitor, se concentraseră în mintea mea, împotriva acestui unic emisar al hoardei warhoonilor.

Remarcasem că, de fiecare dată, avansa luminat de o torță anemică spre locul unde îmi

lăsa hrana la îndemînă, iar cînd se oprea s-o așeze pe podea îi ajungeam cam la înălțimea pieptului. Cînd l-am auzit, așadar, data viitoare apropiindu-se, cu viclenia omului nebun, m-am îndepărtat în colțul celulei mele și l-am așteptat să vină, ghemuit ca un animal de pradă, avînd în mînă doar o bucata din lanțul ce mă ținea legat de zid. Iar cînd se oprise să-mi așeze hrana pe pardoseală, mi-am ridicat lanțul și l-am lovit cu sete în moalele capului. Fără nici un sunet, s-a prăbușit mort pentru totdeauna.

Rîzînd și topăind ca un idiot gata să-și piardă mințile, m-am aruncat peste cadavru, iar cu degetele îi căutam febril gîtul fără viață. În cele din urmă dădusem peste un lanț mic la capătul căruia zornăiră niște chei. Abia cînd degetele le atinseră, rațiunea îmi reveni brusc cu iuțeala unui gînd. Nu mai eram idiotul nenorocit de adineaori, ci bărbatul rațional și sănătos care găsise, în fine, mijloacele să se salveze.

În vreme ce eram preocupat să scot lanțul cu chei de la gîtul victimei, am privit în întuneric și am văzut șase perechi de ochi strălucitori, fixați fără să clipească asupra mea. Se apropiau încet și, la fel de încet, am început și eu să mă retrag spre fundul celulei, îngrozit de grozăvia acelor chipuri oribile. Ajuns în colț, mi-am încrucișat mîinile în față, cu palmele în afară și am așteptat

apropierea ochilor ce înaintaseră doar pînă la cadavrul părăsit de mine. Apoi, încet, încet, s-au retras, de data aceasta cu un ciudat sunet zornăitor, pentru ca, în final, să dispară în cine știe ce cotlon îndepărtat al temniței.

BĂTĂLIE ÎN ARENĂ

Treptat, am mai câștigat puțin curaj și mi-am reînnoit încercarea de a recupera cheile de la fostul meu gardian. Dar, ajungînd pe bîjbîite în zona în care-l lăsasem, am constatat cu oroare că dispăruse. Atunci m-a străfulgerat întregul adevăr; proprietarii acelor ochi strălucitori îmi furaseră victima pentru a o devora în liniște în bîrlogul lor – și poate că îmi așteptaseră cadavrul, săptămîni sau luni, pe tot parcursul acestui îngrozitor și aproape etern prizonierat.

O vreme nu mi s-a mai adus mîncare, apoi a apărut un nou temnicer și încarcerarea mea a continuat ca pînă atunci, de data aceasta, însă, fără ca rațiunea să-mi mai fie copleșită de oribilitatea situației în care mă aflam.

La scurt timp după acest episod, a fost adus un alt prizonier și înălțuit alături de mine. În lumina plăpîndă a torței remarcasem că era vorba de un marțian roșu și abia am așteptat plecarea

gardianului pentru a sta de vorbă cu el. În timp ce pașii acestuia se mistuiau în întuneric, am pronunțat cu blîndețe cuvîntul marțian de bun venit, "kaor".

– Cine ești tu, cel ce vorbești din întuneric? Îl auzii întrebîndu-mă.

– John Carter, un prieten al oamenilor roșii din Helium..

– Și eu sînt din Helium, spuse el, dar nu-mi amintesc de numele tău.

Atunci i-am spus povestea mea, așa cum am scris-o pînă acum, omițînd doar referirile la dragostea mea pentru Dejah Thoris. Se dovedise extrem de interesat de veștile privind prințesa de Helium și părea convins că, de unde ne despărțisem, împreună cu Sola, atinseseră cu ușurință un loc de salvare. Spunea că știe bine locurile, iar defileul prin care trecuseră războinicii Warhoom cînd ne descoperiseră era singurul folosit de ei cînd se îndreptau spre sud.

– Dejah Thoris și Sola au intrat printre dealuri la nu mai mult de zece kilometri de un mare canal și acum, probabil, sînt în siguranță, îmi răspunse el.

Colegul meu de suferință se numea Kantos Kạn, padwar – un soi de locotenent – în flotă Heliumului. Participase la expediția ghinionistă ce căzuse în mîinile tharkienilor, atunci cînd o

capturaseră pe Dejah Thoris și îmi povesti pe scurt ce se mai întâmplase după înfrîngerea flotei aeriene.

Foarte rău avariate și cu echipajul decimat, navele aeriene s-au îndreptat neputincioase spre Helium, dar în timp ce treceau pe lângă orașul Zodanga, capitala dușmanilor ereditari printre oamenii roșii de pe Barsoom, fuseseră atacați de un raid puternic de crucișătoare aeriene și toate navele lor, cu excepția celei de care aparținea Kantos Kan, fuseseră fie distruse, fie capturate. Nava sa fusese urmărită zile în șir, de trei crucișetore zondangane, dar reușise să scape pe o noapte fără lumina lunilor.

Treizeci de zile de la capturarea lui Dejah Thoris, aproximativ cînd soseam noi în Thark, ajunsese la Helium cu aproape zece supraviețuitori ai echipajului original, compus din șapte sute de ofițeri și civili. Imediat, șapte flote imense alcătuite fiecare din o sută de nave de război, fuseseră trimise în căutarea lui Dejah Thoris; în plus alte două mii de vase mai mici fuseseră prinse în această căutare zadarnică a prințesei.

Două comunități mai mici ale marțienilor verzi fuseseră șterse de pe suprafața Barsoomului, drept represalii, dar nu dăduseră de nici o urmă. Căutaseră mai ales printre hoardele din nord și

abia de două zile își extinseseră cercetările și în sud.

Kantos Kan fusese repartizat pe un aparat de zbor de mai mici dimensiuni și avusese nenorocul de a fi descoperit de Warhooni în timp ce le explora orașul. Curajul și îndrăzneala lui erau în măsură să-mi câștige respectul și admirația. Aterizase singur la marginea orașului și pătrunsese pe jos în clădirile din jurul piațetei centrale. Două zile și două nopți cercetase cartierele și beciurile clădirilor, în căutarea prânțesei lor iubite, dar căzuse în mîna unei patrule warhooniene chiar cînd se pregătea să plece cu convingerea că Dejah Thoris nu era prizonieră acolo.

În timpul acestei perioade de încarcerare ne-am cunoscut foarte bine și s-a născut o caldă prietenie personală. După o vreme, poate doar cîteva zile de la venirea lui, fusesem tîrîți afară din temniță în vederea marilor jocuri. Am fost conduși, dimineata devreme, într-un enorm amfiteatru care, în loc să fie construit la suprafața pămîntului, fusese săpat sub pămînt, dar fiind parțial acoperit de ruine, nu se putea aprecia cît de mare fusese la origine. În starea de acum găzduia, probabil, cu ușurință pe toți cei douăzeci de mii de Warhoonieni ai hoardelor reunite.

Arena părea imensă, dar era extrem de neîngrijită și accidentată. În jurul ei, Warhoonienii stivuiseră bucăți de piatră din unele edificii în ruină ale vechiului oraș, pentru a preveni scăparea animalelor sau a captivilor în public, iar la fiecare capăt construiseră cuști unde urmau să fie ținuți pînă la întâlnirea cu moartea oribilă care-i aștepta.

Am fost închis în aceeași cușcă alături de Kantos Kan. În celelalte se găseau caloți sălbatici, thoăți, zitidari, războinici verzi și femei aparținînd altor hoarde, dar și multe alte ciudate și feroce animale sălbatice de pe Barsoom pe care nu le mai văzusem niciodată. Vacarmul mugetelor, răgetelor, grohăiturilor și țipetele lor era asurzitor și numai formidabilul aspect fizic al oricăruia dintre ele ar fi fost suficient să înmoaie genunchii celui mai curajos luptător.

Kantos Kan îmi explicase că la sfîrșitul zilei unul dintre acești prizonieri urma să-și cîștige libertatea în timp ce ceilalți aveau să moară întinși de-a lungul arenei. Cîștigători diferitelor întreceri ale zilei urmau să se confrunte reciproc pînă ce ar fi rămas în viață numai doi; învingătorul acestei ultime confruntări dintre ei, indiferent dacă era animal sau om, era declarat liber. În diminețile care urmau, cuștile aveau să se umple cu noi

contingente de victime și tot astfel timp de zece zile cît durau jocurile.

La puțin timp după ce fusesem închiși în cuști, amfiteatrul începuse să se umple și, în decurs de o oră, fiecare loc era ocupat. Dak Kova, împreună cu jedii și căpeteniile sale, stăteau în centrul uneia din laturile arenei pe o platformă mai înaltă.

La un semnal al lui, ușile celor două cuști s-au deschis și o duzină de femei verzi măștiene, fiecare înarmată cu cîte un pumnal, au fost conduse spre centrul arenei pentru ca din capătul opus să fie asmuțită asupra lor o haită de doisprezece caloți sau cîini sălbatici.

În timp ce brutele hămesite se repeziseră la biete, femeii fără apărare, urlînd și spumegînd, mi-am întors capul pentru că nu puteam privi acea scenă oribilă. Chicotelile și hohotele de rîs ale hoardei verzi erau o dovadă a excelenței acestui sport dezgustător. Mi-am întors din nou privirea la arenă, numai după ce Kantos Kan îmi precizase că totul se sfîrșise, și am văzut trei caloți victorioși mîrîind și lătrînd deasupra cadavrelor. Femeile își vînduseră scump pielea.

În continuare a fost lăsat liber printre cîinii rămași un zitar turbat, și tot așa pînă la sfîrșitul acelei zile lungi, toride și oribile.

În timpul zilelor următoare am fost confruntat, mai întîi cu oameni, apoi cu animale, dar cum de

fiecare dată fusesem înarmat cu o spadă lungă și îmi depășisem adversarul atît în agilitate cît și în forță fizică, totul se dovedise pentru mine o joacă de copii. Din cînd în cînd cîștigasem aplauzle mulțimii însetate de sînge, iar spre sfîrșitul luptelor se auziseră chiar strigăte să fiu scos din arenă și făcut membru al hoardelor Warhoonilor.

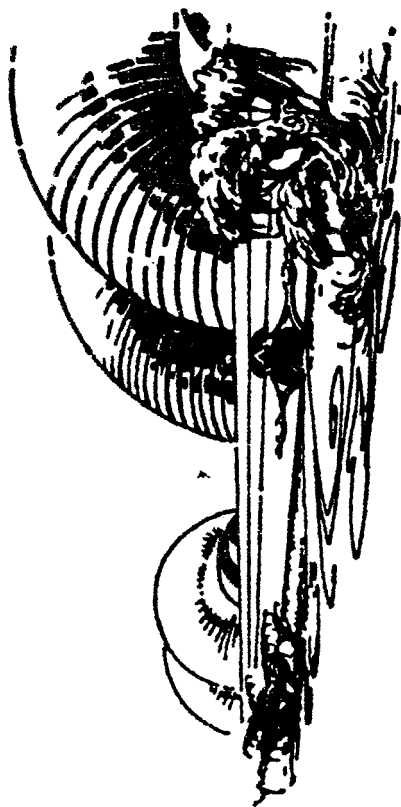
În cele din urmă rămăsesem doar trei în viață – un mare războinic verde ce aparținea unor hoarde din nord, Kantos Kan și cu mine. Primii doi aveau să se lupte între ei iar eu urma să concurez cu învingătorul pentru libertatea ce se oferea drept recompensă învingătorului.

Kantos Kan luptase de mai multe ori în timpul zilei și, ca și mine, se dovedise de fiecare dată victorios, uneori, însă, cu o marjă extrem de redusă, mai ales cînd fusese confruntat cu războinici verzi. Existau puține speranțe că avea să-și depășească adversarul care toată ziua înlăturase totul în calea sa. Războinicul verde depășea aproape cinci metri în înălțime, în timp ce Kantos Kan avea cu puțin sub doi metri. În timp ce avansau ca să se întîlnească, am văzut pentru prima oară un șiretlic al spadasinilor marțieni de care Kantos Kan își legase toate speranțele de supraviețuire, ca într-un joc de zaruri cu o singură aruncare. Cînd ajunsese cam la șapte metri de adversarul uriaș, își ridicase brațul înarmat cu

spada mult deasupra umărului și, cu un efort teribil, o azvîrlise spre războinicul verde. Spada zburase ca o săgeată și perforîndu-i inima drăcească, îl omorîse pe loc.

Urmase confruntarea între noi și, cînd m-am apropiat de el prima oară, i-am șoptit să temporizeze lupta pînă la căderea întunericului, în speranța că vom găsi un mijloc de scăpare. Hoardă ghicise, evident, că nu aveam chef să luptăm unul împotriva celuilalt și începuse să june în draci văzînd că nici unul dintre noi nu plasa lovituri fatale. Cum am văzut că se apropia noaptea, i-am șoptit lui Kantos Kan să-și înfigă sabia între brațul meu stîng și corp. În timp ce el se executa impecabil, am dat un pic înapoi, presîndu-i puternic spada cu antebrațul și am căzut la pămînt, aparent cu spada stăpînîndu-mi pieptul. Kantos Kan, intrat deja în rol, se apropiase de mine, își plasase picioarul pe gîtul meu și smulgîndu-și spada din pieptul meu, îmi aplicase lovitura fatală ce se presupunea a fi vena jugulară, dar în acele circumstanțe vîrfurile spadei lui lunecase doar pe lîngă gît și se înfipsea în nisipul arenei. În întunericul care de acum devenise consistent, nimeni nu putea spune că nu mă terminase cu adevărat. I-am șoptit atunci să-și ceară dreptul de a fi liber, iar apoi să mă caute pe dealurile din estul orașului.

Cînd amfiteatrul se golise, m-am furișat tiptil spre vârful mării excavatii și cum arena se afla departe de piața centrală, într-o zonă nelocuită a marelui oraș pustiu, n-am avut prea mari dificultăți să ajung la dealurile din apropiere.

UZINA DE AER

L-am așteptat acolo două zile pe Kantos Kan, dar cum nu-și făcuse în nici un fel apariția, am pornit-o pe jos în direcția nord-vest, spre locul unde-mi spusese că se găsește cel mai apropiat canal. Singurul meu aliment consta din laptele vegetal oferit cu generozitate de un soi de plante cu adevărat minunate.

Două săptămîni încheiate am rătăcit noaptea prin acele regiuni, călăuzit doar de stele, pentru că în cursul zilei mă ascundeam pe după vreun dîmb sau deal pe care îl întîlneam în cale din întîmplare. De mai multe ori am fost atacat de animale sălbatice – ciudate monstruoziități informe ce săreau pe mine în noapte, așa că, pentru a le putea face față, trebuia să-mi țin pregătită spada mai tot timpul. De regulă, misterioasa și nou achiziționata mea putere telepatică, mă avertiza din vreme, dar odată m-am trezit cu niște colți

imenși la gît și o față păroasă ce se presa peste a mea, înainte de a-mi da seama că sînt amenințat.

Ce creatură se aruncase asupra mea, nu aveam de unde să știu, dar că era imensă, foarte grea și cu mai multe picioare, simțeam pe propria-mi piele. Mîinile mele îi găsiseră beregata, înainte de a apuca să-și înfigă colții în vena mea jugulară, și încet, încet, am îndepărtat figura păroasă de lîngă fața mea, înfigîndu-mi tot mai puternic degetele în gîtul ei.

Zăceam amîndoi înțeleștați fără să scoatem nici un sunet, bestia încercînd să mă ajungă cu acei colți înspăimîntători ai ei, iar eu străduindu-mă să mențin strînsoarea în speranța că o voi vlăgui de viață și o voi putea astfel îndepărta de lîngă mine. Treptat brațele îmi cedau în bătălia aceea inegală și, centimetru după centimetru, ochii arzători și colții strălucitori ai adversarului se apropiau tot mai mult, iar cînd fața păroasă o atinse pe a mea, am înțeles că totul era pierdut. Dar chiar în acea clipă, o masă vie distrugătoare se aruncase din întunericul înconjurător asupra creaturii ce mă țintuise la pămînt. Cele două creaturi se rostogoliră urlînd, sfîșiindu-se una pe alta într-o luptă îngrozitoare. Bătălia se terminase, însă, repede și salvatorul meu ajunsese repede cu botul pe grumajul creaturii ce încercase să măucidă.

Luna apropiată răsărise deasupra orizontului și luminase peșajul barsoomian tocmai la timp pentru a-mi arăta că salvatorul meu era Woola, dar de unde apăruse și cum mă găsisese, erau deocamdată amănunte necunoscute. Nu mai e nevoie să spun cât de bucuros mă simțeam în compania sa, dar plăcerea de a-l revedeam fu temperată aproape pe loc de teama motivelor pentru care ar fi părăsit-o pe Dejah Thoris. Numai moartea ei, eram sigur, i-ar fi permis să lipsească de lângă ea, căci știam cu câtă credință asculta de mele.

În lumina strălucitoare a lunii am remarcat că nu mai era acum decât o umbră a ceea ce fusese odată și, după ce se retrăsese din dezmierdări pentru a se apuca să devoreze cadavrul de la picioarele mele, mi-am dat seama că biata creatură era mai mult decât hămesită de foame. Nici eu nu eram într-o situație mai bună, dar, oricum, nu mă puteam coborî pînă acolo încît să mănînc carne crudă și nici mijloace să fac focul nu aveam. După ce Whoola își terminase prînzul, mi-am reluat căutarea obositoare încercînd să deșcopăr eluzivul canal.

În zorii celei de-a cincisprezecea zi de căutare, m-am bucurat să văd, în sfîrșit, arborii înalți ce marcau obiectul sfortărilor mele, iar pe la prînz m-am tras obosit la umbra portalului unei clădiri imense ce se întindea pe aproape zece kilometri

pătrați și se ridica la aproape șaptezeci și cinci de metri înălțime. În afara pragului de ușă pe care mă prăbușisem ostenit, nu se mai zărea vreo altă deschizătură, cât de mică, în zidul enorm și nici vreun semn de viață prin împrejurimi.

N-am găsit nici un clopoțel sau alt mijloc de a-mi face cunoscută prezența eventualilor locatari ai clădirii, dacă o mică gaură rotundă în zid nu folosea cumva chiar acestui scop. Avea cam diametrul unui creion și bănuind că este ceva asemănător cu un tub de vorbire, mi-am potrivit buzele și, când tocmai mă pregăteam să strig, o voce ce ieșea pe acolo mă întrebă cine aș putea fi, de unde vin, și de ce dau târcoale locului.

Am explicat că scăpasem din ghiarele Warhoonilor și că muream de foame și de oboseală.

– Porți metalul unui războinic verde și ești urmat de un calot, dar figura ta aduce cu cea a unui barsoomian roșu. În numele celei de-a noua zi, ce fel de creatură ești?

– Sînt prieten al oamenilor roșii de pe Barsoom și mor de foame. În numele omeniei, deschideți-ne.

În cele din urmă ușa începu să se retragă pînă ce pătrunse în zid cam cincisprezece metri, apoi se opri și alunecă ușor spre stînga, dezvăluind un coridor îngust și scurt din beton la capătul căruia

se afla o altă ușă, asemănătoare pînă la identitate cu cea pe care tocmai o trecusem. Nu se zărea nimeni dar imediat ce trecusem de prima ușă, aceasta alunecase lin la loc, în spatele nostru, și se retrăsese cu repeziciune la poziția originală pe zidul frontal al clădirii. În timp ce ușa aluneca lateral remarcasem grosimea ei impresionantă, aproape șase metri, iar cînd se închisese după noi, mai mulți cilindri masivi de oțel coborîseră din tavan prin spatele ei și se zăvorîseră în locașurile potrivite din podea.

O a doua și a treia ușă se retrăseseră apoi în fața mea și alunecară în aceeași parte ca prima, înainte de a ajunge într-o imensă sală circulară, unde am găsit hrană și de băut pe o masă mare din piatră. O voce mă îndemnă să-mi potolesc foamea și să-mi hrănesc și calotul, dar între timp invizibila mea gazdă mă supuse unui sever interogatoriu.

– Declarațiile tale sînt mai mult decît remarcabile, spuse vocea încheind seria întrebărilor, dar, evident ai spus adevărul și, într-adevăr, nu ești de pe Barsoom. Pot să spun asta datorită conformației creierului tău, după ciudata poziție a organelor tale interne, dar și după forma și mărimea inimii.

– Poți să vezi prin mine? am exclamat uimit.

- Da, pot vedea totul în afara gândurilor, iar dacă ai fi barsoomian aş putea face şi acest lucru.

Atunci se deschise o uşă în partea cea mai îndepărtată a camerei şi un bărbat uscat, asemenea unei mumii, se apropie de mine. Purta un singur articol de îmbrăcăminte sau ornamentaţie - un mic guler de aur de care atârna pe piept un medalion uriaş de mărimea unei farfurii, încrustat cu diamante imense, iar în centrul acestui medalion era o piatră ciudată, de aproape doi centimetri în diametru, şi ea strălucea în nouă raze diferite şi distincte, fireşte, cele şapte culori ale spectrului nostru pămîntean dar mai erau şi două raze minunate care, după părerea mea, erau cu totul noi şi fără nume. Nu le pot descrie în nici un fel, aşa cum nu poţi să descrii roşul unui orb, dar tot ce pot spune este că erau extrem de frumoase.

Vorbisem cu bătrînul ore în şir, dar partea cea mai interesantă a dialogului nostru constase în faptul că eu îi citisem toate gândurile în timp ce el nu reuşise să desluşeară nici măcar o iotă din mintea mea.

Nu-i făcusem cunoscută abilitatea mea de a-i citi gândurile şi numai astfel am aflat multe lucruri care s-au dovedit de o imensă valoare mai târziu, lucruri pe care, de altfel, nu le-aş fi aflat niciodată, dacă mi-ar fi suspectat această ciudată putere,

pentru că marțienii au un control atât de perfect al mecanismului lor mental încît sînt capabili să-și direcționeze gîndurile cu o precizie absolută.

Clădirea în care mă aflam conținea mașinăria ce producea atmosfera artificială care susținea viața pe Marte. Secretul întregului proces se ascunde în spatele celei de-a noua raze, una din minunatele reflexe sau irizații pe care o remarcasem în timp ce izvora din marea piatră a medalionului gazdei mele.

Ea era separată de celelalte raze ale soarelui prin intermediul unor instrumente perfect ajustate și plasate pe acoperișul imensei clădiri din care aproape trei sferturi era utilizată ca rezervor pentru depozitarea acestei celei de a noua raze. Apoi este tratată electric, sau, mai degrabă, o anumită proporție din vibrațiile electrice îi sînt incorporate, iar rezultatul este pompat în cele cinci centre principale de aer ale planetei și, de aici în spațiu, unde, în contact cu eterul, se transformă în aer.

Există întodeauna suficiente rezerve din raza a noua depozitate în marile clădiri pentru a menține atmosfera marțiană prezentă pentru cel puțin o mie de ani și singura teamă, după cum îmi spusese noul prieten, era să nu se întîmple ceva cu instalațiile de pompare.

Mă condusesese într-o cameră interioară unde am văzut o baterie de douăzeci de pompe cu radiu, fiecare în parte putînd să furnizeze întregii planete componentele atmosferei. De opt sute de ani, îmi spusese el, veghease aceste pompe ce erau utilizate alternativ, cam douăzeci și patru de ore și jumătate fiecare. Avea un singur asistent cu care împărțea veghea și o jumătate de an marțian, adică trei sute patruzeci și patru de zile terestre, fiecare dintre ei trăind de unul singur în această imensă uzină izolată.

Fiecare marțian roșu este învățat încă de copil principiile pe care se baza fabrica de aer, dar numai doi stăpînesc concomitent secretul pătrunderii în marea construcție ale căror ziduri groase de cincizeci de metri o fac absolut inaccesibilă, chiar și acoperișul fiind apărat de atacuri aeriene printr-un strat de sticlă de aproape doi metri grosime.

Se temeau doar de atacul oamenilor verzi sau al vreunui om roșu dement pentru că restul barsoomienilor își dau bine seama că existența fiecărei forme de viață pe Marte depindea de funcționarea neîntreruptă a acestei uzine.

Un lucru curios, pe care l-am descoperit citindu-i gîndurile, a fost faptul că ușile exterioare erau manipulate prin mijloace telepatice. Încuietoarea este astfel construită încît se deschide numai prin acțiunea unei anumite

combinații de unde cerebrale. Și pentru a experimenta noua mea jucărie, m-am gândit să-l surprind relevându-mi această combinație. L-am întrebat, deci, ca din întâmplare, cum de reușise să închidă ușa în spatele meu, el aflându-se în una din camerele interioare ale clădirii. Iute ca un fulger, trecuseră prin mintea sa nouă sunete marțiene ce se stinseseră imediat ce începuse să-mi răspundă că acesta reprezenta un secret pe care nu mi-l poate divulga.

De atunci înainte atitudinea sa se schimbase, ca și cum s-ar fi temut că l-aș fi putut surprinde divulgându-mi marele lui secret, și am descoperit suspiciune și teamă în privirile și gândurile sale, deși în vorbe rămăsese la fel de amabil.

Înainle de a mă retrage pentru noapte, îmi promisese că îmi va da o scrisoare către o oficialitate agricolă din apropiere care mă va ajuta să ajung la Zodanga, cel mai apropiat oraș marțian.

— Nu le spune, însă, că ai legături cu Helium, pentru că sînt în război cu ei. Asistentul meu și cu mine nu avem țară, aparținem întregului Barsoom și acest talisman pe care-l purtăm ne protejează pretutindeni, chiar și printre oamenii verzi, dar nu ne încredințăm niciodată în mâinile lor, dacă acest lucru poate fi evitat.

Și acum, noapte bună, prietene, continuă el, un somn lung și odihnitor – da, da, un somn lung.

Deși îmi zîmbea plăcut, am citit în gândurile sale dorința de a nu mă fi admis niciodată în clădire, apoi imaginea lui stînd deasupra mea în toiul nopții și lovitura iute a unui pumnal lung, însoțită de o frază pe jumătate formulată: "îmi pare rău dar este spre binele întregului Barsoom"

Cînd închise ușa de la cameră în spatele său, gândurile îi fură tăiate de mine așa cum îi dispăruse și figura, lucru ce mi se păruse atunci straniu, avînd în vedere ignoranța mea în privința transmisiei gândurilor.

Ce aveam de făcut? Cum aveam să scap prin aceste ziduri uriașe? Puteam să-l ucid ușor, acum că-i știam intențiile, dar odată mort tot n-aș fi putut scăpa, iar odată mașinile marii uzine oprite, aș fi murit alături de toți ceilalți locuitori ai planetei, inclusiv Dejah Thoris, dacă nu murise deja. Pentru ceilalți n-aș fi dat nici negrul de sub unghie, dar gândul la Dejah Thoris îmi îndepărtă din minte dorința de a-mi ucide gazda îndoielnică.

Foarte precaut, am deschis ușa apartamentului meu și, urmat de Woola, am căutat ultima din marile uși. Un plan nebunesc îmi încolțise în minte – să încerc să forțez ieșirea prin cele nouă unde cerebrale pe care le citisem în mintea gazdei mele.

Furișându-mă din coridor în coridor și coborînd mai multe scări, am ajuns în cele din urmă în marea sală în care îmi sfrîșisem călătoria în dimineața aceea. Nicăieri nu am dat de gazda mea și nici nu am aflat unde stătea peste noapte.

Eram pe punctul să pășesc curajos în încăpere cînd, un ușor zgomot în spatele meu, mă avertiză să mă retrag în umbra unei firide din coridor. Trăgîndu-l pe Woola după mine, m-am ascuns cît am putut mai bine în întuneric.

În cele din urmă bătrînul trecu pe lîngă mine și după ce intră în camera slab luminată, în care tocmai mă pregăteam și eu să intru, l-am văzut că avea în mînă un pumnal lung pe care și-l ascuțea de o piatră. În mintea lui se născuse hotărîrea de a inspecta pompele cu radium, care i-ar fi luat aproape treizeci de minute, iar apoi să se întoarcă în dormitorul meu și să mă lichideze.

După ce străbătu marele hol și dispăru pe scările ce duceau la camera pompelor, am sărit iute din ascunzătoare și am traversat pînă la ușa imensă, pragul de la ușa interioară aflată între cele trei care mă despărteau de libertate.

Concentrîndu-mă asupra închizătoarei masive, am slobozit cele nouă unde cerebrale asupra ei. Așteptasem cu respirația tăiată pînă ce marea ușă începuse să se miște ușor spre mine și să alunece tăcută într-o parte. Una după alta,

impunătoarele porți se deschiseseră la comanda mea și împreună cu Woola pășirăm în noapte liberi, de data asta, însă, cu burțile pline.

Îndepărtându-ne tot mai mult de umbrele impunătoarei construcții, m-am îndreptat spre prima intersecție cu intenția de a ajunge la linia mediană cît mai repede posibil. Aici am ajuns odată cu dimineța și, intrînd în prima incintă, am căutat să-mi fac cunoscută prezența dacă aș fi dat peste vreun eventual localnic.

Găsisem mai multe clădiri joase din beton, prevăzute cu uși grele, de nepătruns și, cu toate ciocănelile și zarva care le-am făcut, n-am primit nici un răspuns. Obosit și epuizat de nopțile nedormite, m-am întins pe pămînt și i-am ordonat lui Woola să rămînă de pază.

După o vreme, am fost trezit de urletele sale înfricoșătoare și, cînd am deschis ochii, am văzut la mică distanță de noi trei marțieni roșii ce ne țineau în bătaia puștilor.

– Nu sînt înarmat și nu vă sînt dușman, m-am grăbit să le explic. Am fost prizonier la oamenii verzi și acum sînt în drum spre Zodanga. Tot ce vă cer este mîncare și un loc de odihnă pentru mine și calotul meu. Totodată, vă mai rog să-mi arătați direcția potrivită pentru a ajunge la această destinație.

După aceste scurte precizări. își coborîseră armele, înaintaseră binevoitori spre mine, își așezaseră mîinile drepte pe umărul meu stîng, ceea ce reprezenta modul lor tradițional de salut și mă potopiseră cu întrebări despre mine și peregrinările mele. Apoi, mă duseseră într-una din locuințele cele mai apropiate.

Clădirile în care ciocănisem în acea dimineată erau ocupate doar de produsele fermei, casele propriu-zise se găseau sub un pîlc de copaci enormi și, ca toate locuințele marțienilor roșii, erau ridicate în cursul nopții aproape cincisprezece metri de la sol. Ele sînt așezate pe o platformă rotundă de metal ce se înalță sau coboară, împinsă de niste cilindrii îngropați în pămînt și acționați de un motor-cu radiu miniatural așezat în holul de intrare al clădirii. În loc să-și protejeze locuințele cu încuietori și zăbrele, marțienii roșii le ridicau pur și simplu din calea răufăcătorilor în cursul nopții. Totodată, aveau posibilitatea de a le ridica sau coborî, chiar dacă nu erau înăuntru, de pildă cînd voiau să plece de acasă.

Cei trei marțieni roșii erau frați și împreună cu femeile și copiii lor, ocupau trei case similare din ferma aceea. Ei nu lucrau pămîntul, fiind numiți oficial guvernamentali. Munca fizică era prestată de condamnați, prizonieri de război, datornici și

celibatari declarați, prea săraci pentru a-și putea plăti taxa ridicată de celibat pe care guvernele marțienilor roșii o impun.

Noile cunoștințe se dovediseră personificarea cordialității și ospitalității și petrecusem mai multe zile cu ei, perioadă în care mă întremasem de pe urma experiențelor dureroase încercate în ultima vreme.

Cînd îmi auziseră povestea – omisesem toate referințele la Dejah Thoris și la bătrînul de la uzina de aer, mă sfătuiseră să-mi colorez corpul, pentru a semăna mai mult cu cei din rasa lor și să încerc să-mi găsesc de lucru în Zodanga, fie în armată, fie în flota aeriană.

– Ai avea șanse mici ca povestea ta să fie crezută înainte de a-ți face prieteni printre nobilimea de la curte, iar acest lucru l-ai putea obține mult mai ușor prin serviciul militar. De vreme ce noi aici pe Barsoom sîntem un popor războinic, îmi explicase unul dintre ei, onorurile cele mai mari sînt obținute de luptători.

Cînd fusesem gata să plec, îmi dăruiseră un micuț thoat domestic, asemeni celor utilizați la călărit de marțienii roșii. Animalul era cam de înălțimea unui cal și foarte blînd, dar culoarea și forma nu se deosebeau prin nimic de vărul său sălbatic, imens și feroce.

Cei trei frați îmi mai dăduseră și un ulei roșu cu care mă unsesem pe tot corpul, iar unul dintre ei îmi tăiasse părul, ce-mi crescuse, de altfel, foarte mult, după moda timpului – scurtat drept la spate și mai lung în față, așa că puteam trece oriunde pe Barsoom drept un tânăr marțian roșu bine crescut. Metalul și ornamentele îmi fuseseră înlocuite cu modelele purtate de un gentleman din Zodanga, atașat de casa Ptor, numele de familie al binefăcătorilor mei.

Îmi umpluseră, de asemenea, o mică punguță așezată la șold, cu bani folosiți în Zodanga. Sistemul de plată pe Marte nu diferea de cel de pe Pământ, cu excepția faptului că monedele erau ovale. Banii de hîrtie sînt emiși de persoane particulare, cînd este nevoie de ei, și răscumpărați de două ori pe an. Dacă cineva emite mai mult decît poate răscumpăra, guvernul plătește integral creditorilor, iar debitorul se achită de datorie lucrînd la ferme sau în mină, toate în proprietatea statului. Acest aranjament multumește pe toată lumea, cu excepția debitorului, desigur, pentru că altfel ar fi dificil de procurat suficientă forță de muncă voluntară care să lucreze în imensele dar izolatele ferme marțiene, așa cum se întind ele ca niște panglici de la un pol la altul, traversînd zone populate de animale și oameni sălbatici.

Cînd le-am amintit de imposibilitatea mea de a mă revanșa față de amabilitatea lor, m-au asigurat că voi avea multe ocazii, dacă voi mai rămîne pe 'Barsoom. Apoi mi-au urat drum bun și m-au petrecut cu privirea pînă am dispărut din vedere după bariera albă și lată.

UN SCUT AERIAN PENTRU ZODANGA

În timpul călătoriei spre Zodanga, multe priveliști ciudate și interesante îmi atrăseseră atenția, iar la cele cîteva case-fermă la care poposisem, învățasem alte lucruri noi și interesante privind obiceiurile și manierele pe Barsoom.

Apa care aprovizionează fermele de pe Marte este colectată în imense rezervoare subterane situate la cei doi poli și rezultă din topirea calotelor de gheață. De aici este pompată prin conducte lungi spre diferite centre populate. De o parte și de alta, de-a lungul acestor conducte, se găsesc zonele cultivate. Ele sînt împărțite în tronsoane de aceeași mărime, fiecare tronson fiind sub controlul unuia sau a mai multor ofițeri guvernamentali.

În loc să inunde suprafața de cultură și astfel să irosească prin evaporare o imensă cantitate de

apă, prețiosul lichid este transportat subteran printr-o vastă rețea de conducte mai subțiri, direct la rădăcina plantelor. Récolta pe Marte este astfel mereu constantă, de vreme ce nu există nici secetă, nici ploi, nici vânturi mari, nici insecte sau păsări dăunătoare.

Tot în timpul acestei călătorii am mâncat pentru prima oară, de când am părăsit Pământul, carne – bucăți mari și suculente provenite de la animale domestice bine hrănite la ferme. De asemenea m-am delectat cu fructe și legume, dar nici unul dintre aceste articole alimentare nu se dovedise perfect similar vreunuia de pe Pământ. Fiecare plantă sau floare, legumă sau animal, fusese într-atît de rafinată de secole de selecție și cercetare științifică, încît cele asemănătoare lor de pe Pământ nici nu puteau să sufere comparație.

La cea de-a doua oprire întîlnisem cîțiva oameni foarte cultivați din clasa nobililor și, din întîmplare, în timpul conversației, ajunsesem să vorbim de Helium. Unul dintre ei, mai în vîrstă, fusese acolo în misiune diplomatică, cu mai mulți ani în urmă și vorbea cu regret de condițiile ce păreau a ține pe veci aceste țări în război.

– Helium, spuse el, într-adevăr, are cele mai frumoase femei de pe Barsoom, dar dintre toate bogățiile, minunata fiică a lui Mors Kajak, Dejah Thoris, este bijuteria cea mai de preț.

Oamenii venerează cu adevărat locul pe care calcă, continuă el, iar de la pierderea ei în acea expediție fatală, tot Heliumul s-a drapat în doliu.

Atacarea flotei decimate ce se întorcea la Helium nu a fost decît o altă neghiobie a conducătorului nostru care, mă tem, va forța Zodanga, mai devreme sau mai tîrziu, să aducă un bărbat mai înțelept în locul său.

Chiar și acum, cînd armatele noastre victorioase au înconjurat Heliumul, oamenii din Zodanga își manifestă nemulțumirea; acest război nu este popular pentru că nu e bazat pe dreptate și justiție. Forțele noastre au profitat de avantajul pe care-l oferea absența flotei principale din Helium – plecată să caute prințesa și ne-a fost ușor să reducem orașul la o stare jalnică. Se zice că va cădea peste numai cîteva treceri ale lunii îndepărtate.

– Și ce soartă credeți că a avut prințesa Dejah Thoris? am întrebat ca din întîmplare.

– A murit. Asta s-a aflat de la un războinic verde capturat de forțele noastre în sud. Scăpase din hoarda Tharkilor, împreună cu o creatură ciudată de pe o altă lume, dar căzuse aproape imediat în mîinile Warhoonilor. Thoții lor fuseseră descoperiți rătăcind pe fundul de mare, iar în apropiere exista în mod evident un conflict sîngeros.

Deși aceste informații nu erau de natură să-mi dea prea mari speranțe, nu dovedeau nici moartea sigură lui Dejah Thoris și de aceea m-am hotărât să fac toate eforturile posibile pentru a ajunge cât mai repede la Helium și a-i duce lui Tardos Mors veștile ce le știam despre nepoata sa.

La zece zile după ce-i părăsisem pe frații Ptor, am ajuns la Zodanga. Din momentul în care venisem în contact cu locuitorii roșii ai planetei Marte, remarcasem că Woola mă privea cu multă suspiciune, această brută uriașă aparținea unei specii pe care n-o domesticise niciodată omul roșu. Eram deci convins că intrarea mea în Zodangă însoțit de Woola ar fi produs același efect, ca și cum cineva s-ar fi plimbat pe Broadway alături de un leu namibian.

Numai gîndul de a mă fi despărțit de credinciosul meu companion îmi provocase un asemenea regret și sincere păreri de rău, încît am amînat totul pînă ce am ajuns la porțile orașului; dar acolo, devenise imperativă despărțirea noastră. Dacă n-ar fi fost vorba de propria mea siguranță, nici un alt argument n-ar fi fost în stare să mă convingă să mă despart de singura creatură de pe Barsoom ce-și demonstrase pe deplin afecțiunea și loialitatea față de mine. Cum, însă, îmi oferisem de bună voie viața în serviciul

aceleia pentru care eram în stare să înfrunt pericolele acestui oraș misterios, nu aș fi permis nici măcar cu prețul vieții lui Woola să periclitez în vreun fel succesul întreprinderii mele. Cu atât mai mult nu putea să-mi schimbe destinul o fericire de moment care, eram convins, nu avea să dănuie prea mult. Astfel i-am pregătit bietului animal o despărțire sentimentală, promițându-i că dacă voi scăpa teafăr, voi găsi mijloacele de a-l căuta.

Părea să mă fi înțeles pe deplin, iar când i-am indicat direcția Thark, se întoarse trist și, cum nici eu nu rezistam să-l privesc plecând, mi-am întors hotărît privirile spre Zodanga și, cu inima puțin îndoliată, m-am apropiat de zidurile ei impunătoare.

Scrisoarea pe care o obținusem de la frații Ptor îmi permisesse intrarea imediată în vastul oraș. Se întâmplase să fie dimineata foarte devreme și străzile erau practic pustii. Locuințele, erau ridicate pe coloanele lor metalice, asemănătoare unor bordeie uriașe așezate pe trunchiuri de oțel. De regulă magazinele nu erau ridicate de la pământ și nici nu aveau ușile încuiate pentru că hoția este practic necunoscută pe Barsoom. În schimb asasinarea este teama curentă aici pentru toții barsoomienii și numai din acest motiv își ridică de la pământ casele în timpul nopții sau în caz de pericol.

Frații Ptor îmi explicaseră detaliat locul din oraș unde aș fi putut găsi găzduire în așa fel încît să fiu și aproape de ofițerul guvernamental către care îmi dăduseră scrisoarea de recomandare. Drumul ducea către careul central sau piața caracteristică tuturor orașelor marțiene. Cea din Zodanga acoperea aproape trei kilometri pătrați și era mărginită de palatele Jeddakului, ale Jedilor și altor membri ai nobilimii locale, dar și de clădiri publice precum cafenele și magazine.

În timp ce traversam imensa piață, pierdut de uimire și admirație în fața arhitecturii mărețe și a exuberantei vegetații roșii care acoperea peluzele largi, am descoperit un marțian roșu ce se apropia sprinten de mine de pe una din străzile laterale. Nu-mi dăduse nici cea mai mică atenție, dar cînd trecuse prin dreptul meu, îl recunoscusem surprins și, punîndu-i mîna pe umăr, l-am strigat:

– Kaor, Kantos Kan!

Se întorsese ca un fulger și, înainte de a-mi retrage mîna definitiv, vîrfurile ascuțite ale spadei sale lungi se afla în dreptul pieptului meu.

– Cine ești? mormăi el, și cum un salt înapoi mă dusesse la aproape cincisprezece metri de vîrfurile spadei sale, o îndreptă spre pămînt și exclamă rîzînd.

– N-am nevoie de un răspuns mai bun; numai un singur om pe tot Barsoomul poate sări ca o minge de cauciuc. Pe mama lunii îndepărtate, John Carter, cum ai ajuns aici și cum ai devenit un Darseen de-ți poți schimba culoarea după dorință?

M-ai speriat rău, pentru o jumătate de minut, prietene, continuase el, după ce eu îi povestisem pe scurt aventurile mele de la despărțirea din arena din Warhoom. Dacă numele și orașul meu ar fi fost cunoscute zodanganilor, m-aș fi odihnit imediat pe țărmurile mării pierdute, Korus, alături de îndepărtații mei strămoși. Sînt aici trimis de Tardos Mors, Jeddak de Helium, să descopăr ceva în legătură cu Dejah Thoris, prințesa noastră. Se pare că Sab Than, Prinț de Zodanga, o ascunde în oraș și s-a îndrăgostit nebunește de ea. Tatăl său, Than Kosis, Jeddak de Zodanga, a făcut din căsătoria de bună voie cu fiul său prețul păcii dintre țările noastre, dar Tardos Mors n-a acceptat cererea și a trimis vorbă că el, împreună cu poporul lui, mai degrabă vor privi chipul mort al prințesei lor decît s-o vadă căsătorită cu cine nu reprezintă propria ei alegere și că pînă la urmă el personal ar prefera să fie înghițit de cenușa Heliumului distrus la rîndu-i, decît să-și unească metalul casei sale cu cel al lui Than Kosis. Răspunsul său fusese cel mai mortal afront pe

care l-ar fi putut aduce cineva lui Than Kosis și zodanganilor, dar poporul l-a îndrăgit și mai mult pentru asta și astăzi puterea lui în Helium este mai mare decât oricînd.

– Sînt aici de trei zile, continuă Kantos Kan, dar n-am aflat unde este închisă Dejah Thoris. Astăzi mă înscriu în flota zodangană ca patrulă aeriană și sper ca în acest fel să cîștig încrederea prințului Șab Than, comandantul diviziei navale, pentru a afla cîte ceva despre Dejah Thoris. Mă bucur că ești aici, John Carter, pentru că-ți cunosc loialitatea față de prințesa mea și amîndoi am putea să obținem mai mult.

Piața începuse să se umple de oameni ce veneau și plecau după treburile lor zilnice. Magazinele se deschiseseră, iar cafenelele se umpluseră cu primii clienți. Kantos Kan mă conduse la unul din aceste grozave locuri de mîncat unde fusesem serviți complet de aparate mecanice. Nici o mînă nu atinge mîncarea, din momentul cînd intră, ca materie primă, în această clădire, pînă cînd iese caldă și delicioasă pe mese, în fața clienților, ca răspuns la atingerea cîtorva butoane care indică dorințele lor.

După masă, Kantos Kan mă luă cu el la cartierul general al escadronului de scutere aeriene și, prezentîndu-mă superiorilor săi, îi rugă să mă înroleze ca membru în acest corp de

armată. Potrivit uzanțelor, era necesară o examinare, dar Kantos Kan mă prevenise să nu mă tem pentru că se va ocupa el de această problemă. Și o rezolvase luându-mi ordinul de examinare către ofițerul examinator și dându-se, el drept John Carter.

– Această șmecherie va fi descoperită mai târziu, îmi explicase el candid, când îmi vor compara greutatea și înălțimea cu celelalte elemente de identificare personală, dar acest lucru se va întâmpla abia peste câteva luni, perioadă de timp în care, oricum, misiunea noastră va fi fost îndeplinită sau va fi eșuat.

În zilele următoare Kantos Kan mă învățase câte ceva din știința zborului și repararea delicatelor mecanisme pe care marțienii le folosesc în scopul acesta. Carena unui avion de o singură persoană măsoară circa cinci metri lungime pe aproape unu lățime și șapte centimetri grosime și se îngustează la cele două extremități. Pilotul stă deasupra acestei platforme pe un scaun ce îmbracă micul și silențiosul motor propulsat cu radiu. Mediul pentru forța portantă este cuprins în pereții subțiri de metal ai carenei și este constituit de cea de-a opta rază barsoomiană, sau raza de propulsie, dacă e definită după proprietatea ei.

La fel ca și cea de-a noua, această rază este necunoscută pe Pământ, dar marțienii descoperiseră că ea reprezintă o proprietate intrinsecă luminii, indiferent din ce sursă ar fi provenit. Ei aflaseră, de asemenea, că cea de-a opta rază propulsează lumina soarelui spre diferitele planete ale acestuia și tot datorită ei lumina se reîntoarce în spațiu prin reflexie. Ea are deci proprietatea de a readuce în spațiu lumina reflectată de Marte și, cum aceasta se scurge continuu de pe planetă, constituie o forță de respingere a gravitației ce este capabilă să ridice greutatea uriașe de la sol, atunci când este închisă ermetic.

De fapt această rază le permisesese să-și perfecționeze într-atît aviația încît navele lor aeriene de război, depășind cu mult tot ce se realizase pe Pământ, navigau la fel de grațios și ușor prin atmosfera rarefiată a Barsoomului precum un balon de copii în atmosfera densă a Pământului.

În timpul primilor ani de cînd descoperiseră raza a opta, se petrecuseră multe accidente stranii pînă ce învățaseră să măsoare și să controleze miraculoasa putere. La un moment dat, cu vreo nouă sute de ani în urmă, primul crucișător aerian construit fusese înzestrat cu un rezervor prea mare și odată pornit din Helium cu

un echipaj de cinci sute de oameni, nu se mai întorsese niciodată.

Puterea de propulsie față de planetă fusese atât de mare încît îl purtase în spațiu unde se mai poate vedea și astăzi cu ajutorul telescoapelor puternice, rotindu-se la șaisprezece mii de kilometri de Marte – un satelit minuscul ce avea să înconjoare Barsoomul pînă la sfîrșitul timpului.

A patra zi după sosirea mea la Zodanga, am încercat primul zbor și, ca rezultat, am fost avansat, ceea ce însemna, printre altele, și un apartament în palatul lui Than Kosis..

După ce m-am ridicat deasupra orașului, i-am dat ocol de cîteva ori, așa cum am văzut că făcea Kantos Kan, apoi, accelerînd motorul, m-am îndreptat cu o viteză teribilă spre sud urmînd cursul unui mare canal ce intra în oraș din această direcție.

Traversasem aproape trei sute de kilometri, în mai puțin de o oră, cînd am zărit sub mine un grup de trei războinici verzi călărind nebunește spre o mică figură ce alerga pe jos în încercarea de a căuta adăpostul unuia din zidurile canalului. Mi-am coborît rapid mașina și, postîndu-mă în spatele lor, am văzut că era vorba de un marțian roșu ce purta metalul escadronului de scutere aeriene din care făceam parte și eu. La mică distanță mai încolo zăcea micul aparat de zbor

înconjurat de sculele cu care, evident, încercase să repare vreun defect, atunci când fusese surprins de războinici verzi.

Aproape îl ajunseseră; animalele își continuau cursa spre relativ neînsemnata figură cu o viteză incredibilă, iar războinicii se și aplecaseră în față cu sulitele pregătite. Fiecare dintre ei încerca să fie primul care să-l străpungă pe nefericitul Zodangan și în clipa următoare soarta i-ar fi fost pecetluită dacă n-aș fi sosit la timp.

M-am apropiat cu viteză prin spatele războinicilor și, după ce j-am ajuns, m-am repezit cu prova scuterului aerian la nivelul umerilor celui mai apropiat. Impactul, suficient să străpungă centimetri de oțel solid, azvîrlise capul războinicului decapitat peste capul thoatului său, apoi se prăbușise și trupul, rostogolindu-se violent pe cîmpia acoperită de mușchi. Animalele celorlați doi se opriseră mugind îngrozite și porniseră glont în direcția opusă.

Reducînd treptat viteza, am făcut un ocol mic și am aterizat la picioarele zodanganului uluit. Îmi mulțumise cu căldură pentru gestul meu și îmi promisese la sfîrșitul zilei răsplata pe care o merita, el nefiind altul decît unul din verii Jeddakului de Zodanga.

N-am mai pierdut timp cu discuțiile acolo, amîndoi știam că războinicii aveau să se întoarcă

imediat ce vor reuși să-și stăpînească animalele. Grăbindu-ne către aparatul avariat ne-am dat toată silința să-l reparăm și aproape că reușisem, cînd i-am văzut pe cei doi războinici verzi că se apropie în viteză de noi. Cînd ajunseseră la aproape o sută de metri, thoății lor deveniră din nou de nestăpînit și refuzară cu îndărătnicie să se mai apropie de aparatul de zbor care-i terorizase într-atît.

În cele din urmă au fost nevoiți să descalece și să se îndrepte spre noi cu spadele lungi pregătite. Am înaintat spre cel mai solid dintre ei, spunîndu-i zodanganului să-și încerce și el norocul cu celălalt. După ce mi-am terminat adversarul fără prea mare efort, după atîta practică, devenise un lucru banal pentru mine, m-am grăbit să-i sar în ajutor noii mele cunoștințe care, într-adevăr, avea nevoie disperată de el.

Era rănit și trîntit la pămînt, piciorul uriaș al adversarului îi apăsa grumazul, iar sabia acestuia se ridicase pentru lovitura de grație. Dintr-un singur salt am acoperit distanța de aproape cincisprezece metri dintre noi și cu o singură lovitură i-am străpuns trupul complet. Spada îi căzu neputincioasă din mînă, iar el se prăbuși alături de figura împietrită a zodanganului, fără nici cel mai mic zgomot. O examinare rapidă îmi confirmă faptul că nu primise lovituri mortale și,

după o scurtă perioadă de odihnă, pretinse că este în stare să încerce drumul de întoarcere. Oricum era nevoit să-și piloteze propriul aparat pentru că aceste nave fragile nu erau prevăzute să poarte decît o singură persoană.

Imediat după ce terminarăm reparația, ne ridicarăm împreună pe cerul senin marțian și, fără alte neplăceri, revenirăm cît se poate de repede la Zodanga.

În timp ce ne apropiam, am remarcat o mare adunare de civili și trupe pe cîmpia din fața orașului. Cerul era negru de nave aeriene de război, dar și de aparate individuale sau de recreere, împodobite cu lungi panglici de mătase vesel colorată precum și cu drapele și steaguri într-un design extrem de pitoresc.

Companionul îmi semnală să încetinesc și apropiindu-și aparatul de al meu, propuse să rămînem să privim și noi ceremonia de conferire de onoruri personale ofițerilor și bărbatilor ce se distinseseră printr-un serviciu deosebit. Apoi, desfășurînd un fel de mică emblemă ce indica faptul că acel aparat poartă un membru al familiei regale din Zodanga, ne croirăm drum amîndoi, printre puzderia navelor și aparatelor individuale, pînă deasupra Jeddakului de Zodanga și a suitei sale. Toți erau călare pe micuții thoați domestici ai marțienilor roșii, iar harnașamentele lor erau

ornate cu o asemenea cantitate de pene, impresionant colorate, încît nu m-am putut abține să nu compar acea ceremonie cu cea a indienilor roșii de pe Pămîntul meu natal.

Cineva din suită îi atrăsese atenția lui Than Kosi asupra prezenței companionului meu deasupra lor, iar conducătorul îi făcuse semn să coboare. În timp ce așteptau ca trupele să ia poziție în fața Jeddakului, cei doi vorbiseră foarte animat, iar din cînd în cînd priviseră spre mine. Nu puteam, evident, să le aud conversația, care, de altfel, încetase scurt timp după aceea. Cînd și ultimul corp de armată se aliniasă în fața împăratului lor, descălecaseră cu toții. Un membru din anturaj înaintase spre trupe și, strigînd numele unui soldat, îi ordonă să avanseze. Apoi ofițerul enumeră natura faptelor sale eroice, ce cîștigaseră aprobarea Jeddakului, pentru ca în cele din urmă acesta să înainteze și să plaseze un ornament de metal pe umărul stîng al fericitului luptător.

Zece oameni fuseseră astfel decorați, cînd ofițerul strigă din nou.

– John Carter, escadronul scuterelor aeriene!

Niciodată în viața mea nu fusesem atît de surprins, dar cum disciplina militară din tinerețe îmi marcase definitiv caracterul, mi-am coborît ușor scuterul la sol și am avansat pe jos, așa cum

văzusem că procedaseră și ceilalți. Când m-am oprit în fața ofițerului, acesta mi se adresă cu o voce suficient de puternică pentru a fi auzită de toată adunarea de trupe și spectatori.

– Ca o recunoaștere, John Carter, spuse el, a curajului deosebit și a măiestriei cu care ai apărat persoana vărului Jeddakului Than Kosis, și de unul singur ai învins trei războinici verzi, este plăcerea Jeddakului nostru să-ți confere semnul prețuirii sale.

Apoi, Than Kosis avansase și punînd un ornament pe umărul meu, spuse.

– Vărul meu mi-a povestit amănuntele minunatei tale realizări, ea pare, mai degrabă, un fel de miracol, și dacă poți apăra atît de bine pe vărul unui Jeddak, cu atît mai mult ai putea apăra înșăși persoana Jeddakului. Te numesc, deci, *padwar* la Gărzi, și de acum înainte vei locui în palatul meu.

I-am mulțumit și, la semnul său, m-am alăturat membrilor suitei. După ceremonie am dus aparatul la cartierul general al escadronului de scutere aeriene, chiar pe acoperișul clădirii și, însoțit de o ordonanță, m-am prezentat în fața ofițerului ce răspundea de paza palatului.

O GĂSESC PE DEJAH

Majordomul căruia raportasem îmi dăduse instrucțiuni să stau în preajma persoanei Jeddakului, care, în timp de război, era întodeauna în mare pericol de a fi asasinat, de vreme ce regula conform căreia la război totul era permis, părea să constituie etica tuturor conflictelor de pe Marte.

Mă însoții, deci, pe loc, la apartamentul în care se găsea atunci Than Kosis. Conducătorul era angajat într-o discuție cu fiul său, Sab Than și mai mulți curteni din suita acestuia și nu observase intrarea mea.

Pereții apartamentului erau complet acoperiți cu tapiterii splendide ce mascau orice eventuală fereastră sau ușă. Camera era luminată de raze de soare ținute prizoniere între plafonul propriu-zis și un plafon fals din sticlă, coborât cu câțiva centimetri mai jos.

Ghidul meu dădu la o parte un colț din tapiserie și-mi arătă un culoar, între aceasta și pereții, ce înconjura în întregime camera. Eu trebuia să rămân în acel pasaj, îmi precisase, atîta timp cît Than Kosis se afla în acel apartament. Cînd îl părăsea trebuia să-l urmez. Datoria mea era doar să-l păzesc pe conducător, și pe cît posibil să nu-l pierd nici o clipă din ochi. Urma să fiu înlocuit după o perioadă de patru ore, îmi mai precisase majordomul și mă lăsase singur.

Tapiseria avea o urzeală ciudată ce dădea impresia, privită dintr-o parte, de consistență și soliditate dar, din locul unde mă aflam eu puteam vedea tot ce se petrecea în cameră, ca și cum n-ar fi fost nici un fel de obstacol între noi.

Abia îmi luasem postul în primire că tapiseria de pe partea opusă se dădu la o parte pentru a permite intrarea a patru soldați din Gardă ce escortau o figură feminină. Odată ajunși lîngă Than Kosis, soldații se așezaseră de o parte și de alta a lui, lăsînd acolo în picioare în fața Jeddakului, și la mai puțin de trei metri de mine, chipul minunat luminat de un zîmbet al lui Dejah Thoris.

Sab Than, prinț de Zodanga, avansă s-o întîmpine și mîna în mîna se apropiară de tronul Jeddakului. Than Kosis o privi surprins și ridicîndu-se, o salută.

- Cărui ciudat capriciu datorez această vizită din partea Prințesei de Helium, de vreme ce cu numai două zile în urmă mă asigurase, cu evidentă lipsă de considerație pentru mîndria mea, că l-ar prefera mai bine pe tharkul verde Tai Hajus decît pe fiul meu?

Dejah Thoris zîmbise din nou și, accentuînd parcă și mai mult cele două gropițe ștregărești de la colțul guri, răspunsese.

- De la începutul timpurilor pe Barsoom femeile au avut privilegiul de a-și schimba părerea și a-și ascunde sentimentele în probleme legate de inima lor. O să uiți asta, Than Kosis, așa cum a făcut-o și fiul tău. Cu două zile în urmă, nu eram sigură de dragostea lui, acum, însă, sînt și am venit să-ți cer mai întîi iertare pentru vorbele mele aspre, iar apoi să-ți ofer asigurarea Prințesei de Helium că atunci cînd va veni vremea, se va mărita cu Sab Than, Prinț de Zodanga.

- Sînt bucuros că ai decis astfel, răspunse Than Kosis. Nu aș fi dorit să împing mai departe războiul împotriva poporului din Helium; promisiunea ta va fi înregistrată și o proclamație către poporul meu va fi dată imediat.

- Ar fi mai bine, Than Kosis, îl întrerupse Dejah Thoris, ca proclamația să aștepte sfîrșitul acestui război. Ar părea, într-adevăr, straniu atît propriului meu popor cît și a poporului tău dacă Prințesa de

Helium ar capitula astfel în fața dușmanilor țării sale, pentru a se încheia ostilitățile.

– N-ar putea fi încheiat războiul pe loc? interveni Sab Than. E nevoie doar de cuvîntul lui Than Kosis. Spune-l, tată, spune cuvîntul care-mi va apropia fericirea și va pune capăt acestei dispute nepopulare.

– Vom vedea, replică Than Kosis, cum va aprecia pacea poporul din Helium. Cel puțin eu am să le-o ofer.

După alte cîteva cuvinte, Dejah Thoris părăsise apartamentul însoțită de garda sa.

Astfel, edificiul visului meu de fericire se făcea bucățele, lovindu-se de solul realității. Femeia căreia îi oferisem viața și de pe buzele căreia auzisem atît de recent o declarație de dragoste, uitase atît de ușor de existența mea și se oferise zîmbitoare fiului celui mai urît dușman al poporului său.

Deși auzisem cu propriile mele urechi, nu-mi venea să cred. Trebuia să-i găsesc apartamentul și s-o oblig să-și repete crudul adevăr în rața mea pentru a fi convins pe deplin. Mi-am părăsit, deci, postul și grăbindu-mă prin pasajului din spatele tapiseriei am ajuns la ușa prin care părăsise camera. Strecurîndu-mă fără zgomot prin ea, am descoperit uimit un labirint de scări și coridoare care veneau și duceau în toate direcțiile.

Am luat-o rapid pe primul în jos, apoi tot pe primul coridor întîlnit, dar curînd mi-am dat seama că mă rătăcisem și cînd tocmai mă rezemasem resemnat de unul din pereți, am auzit voci în preajma mea. Aparent veneau de după zidul opus celui de care mă rezemasem și între ele am distins timbrul lui Dejah Thoris. Nu auzeam ce spune dar eram sigur că nu mă înșel.

Am mai făcut cîțiva pași și am descoperit un alt pasaj la capătul căreia se găsea o ușă. M-am îndreptat hotărît spre ea și cînd am deschis-o am constatat că dădea într-o anticameră în care se găseau cei patru paznici ce o acompaniaseră. Unul dintre ei se și ridicase întrebîndu-mă ce căutam acolo.

– Vin din partea lui Than Kosis, am răspuns și doresc să vorbesc între patru ochi cu Dejah Thoris, prințesa de Helium.

– Și ordinul?

Nu înțelegeam prea bine ce trebuia să fie cu acel ordin, dar i-am răspuns că sînt un membru al Gărzii și fără să mai aștept un răspuns de la el m-am îndreptat spre ușă din fundul anticamerei, în spatele căreia o auzeam pe Dejah Thoris conversînd.

Intrarea nu se dovedi prea ușor de realizat. Paznicul îmi barase calea și spuse răspicat:

– Nimeni nu vine de la Than Kosis fără să aibe un ordin sau o parolă. Dacă vrei să intri, trebuie să-mi dai sau una sau alta.

– Singurul ordin de care am nevoie, prietene, pentru a intra acolo unde vreau, atîrnă aici la sold, am spus trăgîndu-mi din teacă spada lungă; mă lași să trec sau nu?

În loc de răspuns își trase și el spada și chemîndu-i pe ceilalți în ajutor, îmi barară drumul toți patru cu gesturi ferme.

– Noi nu sîntem aici la ordinul lui Than Kosis, strigă cel ce mi se adresase primul, și nu numai că n-o să intri în apartamentul Prințesei de Helium, dar te vei întoarce la Than Kosis sub pază pentru a explica această îndrăzneală neautorizată. Aruncă spada; nu cred că speri să ne învingi pe toți, adăugă el cu un zîmbet malițios.

Răspunsul meu fusese o fandare scurtă, ce mai lăsase doar trei oponenti în viață, dar trebuie să vă asigur că se dovediseră vrednici de metalul meu. Cît ai clipi mă și împinseseră la zid, forțîndu-mă să lupt cu disperare pentru a-mi salva viața. Cu greu mi-am făcut loc spre unul din colțurile anticămerei, unde erau nevoiți să mă atace numai cîte unul. Luptasem astfel aproape douzeci de minute, loviturile oțelului parat de oțel producînd un vacarm de nedescris în mica încăpere.

Zgomotul o atrăsese pe Dejah Thoris în pragul apartamentului și de acolo privea lupta împreună cu Sola care stătea în spatele ei și i se uita peste umăr. Chipul nu-i trăda nici o emoție și mi-am dat seama că nici ea nici Sola nu mă recunoscuseră.

În cele din urmă o lovitură norocoasă mai doborî unul dintre gadieni, iar cu numai doi care să mi se opună, am schimbat tactica și i-am doborât imediat la pământ, după modelul deja utilizat în atâtea lupte victorioase, al treilea la zece secunde după al doilea, iar ultimul cîteva momente mai tîrziu. Fuseseră curajoși și luptători nobili și mă întristase faptul că fusesem nevoit să-i ucid, dar cred că în starea de atunci aș fi depopulat bucuros întreg Barsoomul, dacă altfel n-aș fi putut ajunge alături de iubita mea Dejah Thoris.

Mi-am pus sabia plină de sînge la loc în teacă și am înaintat spre prințesa mea marțiană care continua să rămînă mută și să mă privească fără nici un semn că mă recunoaște.

– Cine ești tu, zodangane, murmură ea. Un alt dușman care să mă tîrască în necaz?

– Sînt un prieten, am răspuns, un prieten pe care odată l-ai apreciat.

– Nici un prieten al Prințesei de Helium nu poartă acest metal, replică ea, deși această

voce... am mai auzit-o cîndva; dar nu e, nu poate fi, nu, pentru că el este mort.

– Și totuși, prințesa mea, nu sînt altul decît John Carter, am spus. Cum oare nu recunoști dincolo de vopsea și metal, inima căpeteniei tale?

Cum ajunseseam foarte aproape de ea, avusese imboldul de a veni spre mine cu brațele larg deschise, dar cînd mă pregăteam, la rîndul meu, s-o îmbrățișez, se retrăsese tremurînd și oftase trist.

– Prea tîrziu, prea tîrziu, se tînguii ea. Vai, căpetenia mea, totul s-a întîmplat astfel pentru că te-am crezut mort, dar dacă te-ai fi întors numai cu o oră mai devreme – acum este, însă, prea tîrziu, prea tîrziu.

– Ce vrei să spui Dejah Thoris? am strigat. Că nu te-ai mai fi promis prințului zodangan dacă ai fi știut că trăiesc?

– Tu crezi, John Carter, că ieri mi-aș fi dat inima ție și astăzi altcuiva? Am crezut doar că acea promisiune zace îngropată cu resturile tale în gropile Warhoonului și astăzi mi-am promis trupul altuia pentru a-mi salva poporul de soarta hărăzită de armata zodangană victorioasă.

– Dar nu sînt mort, prințesă. Am venit să te cer și tot Zodanganul nu mă poate împiedica să o fac.

– E prea tîrziu, John Carter, promisiunea mea este dată și pe Barsoom ea este definitivă.

Ceremoniile care vor urma mai târziu nu reprezintă decît formalități nesemnificative. Ele nu fac căsătoria mai sigură așa cum cortegiul funerar al unui Jeddak nu pecetluiește moartea sa. Sînt pur și simplu măritată, John Carter. Nu mă vei mai chema prințesa ta. Nu mai ești căpetenia mea.

– Nu cunosc prea multe despre obiceiurile voastre aici pe Barsoom, Dejah Thoris, dar știu bine că te iubesc și dacă au fost adevărate acele ultime cuvinte pe care mi le-ai spus în ziua cînd hoardele warhooniene năvăleau peste noi, nici un alt bărbat nu poate să pretindă să-i fii mireasă. Au fost adevărate atunci, prințesa mea, și au rămas la fel și acum! Spune că ăsta e adevărul.

– Au fost adevărate, John Carter, șopti ea, dar nu le mai pot repeta acum pentru că m-am oferit altcuiva. Ah, dacă măcar ai încerca să ne înțelegi obiceiurile, prietenul meu, continuă ea mai mult pentru sine, promisiunea ar fi fost a ta cu multe luni în urmă și ai fi putut să mă pretinzi înaintea altora. Chiar dacă ar fi însemnat căderea Heliumului, mi-aș fi dat bucuroasă imperiul în schimbul șefului meu tharkian.

Îți amintești de noaptea cînd m-ai ofensat? adăugă ea cu voce tare. M-ai numit prințesa mea fără să-mi fi cerut mîna și apoi te-ai lăudat că ai luptat pentru mine. Nu știai, iar eu n-ar fi trebuit să mă simt ofensată; de-abia acum îmi dau seama.

Dar n-a fost nimeni care să-ți spună, ceea ce eu nu puteam, că pe Barsoom, în orașele omului roșu, sînt două feluri de femei, unele pentru care te poți bate și le poți cere în căsătorie, celelalte pentru care, de asemenea te lupți, dar cărora nîu le ceri mîna. Cînd un bărbat a cîștigat o femeie, i se poate adresa cu prințesa mea, sau în oricare alt mod ce indică posesiunea. Ai luptat pentru mine dar nu m-ai cerut niciodată în căsătorie, iar atunci cînd m-ai numit prințesa mea, continuă ea înroșindu-se, m-am simțit jignită; dar chiar și atunci, John Carter, nu te-am respins așa cum ar fi trebuit s-o fac, de vreme ce tu ai mai făcut o greșală, glumind că m-ai fi cîștigat prin luptă.

— Nu cred că ai nevoie de scuzele mele acum, Dejah Thoris, am răspuns, știi prea bine că greșeala mea s-a datorat faptului că ignoram obiceiurile de pe Barsoom. Ceea ce n-am făcut atunci, crezînd că cererea mea ar fi sosit într-un moment nepotrivit, fac acum. Îți cer să-mi fii soție și pe tot sîngele meu virginian, ce-mi curge în vene, așa va fi.

— Nu, John Carter, n-are rost, spuse ea fără speranțe. N-o să fiu niciodată a ta cît Sab Than trăiește.

— I-ai și semnat actul de deces, prințesa mea — Sab Than va muri. '

– Nu în acest fel, se grăbi ea să-mi explice. N-o să mă pot mărita cu bărbatul care mi-a ucis soțul, chiar și în autoapărare. Acesta este obiceiul și aici pe Barsoom noi sîntem conduși de obiceiuri. E în zadar, prietene. Vom rămîne amîndoi cu regretul și cu amintirea acelor cîtorva zile printre tharkieni. Acum trebuie să pleci și nu mai încerca să mă vezi. La revedere, căpetenia mea de odinioară.

Cu inima zdrobită și deprimat profund, m-am retras din anticameră; pînă se încheiau ceremoniile, mai păstram o geană de speranță că n-o pierdusem definitiv.

Rătăcind de-a lungul coridoarelor, mă simțeam la fel de pierdut în labirintul lor, așa cum fusesem înainte de a descoperi apartamentul lui Dejah Thoris.

Îmi dădeam seama că singura șansă era să scap din orașul Zodanga pentru că moartea celor patru gardieni trebuia explicată cumva, și cum nu puteam ajunge la postul meu fără să mă călăuzească cineva, aș fi fost descoperit rătăcind fără țel prin palat, iar suspiciunea ar fi căzut, cu siguranță, asupra mea.

În cele din urmă, am ajuns la o scară în spirală, ce ducea spre etajele inferioare, și am coborît pe ea mai multe nivele pînă am dat de intrarea într-un vast apartament în care se găseau un număr de gardieni. Pe pereți atîrnau aceleași

tapiserii transparente în spatele cărora m-am strecurat fără să mă observe cineva.

Conversația gardienilor se dovedi neinteresantă pînă cînd intrase un ofițer și ordonase la patru dintre ei să schimbe garda care o păzea pe Prințesa de Helium. Știam că necazurile aveau să înceapă cît de curînd și, într-adevăr, abia părăsiseră camera de gardă că unul dintre ei năvăli înapoi cu știrea că îi găsiseră pe cei patru camarazi măcelăriți în anticameră.

Într-o clipă întregul palat se animase. Gardieni, ofițeri, curtieri, servitori și sclavi alergau care-ncotro pe coridoare și prin apartamente, ducînd mesaje și ordine sau căutînd semne ale asasinului.

Asta era și șansa mea și, oricît de mică părea, m-am agățat cu nădejde de ea. Deoarece un grup de soldați tocmai trecea pe lîngă locul ascunzătorii mele, m-am luat după ei prin labirintul palatului pînă ce, ajungînd la un hol imens, am zărit binecuvîntata lumină a zilei pătrunzînd printr-o serie de ferestre impozante.

Acolo mi-am părăsit ghizii și, apropiindu-mă de una dintre ferestre, am căutat un mijloc de a scăpa. Fereastra se deschidea deasupra unui balcon ce da pe una din străduțele din Zooanga. Solul era la aproape zece metri și la o distanță asemănătoare de palat se găsea un perete de

vreo șapte metri înălțime, construit din sticlă polizată și gros de aproape treizeci de centimetri. Pentru un marțian roșu, scăparea pe o asemenea cale părea imposibilă, dar pentru puterea și abilitatea mea terestră, lucrul era ca și îndeplinit. Singura teamă era să nu fiu detectat înainte de căderea nopții, pentru că nu puteam face saltul la lumina zilei în timp ce palatul și străzile adiacente forfoteau de zodangani.

În consecință am căutat o ascunzătoare și, în cele din urmă, am găsit una din pură întâmplare, în interiorul unui ornament uriaș, ce atârna de plafonul unui hol, la aproape trei metri de podea. Am sărit cu ușurință în interiorul spațios, asemănător unei vase, și abia poposisem acolo că am auzit vocile câtorva oameni ce intraseră în apartament. Grupul se opri sub ascunzătoarea mea astfel încât le-am auzit foarte bine conversația.

– E sigur mîna Heliumiților, spusese unul din ei.

– Într-adevăr, Jeddakule, dar cum or fi reușit să intre în palat? Pot admite că, în ciuda vigilenței gărzilor tale, o singură persoană putea ajunge la camerele interioare, dar cum a putut o grupă de șase sau opt luptători să treacă, neobservată, este dincolo de puterea mea de înțelegere.

Oricum o să aflăm în curînd pentru că, iată, vine psihologul palatului.

Un alt bărbat se alăturase grupului și, după salutul formal al conducătorului, spuse:

– Mărite Jeddak, am citit o poveste ciudată în mințile moarte ale credincioșilor tăi gardieni. Ei au fost doborîți nu de mai mulți luptători ci de unul singur.

Făcuse o pauză pentru a lăsa audiența să se pătrundă de greutatea afirmațiilor sale, dar faptul că ele nu fuseseră crezute, rezulta din exclamația nerăbdătoare de neîncredere ce scăpase de pe buzele lui Than Kosis.

– Ce fel de povești mai sînt și astea, Notan? strigă el.

– Adevărul, mărite Jeddak, răspunse psihologul. De fapt, amprenta mentală era foarte puternică la toți cei patru gardieni. Adversarul lor fusese un bărbat foarte înalt purtînd metalul unuia din gardienii tăi, iar abilitatea lui în luptă frizează miracolul, pentru că luptase împotriva tuturor și-i depășise atît în îndemînare, cît și în forță și rezistență. Deși purta metalul din Zodanga, mărite Jeddak, un asemenea om n-a mai fost văzut nici în țara noastră nici în altele de pe fața Barsoomului. Mintea Prințesei de Helium, pe care, de asemenea, am examinat-o, a rămas albă pentru mine, are un control perfect și n-am putut

citi nici măcar o iotă din ea. Mi-a spus doar că a fost martoră numai la o parte din întâmplare și că remarcase că un singur om fusese angajat în luptă cu gardienii – un bărbat pe care nu-si amintea să-l fi văzut vreodată.

– Unde îmi este salvatorul? Întrebă altcineva din grup și l-am recunoscut pe dată pe vărul lui Than Kosis, pe care-l salvasem de oamenii verzi. Pe metalul primului meu strămoș, continuă el, descrierea i se potrivește perfect, mai ales în ce privește abilitatea în luptă.

– Unde e omul? strigă Than Kosis. Aduceți-mi-l imediat. Ce mai știi despre el, vere? Abia acum îmi dau seama că nu se putea să existe un asemenea luptător în Zodanga și de care tocmai noi să nu fi aflat pînă ieri. La fel și numele, John Carter, cine a mai auzit de un asemenea nume pe Barsoom!

Cîrînd, sosi informația că nu eram de găsit nicăieri, nici în palat, nici la cartierul general al escadronului de scutere aeriene. Kantos Kan, pe care-l găsiseră și-l interogaseră, nu știa nimic de cele întîmplate iar în privința mea, le spusese că nu știe mare lucru pentru că mă întîlnise doar în timpul captivității printre Warhoonieni.

– Țineți-l sub supraveghere, ordonă Than Kosis. Și el este străin și dacă, așa cum se pare, au fost amîndoi trimisi de Helium, unde este unul

Îl vei găsi și pe celălalt. Triplați patrulele aeriene și ordonați ca fiecare bărbat care părăsește orașul pe jos sau pe calea aerului, să fie cercetat amănunțit.

Un alt mesager sosise între timp cu vestea că mă găseam încă între zidurile palatului.

– A fost cercetată cu multă atenție asemănarea tuturor celor care au intrat sau au părăsit palatul astăzi, concluzionă el, și nici unul nu se apropie de cea a noului padwar al Gărzii.

– Înseamnă că o să-l avem cît de curînd, comentă Than Kosis, dar între timp ne vom duce la apartamentul Prințesei de Helium pentru a o interoga în privința acestei afaceri. S-ar putea să știe mai multe decît și-a dat osteneala să-ți dezvăluie ție, Notan.

Părăsiseră holul și cum căzuse întunericul, m-am strecurat tiptil din locul ascunzătoarei în balcon. Se vedea foarte puțin, dar pînăind momentul cînd se părea că nu este nimeni prin apropiere, am sărit iute pe vîrfurile zidului de sticlă și de acolo pe strada de dincolo de incinta palatului.

PIERDUT ÎN CER

Fără nici un efort deosebit de a mă ascunde, m-am grăbit să ajung în vecinătatea cartierului general unde eram sigur că-l voi putea întâlni pe Kantos Kan. Apropiindu-mă de clădire, am devenit mai precaut, pentru că mi-am dat seama, și nu m-am înșelat, că locul putea fi păzit. Într-adevăr, mai mulți bărbați civili, după metalul pe care-l purtau, mișunau la intrările din față și din spate ale clădirii. În această situație, singura cale de a ajunge nevăzut la etajul superior, unde erau situate apartamentele noastre, a fost printr-o clădire alăturată și, după manevre considerabile, am reușit să ajung pe acoperișul unui magazin, câteva uși mai încolo.

Sărind din acoperiș în acoperiș, am descoperit repede o fereastră deschisă în clădirea în care speram să-l întâlnesc pe heliumian, iar în clipa următoare mă afluam în cameră în fața lui. Era singur, nu se arătase surprins de venirea mea și

mă întrebasese de ce întârziaseam, din moment ce mi se terminase schimbul mult mai devreme.

Mi-am dat seama că nu știa nimic de evenimentele de la palat, iar când l-am pus la curent, devenise extrem de interesat. Vestea că Dejah Thoris își promisese mîna lui Sab Than îl umpluse de consternare.

– Nu se poate, exclamase el. Este imposibil! Toți locuitorii Heliumului și-ar dori, mai degrabă, moartea, decît să vîndă prințesa noastră iubită casei conducătoare din Zodanga. Poate că și-a pierdut mințile de vreme ce a fost de acord cu un tîrg atît de atroce. Tu, care nu știi cît de mult ne iubim noi cei din Helium membrii casei noastre conducătoare, nu poți să-ți dai seama de ororea ce mă cuprinde gîndindu-mă la această alianță nelegiuită. Ce trebuie făcut, John Carter? continuă el. Ești un tip ingenios. Nu poți să te gîndești la ceva care să salveze Heliumul de această dezonoare?

– Dacă aș ajunge cu vîrfurile spadei la Sab Than, i-am răspuns, aș putea rezolva și problema Heliumului, dar din motive personale aș prefera ca altcineva să-i dea lovitura care s-o elibereze pe Dejah Thoris.

Înainte de a-mi vorbi, Kantos Kan mă privise cu ochi micșorați.

– O iubești! spuse el. Ea stie?

– Nu numai că știe, dar m-a respins pentru că se promisese lui Sab Than.

Minunatul meu prieten sărise atunci în picioare și apucându-mă cu o mână după umeri, își ridicase cu cealaltă spada și spusese:

– Pentru că soții m-au hărăzit pe mine, nici că puteam găsi o pereche mai potrivită pentru prima Prințesă a Barsoomului. Iată mîna mea pe umărul tău, John Carter, și cuvîntul meu că Sab Than va muri de spada mea, în numele dragostei ce o port Heliumului, lui Dejah Thoris și ție. Chiar în noaptea asta am să încerc să ajung în palatul său.

– Cum? l-am întrebat, cînd ești atît de bine păzit, iar forțele de patrulare a cerului s-au triplat.

Își plecase capul, în semn că se gîndește pentru o clipă, apoi și-l ridicase din nou semeț și cu un aer încrezător.

– Aș avea nevoie de ajutor doar să trec de acești gardieni, în rest mă descurc, spuse el în cele din urmă. Știi o intrare secretă în pațat, prin zona celui mai înalt turn. Am dat de ea întîmplător, într-o zi cînd treceam pe deasupra într-o misiune de patrulare. În munca asta, trebuie investigată orice situație ciudată la care ni se întîmplă să fim martori, iar o figură apărută în acel turnuleț al palatului, trecea drept un lucru extrem de ciudat. M-am apropiat cu scuterul și am remarcat cu

uimire că posesorul acelei figuri nu era altul decât Sab Than. Fiind pus în această situație penibilă, mi-a comandat să țin secret incidentul, explicându-mi că pasajul din turnuleț ducea direct în apartamentul său și era cunoscut doar de el. Dacă ajung, deci, pe acoperișul hangarelor și pun mîna pe scuterul meu, aş putea atinge cartierul lui Sab Than în mai puțin de cinci minute; cum să scap, însă, din această clădire atît de păzită, precum mi-ai spus?

– Cît de bine sînt păzite scuterele acolo, la hangare?

– De regulă, nu este decît un om noaptea pe acoperiș.

– Urcă pe acoperișul casei acesteia, Kantos Kan, și așteaptă-mă acolo.

Fără să mai pierd timpul pentru a-i explica planul meu, m-am reîntors în stradă pe drumul pe care venisem, iar de aici m-am grăbit spre hangare. N-am îndrăznit să intru în clădire, știind că era plină cu membrii escadronului de scutere aeriene, care, împreună cu toți zodanganii, erau, cu siguranță, pe urmele mele.

Clădirea era una enormă, ridicîndu-și acoperișul la aproape trei sute de metri înălțime. Puține construcții în Zodanga erau mai înalte decît aceste hangare, dar unele o depășeau cu aproape o sută de metri. Docurile marilor

crucișătoare de război se găseau cam la o sută cinci zeci de metri de sol, iar cele ale navelor comerciale, precum și aeroporturile pentru pasageri, la o înălțime de două ori mai mare.

A urmat o ascensiune îndelungată și nu lipsită de riscuri, pe frontonul clădirii, dar neexistând o altă cale, am fost nevoit s-o folosesc. Faptul că arhitectura barsoomiană presupunea multe ornamente, îmi ușurase sarcina mai mult decât m-aș fi așteptat; ieșiturile acestora erau tocmai potrivite să-mi formeze o scară naturală pînă în vîrfurile clădirii. Acolo întîlnisem primul obstacol real. Acoperișul depășea zidul cu aproape șapte metri și, deși dădusem ocol clădirii, nu găsisem nici o deschidere prin el.

Etajul superior era în întregime luminat și plin cu soldați ce-și treceau timpul fiecare în felul lui; nu puteam, deci, atinge acoperișul prin interior.

Mai aveam o șansă extrem de redusă și disperată, dar mă deciseseam s-o încerc – era pentru Dejah Thoris și cred că orice muritor și-ar fi riscat viața de o mie de ori pentru ea.

Agățîndu-mă de perete cu picioarele și o mîină, am desfășurat cu cealaltă una din curelele lungi din echipamentul meu, care, la unul din capete, avea prins un cîrlig mare; cu ajutorul ei piloții se agățau de marginile aparatelor lor de zbor, pentru

a face unele reparații, sau pentru a coborî la sol din marile crucișătoare aeriene.

Am azvîrlit deci, cîrligul, de cîteva ori pe acoperiș, pînă a reușit să se agățe de ceva și am tensionat cu grijă, deși nu eram convins că va rezista greutateii mele. S-ar fi putut, de asemenea, să se fi agățat doar de bordura acoperișului, iar cînd îmi voi fi dat drumul de lîngă zid, să alunece, iar eu să mă prăbușesc de la aproape trei sute de metri.

Am ezitat pentru o clipă, apoi am dat drumul ornamentului de care mă ținusem pînă atunci și m-am trezit atîrnînd în aer, la capătul unei curele subțiri. Sub mine se desenau pregnant străzile intens luminate, pavajul lor și moartea. Apoi, o scurtă alunecare a cîrligului pe acoperiș și sunetul care o însoți, îmi îngheță pentru o clipă sîngele în vine.

Cîrligul se prinsese de ceva rezistent și, grăbindu-mă să mă cațăr cît mai repede, m-am apucat de marginea acoperișului și am reușit să mă urc, în cele din urmă, deasupra acestuia. Dar abia m-am ridicat în picioare că m-am și confruntat cu paznicul de serviciu, în gura revolverului căruia m-am pomenit că privesc.

– Cine ești și de unde vii? a strigat el.

– Sînt un pilot de scutere, prietene, și foarte aproape de moarte, pentru că numai printr-o

șansă extraordinară n-am căzut pe una din străzile de dedesubt, i-am răspuns.

– Dar cum ai ajuns, omule, pe acoperiș? Căci nimeni nu a aterizat și nu a decolat de pe clădire de cel puțin o oră. Explică-mi repede, sau chem garda.

– Privește aici și ai să vezi cum am venit și cât de aproape am fost să nu mai vin deloc, i-am răspuns sec, întorcându-mă spre marginea acoperișului, unde, șapte metri mai jos, la capătul curelei, îmi atârnav toate armele.

Mînat de curiozitate, paznicul se apropie de mine și se aplecă să privească peste bordura acoperișului. În aceeași secundă, l-am prins rapid de beregată și de brațul care ținea pistolul și l-am trîntit violent de acoperiș. Arma îi scăpă din strînsoare, iar degetele mele îi blocau orice tentativă de a cere ajutor. L-am legat bine, i-am pus un căluș în gură, apoi l-am suspendat de acoperiș, așa cum fusesem și eu doar cu cîteva momente mai devreme. Știam că abia dimineața avea să fie descoperit, dar pînă atunci speram să-mi închei acțiunea. Mi-am refăcut la repezeală încingătoarele și mi-am aranjat armele, apoi m-am grăbit spre hangare de unde în scurt timp am reușit să scot atît scuterul meu cît și pe cel al lui Kantos Kan. Legîndu-i scuterul strîns în spatele scuterului meu, m-am urcat pe șea, am pornit

motorul și trecînd razant peste bordura acoperișului, am coborît la nivelul străzilor, departe de zonele ocupate în mod normal de patrulele aeriene. După numai un minut, aterizam în siguranță pe acoperișul apartamentului nostru, sub privirile uimite ale lui Kantos Kan.

N-am mai pierdut timp nici de astă dată cu explicațiile și am intrat direct în problemă, începînd discuția despre planurile noastre pentru viitorul foarte apropiat. Hotărîsem ca eu să încerc să ajung la Helium iar Kantos Kan să pătrundă în palat și să termine cu Sab Than. Dacă reușea, avea să mă urmeze. Potrivise compasul scuterului meu, un mic dispozitiv extrem de ingenios ce rămînea fixat perfect pe orice punct de pe suprafața lui Barsoom, ne luasem la revedere și decolasem concomitent în direcția palatului, așezat chiar în drumul meu spre Helium.

Tocmai cînd ne apropiam de turn, o patrulă ce-și avea traseul mai jos, își înfipse lumina pătrunzătoare a proiectoarelor direct peste scuterul meu și o voce îmi strigă pe un ton gutural să mă opresc. Kantos Kan se pierdu în întuneric iar eu, fără să dau atenție unei lovituri pe care tocmai o promisem, ca răspuns la nesupunerea mea, am urcat cu viteză maximă spre cerul marțian, urmărit îndeaproape de o duzină de scutere aeriene, iar mai tîrziu, de un crucișător

rapid cu o sută de oameni la bord și o baterie de tunuri cu tragere rapidă. Răsucindu-mi și întorcându-mi mașina aeriană, ridicându-mă și coborînd pe neașteptate, reușisem în bună măsură să le evit proiectoarele, dar cu această tactică pierdeam teren așa că m-am hotărît să încerc la întâmplare o direcție în linie dreaptă și să mă încredințez încă o dată soartei și vitezei mașinii. Kantos Kan îmi arătase un mic șiretlic, pe care-l cunoșteau doar piloții din Helium și prin care-și sporea substanțial viteza aparatului său; folosindu-l acum eram sigur că aș fi putut să mă distanțez, dacă aș fi reușit să scap numai câteva momente de proiectoarele lor.

În timp ce acceleram, astfel, la maxim, șuieratul proiectilelor ce se încrucișau deasupra mea mă convinsese că numai un miracol mă mai putea scăpa, dar zarurile fuseseră deja aruncate și la viteza cu care zburam, acoperisem o bună parte din drumul spre Helium. Treptat mi-am lăsat urmăritorii tot mai departe în urmă și tocmai mă felicitam de norocul avut, când o lovitură bine ținută de pe crucișător explodează la prova scuterului meu. Impactul aproape îl răsturnă trimițându-l într-un vârtej continuu spre pământ, prin noaptea neagră.

Nu știu cât timp am căzut înainte de a recîștiga controlul asupra aparatului, dar trebuie să fi fost

foarte aproape de pământ cînd am reușit să mă înalț din nou, pentru că auzizem răgete de animale. Ajuns sus, am scrutat cerul în căutarea urmărilor și le-am descoperit luminile undeva în spate. Aterizaseră și probabil mă căutau.

Abia după ce luminile lor nu s-au mai zărit deloc, am îndrăznit să-mi aprind luminile de bord și abia atunci am remarcat că un proiectil îmi distrusese atît vitezometrul cît și singurul meu ghid, compasul. Desigur, puteam să urmez linia generală a stelelor în direcția Heliumului, dar fără să cunosc poziția exactă a orașului și nici viteza cu care zburam, șansele de a-l găsi erau minime.

Helium se găsea la o mie șase sute de kilometri sud-vest de Zodanga și dacă aș fi avut compasul intact și n-aș fi avut vreo defecțiune, aș fi ajuns acolo în patru sau cinci ore. Cu toate acestea, după aproape șase ore de zbor continuu la viteză maximă, dimineata mă găsisem deasupra vastei întinderi a unui fund de mare. În cele din urmă am văzut sub mine un mare oraș, dar nu era cu siguranță Helium, acesta fiind singurul printre metropolele Barsoomului compus din două imense orașe circulare împrejmuite de ziduri. Cum fiecare avea nu mai puțin de o sută de kilometri în diametru, era imposibil să nu-l disting de la înălțimea la care zburam.

Crezînd că ajunsesem mult prea în nord-vest, m-am întors spre sud-est, am trecut înainte de prînz peste alte cîteva orașe mari, dar nici unul nu se potrivea cu descrierea Heliumului pe care mi-o făcuse Kantos Kan. În plus, față de aspectul celor două orașe gemene ce alcătuiau Heliumul, o altă caracteristică distinctivă a impresionăntei metropole era impusă de cele două turnuri imense, unul roșu aprins, ridicîndu-se la peste un kilometru înălțime din mijlocul unuia dintre orașe, iar celălalt, galben intens, de aceeași înălțime, marcînd centrul orașului geamăn.

TARS TARKAS GĂSEȘTE UN PRIETEN

Pe la prînz zburam foarte jos peste un oraș mort și extrem de întins al vechilor marțieni și abia trecusem de ultimele clădiri spre cîmpia ce se întindea dincolo de el că am zărit mai multe mii de războinici verzi angajați într-o luptă teribilă. De-abia îi zărisem că o salvă de proiectile fusese deja îndreptată împotriva mea, și cum ținta lor este aproape întotdeauna impecabilă, într-o clipă micul meu aparat de zbor devenise o ruină ce cobora în derivă spre sol.

Căzusem chiar în centrul bătăliei feroce printre războinici care nu-mi remarcaseră apariția, atît de angajați erau în lupta lor pe viață și pe moarte. Erau pe jos și foloseau spadele lungi, uneori cîte o împușcătură rătăcită, de la vreun trăgător de elită de la marginea conflictului, doboră cîte un războinic ce se despărțea pentru o clipă de masa umană încleștată.

De vreme ce mă prăbușisem în mijlocul lor am înțeles că trebuia să lupt sau să mor, chiar dacă pînă la urmă tot n-aș fi scăpat, așa că, imediat ce am atins solul, mi-am tras spada gata să mă apăr cum puteam mai bine.

Căzusem lîngă un monstru imens, angajat acum în luptă cu trei adversari, și cum îi priveam figura îngrozitoare, iluminată de satisfacția bătăliei, am recunoscut în el pe tharkul Tars Tarkas. El nu mă zărise, fiind un pic mai în față, și tocmai în acea clipă cei trei adversari, în care recunoscusem războinici warhoonieni, atacaseră simultan. Puternicul luptător termină repede unul dintre ei, dar retrăgîndu-se un pic în spate, pentru un altul, se împiedică de un cadavru, căzu și într-o clipă se transformă într-o victimă sigură a adversarilor săi. Ca un fulger cei doi se repezîră asupra lui și în scurt timp Tars Tarkas s-ar fi întîlnit cu strămoșii săi dacă n-aș fi intervenit eu, șop privirile sale uimite, și nu i-aș fi angajat adversarii. Tocmai îl terminasem pe unul, cînd puternicul thark se ridicase din nou în picioare și-l doborî pe al treilea.

-Mă privi scurt și un mic zîmbet îi înflori pe buzele verzi atunci cînd, atingîndu-mi umărul, spuse:

- Abia de te-am recunoscut, John Carter, dar nici un alt muritor de pe Barsoom n-ar fi făcut

ce-ai făcut tu pentru mine. Cred, prietene, că abia acum am înțeles ce înseamnă prietenia.

Nu mai continuase, nici nu mai avusese ocazia, pentru că warhoonienii se apropiau de noi. Luptasem împreună, umăr lângă umăr, toată acea după-amiază pînă ce focul bătăliei trecuse și rămășițele hoardei de warhoonieni se aruncaseră pe spatele thoăților și fugiseră la adăpostul întunericului ce tocmai se lăsase.

Zece mii de oameni fuseseră angajați în acea titanică luptă, iar pe cîmpul de bătăie zăceau trei mii de cadavre. Nici una din părți nu ceruse sau oferise vreo pauză și nici nu încercaseră să ia prizonieri.

După bătălie, ne întorsesem în oraș direct la cartierele lui Tars Tarkas unde fusesem lăsat singur, iar căpeteniile se adunaseră pentru obișnuitul consiliu ce urma imediat după orice luptă.

În timp ce așteptam întoarcerea războinicului verde, am auzit ceva mișcîndu-se în camera alăturată și cum mi-am întors privirile într-acolo, o creatură hidoasă și imensă se aruncase brusc asupra mea, doborîndu-mă pe o grămadă de mătăsuri și blănuri pe care tocmai doream să mă întind. Era Woola – credinciosul și iubitul Woola. Găsise drumul înapoi la tharkieni și, așa cum îmi povestise mai tîrziu Tars Tarkas, se dusese direct

la fostele mele apartamente unde își reluase patetica așteptare, aproape fără speranță. a întoarcerii mele.

– Tal Hajus știe că ești aici, John Carter, spusese Tars Tarkas la revenirea din cartierul Jeddakului; Sarkoja te-a văzut și te-a recunoscut de cum ne-am întors. Tal Hajus mi-a ordonat să Ț te aduc înainte, chiar în noaptea aceasta. Am zece thoati, John Carter, poți să-Ți alegi dintre ei, iar eu am să te acompaniez pînă la cel mai apropiat canal ce duce la Helium. Tars Tarkas poate fi un crud războinic verde, dar poate la fel de bine să fie și prieten. Haideti, trebuie să ne grăbim.

– Și cînd ai să te întorci, Tars Tarkas? am întrebat.

– Probabil, caloȚii sălbatici, sau poate mai rău, îmi răspunse. Asta dacă nu mi se ivește posibilitatea pe care am așteptat-o atît de mult de a mă lupta cu Tal Hajus.

– O să rămînem, Tars Tarkas, și o să-l vedem pe Tal Hajus la noapte. Nu trebuie să te sacrifici și poate că acum vei avea șansa pe care ai așteptat-o.

Obiectase puternic, spunînd că Tal Hajus cădea adesea în accese de furie numai la gîndul loviturii pe care i-o dădusem și dacă punea cumva mîna pe mine m-ar fi supus la cele mai oribile torturi.

În timp ce mîncam, i-am repetat lui Tars Tarkas povestea pe care Sola mi-o spusese în noaptea aceea, pe fundul secat de mare, în marșul spre Thark.

Nu spusese nimic, dar mușchii uriași ai feței sale urmăreau cu pasiune și agonie reamintirea ororilor pe care trebuise să le îndure singura ființă pe care o iubise vreodată în această rece, crudă, și teribilă existență a lui.

N-a mai obiectat cînd am sugerat din nou să mergem în fața lui Tal Hajus, doar îmi spusese că mai înainte vrea să vorbească cu Sarkoja. La cererea lui l-am acompaniat la cartierul său, iar privirea plină de veninul urii pe care ea o aruncase asupra mea, reprezenta un preludiv adecvat pentru neplăcerile viitoare pe care mi le putea aduce această întoarcere accidentală în Thark.

– Sarkoja, spuse Tars Tarkas, cu patruzeci de ani în urmă, ai instrumentat torturarea și moartea unei femei numite Gozava. Tocmai am descoperit că războinicul care o iubise pe această femeie a aflat de rolul tău în acest tîrg. Nu te poate ucide, Sarkoja, pentru că nu este în obiceiul nostru, dar nimic nu-l oprește să lege capătul unei funii de gîtul tău, iar celălalt capăt de un thoat sălbatic, și asta numai pentru a testa capacitatea ta de a

supraviețui și a perpetua ajutorul dat rasei noastre. Auzind că vrea să-ți facă acest lucru mâine dimineată, m-am gândit că era de datoria mea să te previn, pentru că eu sînt un om drept. Rîul Iss este doar un scurt pelerinaj, Sarkoja. Vino, John Carter.

În dimineata următoare, Sarkoja dispăruse și n-a mai fost văzută de atunci.

Ne-am grăbit, apoi, în tăcere, la palatul Jeddakului unde am fost imediat admiși în prezența sa; de fapt era nerăbdător să mă întilnească și aștepta în picioare pe platforma strălucitoare, chiar la intrare.

– Leagă-l de stîlpul acela, strigă el. Să vedem cine se crede el de a îndrăznit să-l lovească pe măritul Tal Hajus. Încinge-ți fiarele, cu mîna mea vreau să-i ard ochii pentru a nu-mi mai pîngări chipul cu privirea lui ticăloasă.

– Căpetenii din Thark, am strigat întorcîndu-mă spre consiliul adunat acolo și ignorîndu-l complet pe Tal Hajus, am fost căpetenie printre voi, iar astăzi am luptat pentru Thark, umăr la umăr cu măreții săi războinici. Îmi sînteți, cel puțin datori să mă ascultați. Cred că am cîștigat, cel puțin atît, astăzi. Pretindeți că sînteți oameni drepti...

– Liniște, strigă Taj Hajus. Astupă-i gura și leagă-l așa cum am poruncit.

– Dreptate, Tal Hajus, exclamă Lorquas Ptomel. Cine ești tu să nesocotești obiceiurile noastre străvechi?

– Da, dreptate! exclamară în cor o duzină de voci, și în timp ce Tal Hajus spumega de furie, am continuat.

– Sînteți un popor viteaz și iubiți vitejia, dar unde se găsea Puternicul vostru Jeddak în timpul bătăliei de astăzi? Nu l-am văzut în toiul bătăliei pentru că nu era acolo. Omoară femeii și copiii fără apărare în bîrlogul lui, dar de cînd nu l-ați mai văzut luptînd cu bărbații? De ce, chiar și eu, un pitic pe lîngă el, l-am doborât cu o singură lovitură de pumn. Asemenea oameni își aleg tharkanii drept Jeddak? Iată, stă alături de mine un mare Thark, un măreț războinic și un nobil bărbat. Înțelepte căpetenii, cum vi s-ar părea să auziți, Tars Tarkas, Jeddak de Thark?

Un ropot susținut de aplauze recompensă sugestia.

– Atunci, consiliul va trebui să comande, iar Tal Hajus să-și dovedească capacitatea de a conduce. Dacă ar fi un om de curaj, ar trebui să-l provoace pe Tars Tarkas la luptă, acesta, cu siguranță, nu-l îndrăgește, dar lui Tal Hajus îi este frică; Jeddakul vostru este un laș. Numai cu mîinile goale l-aș putea ucide și el știe acest lucru.

După ce terminasem de vorbit, se așternuse o liniște tensionată și toate privirile se îndreptaseră spre Tal Hajus. Nu vorbea și nu mișca, doar pustulele verzi de pe față deveniseră livide iar spuma îi înghețase pe buze.

– Tal Hajus, spuse Lorquas Ptomel cu o voce rece și gravă, niciodată în lunga mea viață n-am văzut un Jeddak de Thark umilit astfel. Există doar un singur răspuns la aceste învinuiri. Îl așteptăm. Tal Hajus rămăsese ca o stană de piatră.

– Căpetenii, continuă atunci Lorquas Ptomel, trebuie să-și dovedească Jeddakul Tal Hajus capacitatea de a conduce în fața lui Tars Tarkas?

Erau douăzeci de căpetenii în încăpere și douăzeci de spade se ridicară în semn de acord.

Nu mai exista alternativă. Hotărîrea lor era finală și Tal Hajus își scoase spada lungă și avansă pentru a-l întâlni pe Tars Tarkas.

Lupta se încheiase repede și, cu un picior pe grumazul monstrului mort, Tars Tarkas deveni Jeddak de Thark.

Primul său act a fost să mă facă căpetenie cu drepturi depline și să-mi consolideze poziția pe care o cucerisem în luptă în primele mele săptămîni de captivitate printre ei.

Sezizînd atitudinea favorabilă a războinicilor, atît în privința lui Tars Tarkas cît și a mea, am

profitat de ocazie pentru a-i folosi în disputa mea cu Zodanga. I-am spus lui Tars Tarkas povestea aventurilor mele și în câteva cuvinte i-am explicat ce aveam de gând.

– John Carter a făcut o propunere spuse el adresându-se consiliului, care se butură de aprobarea mea. Iată, pe scurt, despre ce este vorba. Dejah Thoris, Prințesa de Helium care a fost prizoniera noastră, este acum deținută de Jeddakul de Zodanga, cu al cărui fiu trebuie să se însoțească, pentru a-și salva țara de la devastare din partea forțelor zodangane.

John Carter propune să o salvăm și să o înapoiem la Helium. Prada din Zodanga ar fi magnifică și adeseori m-am gândit că, dacă am face alianță cu poporul din Helium, am putea obține o asigurare de ajutor care să ne permită să creștem mărimea și frecvența ecloziunilor și astfel să câștigăm o supremație incontestabilă printre oamenii verzi de pe Barsoom. Ce ziceți?

Exista șansa de a se bate, oportunitatea unei prăzi, așa că se prinseseră în plasă precum peștele la momeală.

Cum tharkienii erau din fire extrem de entuziaști, peste numai o jumătate de oră, douăzeci de mesageri pe cai se răspîndiseră de-a lungul și de-a latul fundului de mare, pentru a chema hoardele la noua expediție.

În trei zile eram deja în marș spre Zodanga o sută de mii de războinici pe care Tars Tarkas reușise să-i înroleze și din alte hoarde mai mici cărora le promisese o mare pradă în Zodanga.

Călăream în fruntea coloanei, alături de marele Thark, iar în spatele thoatului meu mă urmărea credincios Woola.

Mărșăluiam numai noaptea, potrivindu-ne astfel ritmul încît să poposim ziua în orașe părăsite, unde stăteam închiși între ziduri, chiar și animalele, cît dura lumina zilei. Pe timpul marșului, prin remarcabila sa abilitate și grație calităților înnăscute de conducător, Tars Tarkas mai înrolase cincizeci de mii de războinici din diferite hoarde, astfel că la zece zile după plecarea noastră din Thark, ne oprisem la miezul nopții, la marginea zidurilor marelui oraș Zodanga, o sută cincizeci de mii de războinici.

Puterea de luptă și eficiența acestei hoarde de monștri verzi era echivalentă cu de zece ori numărul oamenilor roșii. Niciodată în istoria Barsoomului, îmi spusese Tars Tarkas, nu se adunase să lupte împreună o asemenea forță de oameni verzi. Era o sarcină imensă să păstrezi doar o aparență de armonie printre ei și fusese un miracol pentru mine că ajunseseră la zidurile orașului fără vreo ceartă mai importantă.

În timp ce ne apropiam de Zodanga, centurile personale fuseseră subordonate urii lor imense față de omul roșu, dar mai ales împotriva zodanganilor ce începuseră de câțiva ani o campanie susținută de exterminare a oamenilor verzi, îndreptându-și atenția mai ales asupra incubatoarelor pentru a le distinge.

Odată ajunși la porțile orașului, sarcina pătrunderii lor cădea asupra mea. L-am sfătuit pe Tars Tarkas să-și împartă forțele în două divizii și să le plaseze în fața celor două intrări principale, dar suficient de departe pentru a nu fi auzite din oraș. Eu am luat cu mine douăzeci de războinici pedestri și m-am apropiat de una din porțile mici ce străpungeau zidurile la intervale scurte. Acestea nu aveau gardă regulată ci erau acoperite de sentinelele ce patrulau străzile care înconjurau orașul chiar de-a lungul zidurilor, ceva în genul poliției noastre metropolitane.

Zidurile aveau aproape douăzeci și cinci de metri înălțime și cinci metri grosime. Fiind construite din imense blocuri de carborundum, intrarea în aceste condiții părea imposibilă pentru excorta mea de războinici verzi. De altfel, aparțineau unei hoarde mai mici și nu mă cunoșteau.

L-am plasat pe trei dintre ei cu fața la zid și mâinile încleștate, apoi am comandat altor doi să

se urce pe umerii lor, iar celui de-al șaselea să urce pe umerii celor doi. Capul acestuia din urmă se ridică la aproape 13 metri înălțime.

În acest fel, cu ajutorul a zece războinici, construisem o serie de trei trepte, de la sol pînă la umărul celui mai de sus războinic. Apoi, mi-am făcut elan și am sărit din treaptă în treaptă pînă pe umerii lați ai celui mai de sus, de unde, cu o săritură finală, am reușit să ajung la buza zidului, să mă agăț de ea ca să mă sui pe vîrfurile lui. Aveam cu mine șase curele luate de la tot atîția războinici și, după ce le-am unit, am coborît un capăt la cel mai de sus războinic, iar pe celălalt l-am trecut peste zid spre străzile de dedesubt. Și, cum nu se vedea nimeni, am coborît pe ea pînă la aproape zece metri, iar de acolo am sărit pe paval.

Învățasem de la Kantos Kan secretul deschiderii acestor porți și, după numai cîteva momente, cei douăzeci de luptători se găseau în orașul de acum condamnat.

Spre încîntarea mea, pătrunsesem undeva chiar în apropierea imensului palat. Clădirea strălucea la mică distanță scaldată într-o lumină orbitoare și, pe moment, m-am hotărît să conduc un detașament de războinici direct în palat, în timp ce grosul forțelor ar fi atacat barăcile soldaților.

Am trimis, în consecință, unul dintre războinici, înapoi la Tars Tarkas, cu cererea de a comunica la cincizeci de războinici intențiile mele. În același timp, am trimis zece războinici să captureze și să deschidă una din porțile mari, iar eu, împreună cu cei nouă rămași, urma să mă ocup de cealaltă. Era necesar să ne facem treaba în liniște, nu trebuiau trase focuri de armă și nici să avanseze pînă ce eu nu ajungeam la palat cu cei cincizeci de tharci. Planul reușise perfect. Cele două sentinele întîlnite fuseseră trimise pe loc pe țărmurile mării pierdute Korus, iar gărzile celor două porți le urmaseră în tăcere.

ZODANGA ESTE PRĂDATĂ

După ce marea poartă, unde aşteptam, se deschisese în faţa celor cincizeci de tharkieni călări pe uriaşii lor thoai şi conduşi de însuşi Tars Tarkas, i-am condus la zidurile palatului pe care l-am trecut fără nici un ajutor. Odată înăuntru, însă, deschiderea porţii îmi dăduse destulă bătaie de cap, dar în cele din urmă o văzusem alunecînd pe balamalele ei uriaşe şi foarte curînd după aceea teribila mea escortă călărea de-a lungul grădinilor Jeddakului de Zodanga.

În timp ce ne apropiam de palat, puteam vedea, prin marile ferestre de la etaj, direct în camera de audienţe a lui Than Kosis, care era strălucitor luminată. Imensa încăpere gema de nobili şi femeile lor, ca şi cum acolo s-ar fi desfăşurat o ceremonie importantă. Nu întîlnisem pînă atunci nici o gardă pe lîngă palat, probabil datorită faptului că, atît zidurile oraşului, cît şi ale palatului, erau considerate de nepătruns, aşa că

m-am apropiat foarte mult și am continuat să privesc înăuntru.

La una din extremitățile camerei, stăteau pe tronuri din aur masiv încrustat cu diamante, Than Kosis și consoarta sa, înconjuțați de ofițeri și demnitari de stat. Înaintea lor se deschidea un culoar larg, mărginit pe ambele laturi de soldați, și în timp ce priveam, dinspre capătul cel mai îndepărtat al acestui culoar se apropia de tron capul unei procesiuni.

Mai întâi, pășeau patru ofițeri din garda Jeddakului. Ei purtau un platou imens pe care se odihnea, pe o pernă de mătase roșie, un lanț mare din aur cu gulere prevăzute cu încuietoare la ambele capete. Imediat în spatele lor, veneau alți patru ofițeri, purtând un platou similar pe care se găseau minunatele ornamente ale prinților și prințeselor casei de Zodanga.

La picioarele tronului, cele două grupe se despărțiseră și se opriseră, față în față, pe cele două laturi. Apoi, în urma lor, au început să sosească mai mulți demnitari și ofițeri ai palatului și ai armatei, iar în final, două figuri drapate complet în mătase roșie, astfel că nici măcar o fărîmă din figura vreunuia nu era vizibilă. Aceste două persoane se opriră direct în fața tronului lui Than Kosis. După ce toți membrii procesiunii își ocupaseră locurile lor, Than Kosis se adresă

figurilor ce stăteau în fața lui. Nu-i puteam auzi vorbele, dar, în cele din urmă, doi ofițeri avansară și înlăturară roba ce drapa una dintre figuri și atunci am realizat eșecul misiunii lui Kantos Kan, pentru că cel ce rămăsese astfel dezvăluit nu era altcineva decît Sab Than, Prinț de Zodanga.

Than Kosis luase un set de ornamente de pe unul din platouri, plasase unul din capetele lanțului de aur, prevăzut cu guler, pe gîtul fiului său și-l încuiase în această poziție. După alte cîteva cuvinte adresate lui Sab Than, se întorsese spre cealaltă figură de pe care ofițerii tocmai trăgeau voalul de mătase, dezvăluind, spre edificarea mea deplină, pe Dejah Thoris, Prințesă de Helium.

Obiectul ceremoniei devenise acum clar pentru mine; în clipele următoare Dejah Thoris urma să fie legată pe veci de prințul de Zodanga. Presupun că era o ceremonie frumoasă și impresionantă, dar, pentru mine, reprezenta cea mai perversă imagine la care îmi fusese dat să asist și, în timp ce ornamentele erau aranjate pe frumosul ei chip, iar Than Kosis înălța gulerul de aur, mi-am ridicat spada lungă deasupra capului, am spart geamul uriaș cu mînerul său greu și am năvălit înăuntru, spre uimirea întregii asistențe. Dintr-un singur salt, ajunseseam direct pe treptele platformei, alături de Than Kosis, și în timp ce

acesta înghețase de surpriză, am lovit cu sabia în lanțul ce urma s-o lege pe Dejah Thoris de fiul său.

Într-o clipă, totul se transformase într-o confuzie totală; o mie de spade trase la repezeală mă amenințau din toate direcțiile, iar Sab Than sărise la mine cu un pumnal bătut în nestemate, pe care-l ascunsese în ornamentele nuptiale. L-aș fi putut ucide la fel de ușor ca pe o muscă, dar vechile cutume barsoomiene îmi opriseră avântul. L-am prins, atunci, de piept, ca într-o menghină, în timp ce-și repezea pumnalul spre inima mea și, îndreptându-mi spada spre cealaltă extremitate a încăperii, am strigat.

– Zodanga a căzut. Priviți!

Toate privirile se întoarseră în direcția pe care o arătam, pentru că acolo, forțând intrarea prin marele portal, își făcuse apariția călări pe masivi lor thoți, Tars Tarkas și cei cincizeci de războinici ai săi.

Un strigăt de alarmă și uimire, nu de teamă, se ridică din mulțime și în clipa următoare soldații și nobilii de Zodanga se repezeau în întâmpinarea tharkienilor.

Împingându-l pe Sab Than de pe platformă, am tras-o pe Dejah Thoris lângă mine. În spatele tronului se găsea o mică ușită și în pragul ei Than Kosis mă aștepta cu spada pregătită. În clipa

următoare ne angajam în luptă, dar nu se dovedea un rival pe măsură. În timp ce înconjuram platforma largă, l-am văzut pe Sab Than că se grăbește să sară în ajutorul tatălui său, iar când ridicase mîna să lovească, Dejah Thoris sărise în fața lui și atunci spada mea găsise prilejul de a-l face Jeddak de Zodanga. În timp ce tatăl său se rostogolea mort la podea, noul Jeddak se eliberase de prezența lui Dejah Thoris și din nou eram față în față. Curînd i se alăturară patru ofițeri și astfel, cu spatele la tronul de aur, luptam din nou pentru Dejah Thoris. Eram destul de mult jenat de faptul că trebuia doar să nă apar, pentru că dacă l-aș fi doborât, aș fi pierdut și ultima șansă de a cîștiga femeia pe care o iubeam. Spada îmi dansa în mînă cu viteza fulgerului, încercînd să parez loviturile și asalturile adversarilor. Dezarmasem doi și unul era pe jos, dar mai mulți se repeziseră deja în ajutorul noului lor stăpîn și pentru a răzbuna moartea celui vechi.

– Femeia! Femeia! doborîți-o; ea este cauza. Omorîți-o! Omorîți-o, strigau ei în timp ce avansau.

Am chemat-o pe Dejah Thoris imediat în spatele meu și ne-am retras împreună spre mica ușită din spatele tronului. Ofițerii observară, însă, intenția mea și trei dintre ei săriseră deja în spatele meu, blocîndu-mi astfel șansele de a

cîştiga o poziție de unde aş fi putut-o apăra pe Dejah Thoris împotriva unei armate de spadasi.

Tharkienii erau ocupați undeva spre centrul sălii și cînd mă gîndeam că numai un miracol ne mai putea salva, l-am văzut pe Tars Tarkas făcîndu-și loc spre mine, prin mulțimea de pigmei ce mișunau în jurul lui. Fiecare rotire a puternicei sale spade lăsa la picioarele sale o duzină de cadavre; astfel își croise cărare și în clipa următoare era alături de mine pe platformă, aducînd moartea și prăpădul în dreapta și în stînga.

Curajul zodanganilor era de toată stima, nici unul nu încercase să fugă și lupta încetase pentru că, în afară de mine și Dejah Thoris, numai tharcii rămăseseră în viață în marele hol.

Sab Than zăcea mort alături de tatăl său, iar cadavrele florii nobilimii zodangane acopereau podeaua acestui abator sîngeros.

Primul gînd, după ce se încheiase lupta, a fost la Kantos Kan și, lăsînd-o pe Dejah Thoris în seama lui Tars Tarkas, am luat o mîină de războinici și ne-am grăbit spre beciurile palatului. Gardienii săriseră și ei să dea o mîină de ajutor în sala tronului, așa că am căutat prin labirintul temnițelor fără să simțim din partea lor nici un fel de opoziție.

I-am strigat numele cu voce tare în fiecare coridor nou întâlnit și, în cele din urmă, am fost răsplătit de un răspuns stins. Ghidați de sunet, I-am găsit epuizat într-o celulă întunecoasă.

Se bucura nespus să mă vadă. Își dăduse seama de sensul luptelor, pentru că văgi ecouri ajunseseră chiar și în celula sa. Îmi povestise că patrulele aeriene îl capturaseră chiar înainte de a ajunge la turnuleț, așa că nici nu-l văzuse pe Sab Than.

Ar fi fost inutil să încercăm să tăiem barele și lanțurile cu care era ținut prizonier așa că, la sugestia sa, ne întorsesem să căutăm printre cadavre, temnicierul care avea cheile de la celulă și lanțuri.

Din fericire, îl găsirăm printre primele încăperi cercetate și în curînd Kantos Kan se afla cu noi în sala tronului.

Zgomote de împușcături, amestecate cu strigăte și țipete, răzbăteau de pe străzile orașului, iar Tars Tarkas se grăbise să preia comanda luptelor de afară. Kantos Kan se oferă să-l însoțească drept ghid, restul războinicilor se răspîndiseră prin palat în căutarea altor zodangani și pentru a-l prăda, iar eu și Dejah Thoris rămăsesem singuri.

Se prăbușise într-unul din tronurile de aur, iar cînd mă întorsesem spre ea, mă răsplăti cu un zîmbet șters.

– Ce bărbat!, exclamă ea. Sînt convinsă că pe Barsoom nimeni n-a mai văzut ceva asemănător. Oare toți bărbații de pe Pămînt îți seamănă? Singur și străin, amenințat și persecutat, ai reușit să realizezi în numai două luni ceea ce n-a reușit nimeni pe Barsoom, secole și milenii: unirea hoardelor sălbatice de pe fundurile de mare și determinarea lor să lupte ca aliați ai oamenilor roșii marțieni.

– Răspunsul e simplu, Dejah Thoris, am spus zîmbind. Nu eu am făcut toate acestea, ci dragostea – dragostea pentru Dejah Thoris o forță capabilă de miracole mult mai mari decît cele pe care le-ai văzut.

O mică roșeață îi cuprinse obraji înainte de a-mi răspunde.

– Acum o poți spune, John Carter, și eu te pot asculta pentru că sînt liberă.

– Și orice-aș fi avut de spus mai înainte, ar fi fost prea tîrziu, am completat. Am făcut multe lucruri ciudate în viața mea, lucruri pe care cineva mai înțelept n-ar fi îndrăznit să le întreprindă, dar niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că aș fi putut să cîștig o Dejah Thoris pentru mine – n-aș fi crezut că în tot universul se află o asemenea femeie precum Prințesa de Helium. Că ești prințesă nu mă tulbură într-atît cît însuși faptul că

exiști cu adevărat și, deși mă consider în toate mințile, iată că îndrăznesc să-ți cer să fii a mea.

– Cine cunoaște răspunsul, pentru că a mai făcut o asemenea pledoarie, nu poate să fie tulburat, îmi răspunse ea ridicându-se și așezându-și mîna delicată pe umărul meu. Atunci, am cuprins-o în brațe și am sărutat-o îndelung.

Astfel, în mijlocul unui oraș cuprins de un conflict sălbatic, în plin război ale cărui recolte se vedeau pretutindeni în jur, a promis Dehah Thoris, Prințesă de Helium, adevărată fiică a lui Marte, zeul războiului, să ia de bărbat pe John Carter, gentleman de Virginia.

DE LA CARNAGIU LA BUCURIE

Spre prînz, se întorseseră Tars Tarkas și Kantos Kan, cu vestea că zodanganii erau înfrînți complet. Forțele lor fuseseră distruse sau capturate și nu se mai așteptau la nici un fel de rezistență din partea lor. Mai multe crucișătoare aeriene scăpaseră, dar mii de alte vase militare și de comerț erau de acum sub paza războinicilor tharkieni.

Hoardele mai mici începuseră să prade și să se certe între ele, așa că hotărîsem să adunăm cîți războinici puteam, să echipăm cît mai multe nave aeriene cu echipaj format din prizonieri și să ne îndreptăm spre Helium fără a mai pierde timp.

Cinci ore mai tîrziu decolam de pe acoperișurile hangarelor cu o flotă de două sute cincizeci de crucișătoare și o sută de mii de războinici verzi, urmați de o flotă de transport încărcată cu thoaii noștri.

În urmă, lăsam orașul distrus în ghiarele crude și brutale a nu mai puțin de patruzeci de mii de războinici verzi din hoardele mai mici. Prădau, ucideau și se certau între ele. În aproape o sută de locuri dăduseră foc și coloane de fum dens se ridicau deasupra orașului, ca și cum ar fi vrut să acopere de ochii divinității priveliștea oribilă de dedesubt.

Spre sfârșitul amiezii zărirăm turnurile roșu și galben din Helium și în scurt timp o uriașă flotă de crucișătoare aeriene zodangane se ridicase din locurile de asediu și se îndreptase în întâmpinarea noastră.

Drapelele Heliumului fluturau de la o punte la alta a crucișătoarelor noastre, dar zodanganii nu avuseseră nevoie de acest semn pentru a înțelege că le eram ostili, războinicii verzi începuseră să tragă imediat după ce îi văzuseră decolînd din zonele lor de asediu. Folosindu-se de o măiestrie extraordinară în manevrarea navelor aeriene, ne întâmpinau vreau după vreau.

Orașele gemene din Helium, înțelegînd că noi le sîntem prieteni, ne trimiseseră o sută de nave în ajutor și astfel se declanșase prima bătălie aeriană la care îmi fusese dat să asist.

Navele ce cărau războinicii noștri verzi dădeau încontinuu roată pe deasupra flotelor din Helium și Zodanga, angajate în luptă, deoarece bateriile

lor de tunuri erau ca și inexistente în mâinile tharkienilor care, neavînd nave aeriene, nu aveau nici instrucția, nici dexteritatea necesare mînuirii lor. Puștile lor, însă, se dovediseră mult mai eficiente și rezultatul luptei fusese puternic influențat, dacă nu determinat pe de-a-ntregul, de prezența lor.

La început, cele două forțe se rotiseră una după alta, la aceeași altitudine, slobozind unii în alții salve de tun, atît de la babord cît și de la tribord. La un moment dat, o gaură imensă fusese perforată în carcasa unui masiv crucișător zodangan, acesta se clătinase de cîteva ori și se răsturnase, golindu-și încărcătura de figuri schimonosite de groază spre solul care aștepta la aproape trei sute de metri. Apoi, cu viteză tot mai accelerată, urmasă și el echipajul și fusese mistuit complet de flăcări pe argila fină a fostului fund de mare.

Un strigăt sălbatic de exaltare se ridicase din tabăra celor din Helium, sporindu-le ferocitatea cu care se aruncaseră asupra zodanganilor. Printr-o manevră iscusită, două din navele lor, cîștigaseră poziție deasupra adversarilor și se porniseră să le toarne în cap un adevărat torent de bombe.

Apoi, una cîte una, navele din Helium, reușiseră să se ridice deasupra adversarelor zodangane și puțin timp după aceea o armadă de

nave avariate se îndreptau răsucindu-se prin aer spre solu! neprietenos. Mai multe nave încercaseră să fugă dar fuseseră imediat încercuite de mii de aparate individuale de zbor în timp ce deasupra fiecăreia luase poziție cîte un crucișător din Helium, pregătit să arunce desant pe punțile lor.

La mai puțin de o oră din momentul în care mîndrul escadron zodangan se ridicase, în întîmpinarea noastră, din locurile de asediu, bătălia era încheiată, iar navele cucerite erau îndreptate spre Helium cu echipaje schimbate.

Predarea acestor uriașe crucișătoare aeriene era însoțită de un ritual patetic de secole împămîntenit și care cerea ca ea să fie semnalată prin aruncarea voluntară peste bord a comandantului navei învinse. Unul după altul bravii comandanți se aruncară de la bordul puternicelor lor nave spre o moarte îngrozitoare.

Pîna cînd și ultimul dintre comandanți execută saltul mortal, ceea ce însemna predarea navei, lupta nu încetase și abia atunci sacrificiul inutil de vieți luase sfîrșit.

Odată încheiată lupta, semnalasem navei amiral din Helium să se apropie și, cînd aceasta ajunsese la o distanță convenabilă, le-am strigat că o avem pe Prințesa Dejah Thoris la bord și că

doream să o transferăm pe nava amiral pentru a fi transportată imediat în oraș.

După ce semnificația anunțului meu fu înțeleasă pe deplin, un strigăt colosal se ridică de pe punțile navei amiral și o clipă mai târziu culorile Prințesei de Helium fură arborate în o sută de locuri pe puntea superioară. Iar când și celelalte nave ale escadronului înțeleseseră semnificația culorilor, izbucniseră în aclamații sălbatice de bucurie și desfășurare și ele culorile Prințesei în lumina strălucitoare a soarelui.

Nava amiral se apropia încet de noi și când ne atinse ușor lateral, o duzină de ofițeri săriră pe puntea noastră. Se opriseră, însă, brusc cu privirea pironită pe sutele de războinicii verzi care, de îndată ce se terminase bătălia, ieșiseră din adăposturile de luptă. Văzîndu-l, însă, pe Kantos Kan că le iese în întâmpinare, îndrăzniră să avanseze din nou și să se îngrămădească în jurul lui.

Dejah Thoris și cu mine apărusem după cîteva clipe și cu toții nu mai aveau ochi decît pentru ea. Îi întâmpină cu grație numindu-i pe fiecare cu numele complet. Ocupau cu toții funcții importante în serviciul bunicului său și îi cunoștea foarte bine.

— Așezați-vă mîinile pe umerii lui John Carter, le spusese întorcîndu-se spre mine, bărbatul căruia Helium îi datorează atît Prințesa cît și victoria de astăzi.

Se dovediseră foarte curtenitori și mă complimentaseră îndelung, dar ceea ce îi surprindea în cel mai înalt grad era faptul că reușisem să cîștig ajutorul fioroșilor tharkieni, în campania mea de a o elibera pe Dejah Thoris și a ridica asediul Heliumului.

– Mai datorati mulțumiri și altcuiva decît mine, am spus, iată-l; vă fac cunoștiință cu unul dintre cei mai mari soldați barsoomieni și oameni de stat, Tars Tarkas, Jeddak de Thark.

Aceeși politețe rafinată ce marcase atitudinea lor față de mine se extinsese acum și asupra marelui Thark și, spre marea mea surprindere, acesta nu se lăsase mai prejos în a le mulțumi într-un limbaj ales. Deși nu sînt o rasă guralivă, tharkienii sînt extrem de formali și acest fel de a fi îi predispune la surprinzătoare maniere de curtoazie.

Dejah Thoris urcase la bordul navei amiral după ce o convinsesem cu greu că eu nu aveam s-o urmez pentru că, îi explicasem, bătălia era doar parțial cîștigată, trebuia să ne gîndim și la forțele terestre zodangane care asediau Heliumul și nu aveam să-l părăsesc pe Tars Tarkas pînă nu rezolvam și acest lucru.

Comandantul forțelor aeriene promisese că va aranja ca armata Heliumului să atace din oraș simultan cu atacul nostru terestru. Astfel se

depărtară crucișătoarele aeriene cu Dejah Thoris purtată în triumf la curtea bunicului ei, Tardos Mors, Jeddak de Helium.

Thoatii ce mai rămăseseră după bătălie pluteau undeva în spatele nostru, în flota de transport. Fără estacade, însă, era foarte dificil de descărcat aceste animale în câmp deschis și, cum nu aveam de ales, ne-am îndepărtat la aproape cincisprezece kilometri de oraș și am început operațiunile.

A fost nevoie să se coboare animalele la sol cu ajutorul slingurilor, acest lucru ocupându-ne restul zilei și jumătate din noapte. Între timp, fusesem atacați de două ori de cavaleria zodangană, dar avusesem puține pierderi și, după căderea nopții, aceasta se retrăsese.

Imediat ce ultimul thoat fusese descărcat, Tars Tarkas dăduse ordinul de atac. Despărțiți în trei grupe mari, năvălisem asupra taberei zodangane din trei părți, nord, sud și est.

La aproape un kilometru de tabăra principală, ne întâlnisem avanposturile și, așa cum ne înțelesesem, acesta constituia semnalul propriu-zis al bătăliei. În strigăte sălbatice și feroce de luptă și însoțiți de răgetele thoatilor înfuriați, ne aruncasem asupra zodanganilor. Nu-i surprinsesem nepregătiți, ci, dimpotrivă, apărați de o linie de luptă bine fortificată. Fusesem

respinși de mai multe ori și spre prînz începusem să mă tem de soarta bătăliei. Zodanganii numărau aproape un milion de luptători, adunați de la un pol la altul, pe unde treceau canalele lor ca niște panglici, iar împotriva lor nu opuneam decît o sută de mii de luptători verzi. Forțele din Helium nu sosiseră și nici nu primisem nici o veste de la ei.

Chiar la prînz am auzit rafale susținute de împușcături pe linia dintre zodanganii și oraș, semnalînd că mult-așteptatele întăriri sosiseră.

Din nou Tars Tarkas ordonase atacul și încă o dată imenșii thoaiți își purtară teribilii călăreți spre liniile inamice. În aceeași clipă, linia zodangană de luptă dinspre Helium fusese și ea luată cu asalt. Prinși ca într-un clește, luptaseră curajos, dar în zadar.

Cîmpia dinaintea orașului devenise un veritabil abator și pînă ce nu începuseră să se predea, carnajul nu încetase. Prizonierii fuseseră mînați spre Helium, iar noi ne făcusem intrarea prin marile porți ale orașului, asemeni unei imense procesiuni triumfale de eroi.

De-a lungul bulevardelor largi, se aliniaseră mai ales femei și copii, mulți bărbați fiind nevoiți să rămînă în oraș pentru diferite necesități stringente. Fusesem întâmpinați cu ropote nesfîrșite de aplauze și inundați de ornamente din

aur, platină, argint și pietre prețioase. Întreg orașul înnebunise de bucurie.

Fioroșii tharci pricinuiseră cel mai teribil interes și entuziasm. Niciodată mai înainte nu intrase pe porțile orașului o armată de războinici verzi și faptul că acum veneau ca prieteni și aliați, umplea inimile camenilor roșii de bucurie.

Că umilele mele servicii pe lângă Dejah Thoris deveniseră deja cunoscute heliumiților era evident și din strigătele asurzitoare ale numelui meu și din cantitatea de ornamente cu care nu încetaseră să mă împodobească, atât pe mine cât și pe thoat și nici chiar figura aparent fioroasă a lui Whoola nu-i împiedicase să se înghesuie în jurul meu.

În timp ce ne apropiam de magnificul edificiu al palatului, fusesem întâmpinați de un grup de ofițeri care ne salutară cu căldură și ne ceruseră ca Tars Tarkas și Jedii lui, împreună cu Jeddakii și Jedii aliaților săi, precum și cu mine, să descălecăm și să-i însoțim pentru a primi din partea lui Tardos Mors expresia gratitudinii sale.

La capătul impresionantelor trepte, ce duceau la intrarea principală a palatului, aștepta familia regală, iar când noi ajunseserăm pe primele trepte de jos, unul dintre ei coborîse să ne întâmpine. Era un specimen uman aproape perfect, înalt, drept ca o săgeată, superb acoperit de musculatură și cu ținuta cuiva obișnuit să conducă oameni. Nu

mai trebuia să-mi spună nimeni că era Tardos Mors, Jeddak de Helium.

Primul membru din grupul nostru pe care îl întâmpină fu Tars Tarkas și primele cuvinte pecetluiseră pe vecie noua prietenie dintre cele două rase.

– Faptul că Tardos Mors, spuse el pe un ton grav și serios, îl poate întâlni pe cel mai mare războinic în viață al Barsoomului este o onoare neprețuită, dar faptul că-și pune mîna pe umărul unui prieten și aliat este o favoare cu mult mai mare.

– Jeddak de Helium, răspunse Tars Tarkas, a fost nevoie de un om de pe altă lume pentru ca războinicii verzi ai Barsoomului să înțeleagă ce înseamnă prietenia; lui îi datorăm faptul că hoardele tharkienilor te pot înțelege, că pot aprecia și pot întoarce sentimentele atît de frumos exprimate aici.

Thardos Mors întâmpinase apoi fiecare Jeddak și Jed verde cu vorbe potrivite de prietenie și apreciere.

Apropiindu-se de mine, lăsase amîndouă mîinile pe umerii mei.

– Bine ai venit, fiul meu, spuse el, pentru că sîntem fericiți să te considerăm, fără nici o umbră de îndoială, cea mai prețioasă bijuterie din tot Heliumul și tot Barsoomul.

Am fost apoi prezentați lui Mors Kajak, Jed al micului Helium și tată al lui Dejah Thoris. Urmase foarte aproape după Tardos Mors și părea chiar mai afectat de această întâlnire decât tatăl său.

Încercase de mai multe ori să-și exprime gratitudinea față de mine, dar vocea i se gîtuise de emoție și nu reușise să scoată nici un cuvînt. Și cu toate acestea, aflasem acest lucru mai tîrziu, avea reputația unui luptător feroce și neînfricat, remarcabilă chiar și pentru o lume războinică, cum era cea de pe Barsoom. Alături de întreg Heliumul, își adora fiica și nu putea să nu se gîndească profund, afectat, prin ce trecuse și din ce pericol scăpase.

DE LA BUCURIE LA MOARTE

Zece zile tusesera sărbătoriți și întreținuți hoarda tharcilor și aliații lor sălbatici, apoi, încărcăți cu daruri scumpe și escortați de zece mii de soldați din Helium, sub comanda lui Mors Kajak, porniseră pe drumul de întoarcere spre propriile lor ținuturi. Jedul secund de Helium, împreună cu o mică gardă, îi însoțise tot drumul pînă la Thark, pentru a cimenta și mai mult noile legături de pace și prietenie.

Sola, de asemenea, îl însoțise pe Tars Tarkas, tatăl său, care, în fața căpeteniilor sale, făcuse cunoscut faptul că este fiica lui.

Trei săptămîni mai tîrziu, Mors Kajak și ofițerii săi, acompaniați de Tars Tarkas și Sola, reveniseră cu ajutorul unui crucișător aerian, ce fusese pus la dispoziție tharkului, la ceremonia de unire a lui Dejah Thoris și John Carter.

Nouă ani am servit în consiliu și am luptat în armatele Heliumului ca Prinț al Casei Tardos Mors. Oamenii nu obosiseră să mă copleșească cu onoruri și nu trecea zi fără să aflu noi dovezi ale dragostei lor pentru Prințesa mea, inegalabila Dejah Thoris.

Într-un incubator de aur, pe acoperișul palatului nostru, aștepta un ou alb ca zăpadă. Timp de aproape cinci ani, zece soldați din garda Jeddakului aveau să vegheze continuu asupra lui și nu trecuse o zi, când eram în oraș, să nu fi stat mînă în mînă cu Dejah Thoris în fața micului nostru altar, făcînd planuri pentru viitorul cînd delicata carapace urma să crape.

Îmi este încă vie în minte imaginea ultimei nopți petrecute lîngă el, depănînd în șoaptă amintirile ciudatei iubiri ce ne unise destinele și minunea care urma să se nască pentru a ne spori bucuria și a ne împlini speranțele.

În depărtare, zărisem lumina alb-strălucitoare a unui crucișător aerian ce se apropia, dar nu dădusem atenție acestei priveliști obișnuite. Gonea spre Helium asemenea unui fulger și această viteză prevestea ceva neobișnuit.

Semnalînd că are un mesaj important pentru Jeddak, dădea ocol nerăbdător în așteptarea navei-pilot ce avea să-l dirijeze la docurile palatului.

Zece minute după ce aterizase, un mesager mă chemase urgent în camera de consiliu pe care o găsisem plină de membrii săi.

Pe platforma ridicată a tronului, pășea încolo și-ncoace, extrem de tensionat, Tardos Mos. Când toată lumea își ocupă locul, se întoarse spre mine.

— În dimineata aceasta, spuse el, mai multe guverne de pe Barsoom au aflat că paznicul uzinei de aer nu mai făcuse de două zile raportul prin radio, iar apelurile neîncetate din mai multe capitale, rămăseseră fără răspuns din partea lui.

În această situație, ambasadorii celorlalte națiuni mi-au cerut să iau problema în mâinile mele și să trimit cât mai urgent asistentul la uzină. Toată ziua o mie de crucișătoare aeriene îl căutaseră și abia acum unul din ele s-a întors cu el mort; fusese găsit într-o groapă alături de casa lui, mutilat oribil de un asasin.

Nu trebuie să vă mai spun ce înseamnă asta pentru Barsoom. E nevoie de luni pentru a pătrunde prin acele ziduri inexpugnabile – de fapt lucrul a și început și n-ar fi trebuit să ne temem, dacă pompele uzinei ar fi funcționat în continuare cum trebuie, așa cum, de altfel, au făcut-o de sute de ani. Mă tem, însă, că răul s-a produs. Instrumentele arată o descreștere rapidă a presiunii aerului în toate zonele de pe Barsoom. Pompele s-au oprit.

Domnilor, conchise el, mai avem cel mult trei zile de trăit.

Pentru cîteva minute se așternuse o liniște mormîntală, apoi se ridicase un tînăr nobil și cu sabia scoasă și înălțată deasupra capului se adresase lui Tardos Mors.

– Poporul din Helium s-a mîndrit întodeauna cu faptul că a arătat întregului Barsoom cum trebuie să trăiască o comunitate de oameni roșii, acum avem șansa de a le arăta cum trebuie să moară. Să ne vedem de treburile noastre ca și cum ne-ar aștepta încă o mie de ani liniștiți de aici înainte.

Camera răsună de aplauze și cum nu era altceva mai bun de făcut, decît să înlăturăm teama poporului prin exemplul nostru personal, ne împrăstiasem fiecare la treburile lui cu zîmbetul pe buze dar cu inima grea.

Cînd m-am întors la palat, am aflat că zvonul deja ajunsese la urechile lui Dejah Thoris, astfel că i-am povestit tot ce auzisem.

– Am fost foarte fericiți pînă acum, John Carter, spuse ea, așa că făcă ce-o vrea soarta, dacă ne va permite să murim împreună.

Următoarele două zile nu aduseră schimbări sezizabile în cantitatea de aer, dar în dimineata celei de a treia zi, respirația devenise dificilă la înălțimea acoperișurilor înalte. Străzile și piețele din Helium erau înțesate de oameni. Toate

activitățile încetașeră. În majoritatea cazurilor, oamenii își priveau curajos soarta nemiloasă, doar ici și colo unii mai erau cuprinși de o furie resemnată.

Spre mijlocul zilei, mulți din cei mai slabi începuseră să moară, iar peste o oră locuitorii Barsoomului cădeau cu miile în coma ce preceda moartea prin asfixie.

Dejah Thoris și cu mine, împreună cu alți membri ai familiei regale, ne strînsesem într-o grădină subterană din cîrtea interioară a palatului.

Atunci cînd conversam, o făceam în șoaptă, terorizați de umbra neagră a morții ce se așternea peste noi. Chiar și Woola părea să simtă această calamitate inevitabilă, pentru că se strînsese tot mai mult în Dejah Thoris și în mine, scîncind tînguitor. Micul incubator fusese adus de pe acoperișul palatului, la cererea lui Dejah Thoris, și acum îl privea melancolică, gîndindu-se la micuța viață necunoscută pe care n-avea s-o vadă niciodată.

De cum devenise dificil de respirat, Tardos Mors se ridicase în picioare.

– Să ne luăm rămas bun unii de la alții, spuse el. Zilele mărețe ale Barsoomului au luat sfîrșit. Mîine dimineață soarele va răsări peste o lume

moartă ce se va învîrți etern în spațiu, nelocuită nici măcar de amintiri. A venit sfîrșitul.

După aceste cuvinte, sărutase femeile din familie și își așezase mîinile pe umerii bărbaților.

În timp ce mă întorceam întristat la locul meu, privirea mi se opri pe Dejah Thoris. Capul îi căzuse în piept și după toate aparențele, murise. Cu un țipăt sălbatic, am sărit la ea și am ridicat-o în brațe.

Ochii i se deschiseră și priviră adînc în ai mei.

– Sărută-mă, John Carter, murmură ea. Cît de mult te iubesc! Și ce cruzime să ne despărțim, acum cînd abia începusem o viață atît de fericită.

În timp ce-mi apăsam buzele pe ale ei, vechiul sentiment al puterii și autorității se ridică în mine. Sîngele fierbinte de Virginia începuse să-mi clocotească din nou în vene.

– Asta nu se va-ntîmpla niciodată, Prințesa mea, am strigat. Există, trebuie să existe o cale, iar John Carter, care a luptat cu o întreagă lume străină, din dragoste pentru tine, o va găsi.

Și, în timp ce rosteam aceste cuvinte, de dincolo de granița conștientului, îmi apărură în minte o serie de nouă sunete lungi, uitate de mult. Precum fulgerul în întuneric, înțelesul lor îmi luminează gîndurile – formau cheia celor trei uși uriașe de la uzina de aer!

Întorcându-mă brusc spre Tardos Mors, în timp ce-mi mai țineau iubita pe moarte în brațe, am strigat.

– Am nevoie de un scuter! Urgent! Comandă cel mai rapid scuter pe acoperișul palatului. Încă mai pot salva Barsoomul.

Nu pierduse timpul cu întrebări, în aceeași clipă un gardian alerga spre cel mai apropiat hangar și deși aerul era rarefiat acolo pe acoperiș, reușiră să pornească cel mai rapid aparat aerian pentru o singură persoană pe care iscusința Barsoomienilor îl produsese.

Am sărutat-o îndelung pe Dejah Thoris și ordonându-i lui Woola, care voia să mă urmeze, să rămână să o păzească, am sărit cu agilitatea și forța de odinioară pe meterezele palatului și nu după multă vreme mă îndreptam spre ținta speranțelor tuturor barsoomienilor.

A trebuit să zbor foarte jos, pentru a avea suficient aer de respirat, așa că am luat-o drept de-a lungul unui fund de mare, la aproape un metru de pământ.

Zburam cu o viteză ametoitoare într-o cursă împotriva timpului și a morții. Purtam cu mine imaginea lui Dejah Thoris, așa cum o văzusem trecând peste grădina palatului, clătinându-se și prăbușindu-se lângă micuțul incubator. Îmi dădeam seama că era coma dinaintea morții,

dacă atmosfera nu era îmborsită. Aruncasem peste bord totul, în afara motorului și compasului, chiar și ornamentele de pe mine. Întins pe burtă pe punte, țineam cu o mână manșa iar cu cealaltă apăsam acceleratorul pînă la refuz. Străbăteam atmosfera rarefiată a unei planete muribunde cu viteza unui meteorit.

Cu o oră înainte de căderea întunericului, uriașele ziduri ale uzinei de aer îmi apărură brusc în față. Amețit, am plonjat înaintea ușilor în spatele cărora pîlpîia flacăra vieții pentru o întreagă lume.

Alături de ușă, un echipaj numeros de oameni încercase să penetreze zidul, dar abia dacă reușiseră să zgîrie suprafața ca de cremene, iar acum majoritatea dintre ei căzuseră într-un somn din care nu i-ar mai fi trezit nici măcar revenirea aerului.

Condițiile păreau aici mai rele decît la Helium, pentru că respiram cu foarte mare dificultate. Încă mai rămăseseră cîțiva oameni conștienți și unuia dintre aceștia m-am adresat cu greu.

– Dacă reușesc să deschid aceste porți, există printre voi cineva care știe să pornească motoarele?

– Eu, dacă deschizi repede, îmi răspunse el. Nu cred să mai rezist mai mult de cîteva clipe. E

inutil, însă, au murit amîndoi și nimeni pe întregul Barsoom nu cunoaște secretul acestor încuietori înspăimîntătoare. De trei zile, oamenii înnebuniți de frică, le-au luat cu asalt în încercarea vană de a le rezolva misterul.

– Nu mai e timp de vorbit. Eram foarte slăbit și cu mare dificultate reușeam să-mi controlez gîndurile.

– Cu un efort final, în timp ce mă prăbușeam în genunchi, am lansat cele nouă unde cerebrale spre bariera impenetrabilă din fața mea. Marțienii se adunaseră în spatele meu și rămăseseră pironiți cu privirea pe ușa din fața lor, într-o liniște de moarte.

Încet, masivele porți începuseră să se retragă înaintea noastră. Am încercat să mă ridic și să-i urmez, dar mă simțeam mult prea slăbit.

– Duceți-vă, am strigat după ei, și dacă ajungeți în camera pompelor, dați-le drumul la toate. E singura șansă ca Barsoomul să mai existe și mîine!

De unde eram am deschis a doua ușă, apoi pe a treia și, cînd am văzut speranța Barsoomului tîrîndu-se slab în patru labe prin ultima ușă, m-am prăbușit inconștient la pămînt.

PEȘTERA DIN ARIZONA

Cînd am deschis ochii din nou, era întuneric. Pe corp purtam veșminte ciudate și rigide care plesniseră și se scuturaseră de praf cînd mă ridicasem în capul oaselor.

Mă simțeam eu însămi din creștet pînă-n tălpi și tot din creștet pînă-n tălpi eram îmbrăcat, deși atunci cînd mă prăbușisem la ușile uzinei, fusesem complet gol. Înainte de a mea, printr-o deschizătură neregulată, se zărea un petec de cer luminat de lună.

În timp ce-mi pipăiam corpul, dădusem de buzunare, iar în unul dintre ele găsisem cîteva chibrite învelite în hîrtie cerată. Am aprins unul și la lumina lui plătîndă mi s-a părut că mă aflu într-un fel de peșteră imensă, în străfundul căreia descoperisem o figură ciudată și nemișcată, lungită pe un fel de bancă. Cînd m-am apropiat, am văzut că era cadavrul rnumifiat al unei bătrîne mici de statură, cu părul lung și negru, iar banca

pe care era întinsă se dovedi a fi o sobă cu cărbuni pe care mai odihnea o farfurie rotundă de aramă pe fundul căreia se adunase un praf verzui.

În spatele ei, agățate de plafon prin curele din piele netăbăcită și întinzându-se de-a lungul întregii peșteri, se găsea un șir de schelete omenești. De aceste curele care-i țineau se întindea o altă curea pînă în mîna bătrînei moarte și cînd am atins-o, scheletele începuseră să se miște cu un zgomot de de frunze uscate.

Era cel mai grotesc și oribil tablou și mă grăbisem afară, la aer curat, să scap de un loc atît de sinistru.

Privești ce mi se deschise ochilor, după ce trecusem de colțul unei stînci, mă umpluse de consternare.

Un nou cer și un nou peisaj mi se oferi privirii. Munții argintii în depărtare, luna aproape împietrită pe cer, valea acoperită de cactuși ce se întindea sub mine, toate acestea, cu siguranță, nu erau de pe Marte. Nu-mi venea să-mi cred ochilor, deși adevărul își făcea treptat loc în mintea mea. Priveam peste ținutul Arizona de pe același promontoriu de pe care privisem planeta Marte, în urmă cu zece ani. Mi-am îngropat capul în mîini și am început să cobor abătut cărarea ce venea de la peșteră.

Deasupra mea strălucea ochiul roșu al planetei Marte, păstrându-și îngrozitoarele secrete la aproape optzeci de milioane de kilometri depărtare.

Ajunseseră oare marțienii în camera pompelor? Ajunsese aerul vital pînă la oamenii acelei planete îndepărtate, la timp pentru a-i salva? Trăia Dejah Thoris a mea sau corpul ei minunat zăcea fără viață, alături de micul incubator din aur, în grădinile subterane din curtea interioară a palatului lui Tardos Mors, Jeddakul de Helium?

Zece ani am așteptat și m-am rugat pentru un răspuns la aceste întrebări. De zece ani aștept și mă rog să fiu dus înapoi în lumea dragostei pierdute. Aș fi preferat să zac mort lîngă ea, decît să trăiesc pe Pămînt la atîtea milioane de kilometri.

Vechea mină, pe care o găsisem neatisă, mă făcuse fabulos de bogat, dar cui îi păsa de bogăție!

În vreme ce stau în această noapte, în biroul meu de pe malul Hudsonului, îmi dau seama că au trecut exact douăzeci de ani de cînd am deschis pentru prima oară ochii pe planeta Marte.

O văd cum tremură pe cer, prin ferestrele biroului și pare ca mă cheamă din nou, așa cum n-a mai făcut-o de la acea noapte de mult uitată,

și cred că zăresc peste acest teribil abis spațial, o minunată femeie cu părul negru, așteptînd în grădina unui palat, iar alături de ea un mic băiețel ce o strînge în brațe cînd ea îi arată cerul în direcția planetei Pămînt, în timp ce la picioarele lor veghează o creatură uriașă și hidoasă dar cu inimă de aur.

Cred că pe mine mă asteaptă acolo și ceva îmi spune că voi afla curînd.

PRINȚESA MARTIANĂ PRIMA FANTEZIE EROICĂ

Nu cred că Editura Olimp sau oricare altă editură, ar fi putut deschide mai fericit o colecție de carte dedicată unuia dintre cele mai populare subgenuri ale literaturii de science fiction fără să se fi oprit mai întâi la unul dintre părinți săi incontestabili Edgar **Rice Burroughs**.

Pentru că **opera** sa de pionerat și de dimensiuni impresionante, în această perioadă de început, când fantezia **eroică** se desprindea treptat de science fiction, a **devenit** astăzi un adevărat model pentru o pleiadă de scriitori cunoscuți precum M.Z.Bradley L.Brackett, M.Moorcock, Ph.J Farmer, R Bradbury. Ea cuprinde, așa cum sublinia și Florin Manolescu în *Literatura SF*, toate elementele tipice acestui gen: eroul infailibil, printesa cosmică, monstrul extraterestru **amestecul** delirant de civilizații, concomitența tehnologiilor avansate și a barbariei, luptele cu

gladiatori, vestimentația incoerentă, toaletele superficiale ale femeilor, zalele, pantalonii scurți și sandalele romane ale bărbaților, insecte uriașe și cai hexapozi, dezintegratoare atomice, sulite, săbii sau arcul cu săgeți"

Burroughs este, poate, pentru majoritatea cititorilor săi, în primul rînd creatorul lui Tarzan, un personaj pe care celebritatea l-a ridicat la rangul de mit universal, eclipsînd în bună măsură atît autorul cît și restul operei sale. Chiar dacă în această saga monumentală (24 volume) a introdus și unele elemente de science fiction, pentru noi el rămîne, înainte de toate, părintele literaturii de *Heroic Fantasy** prin cele trei serii de romane ale sale, marțiană, venusiană și subterană.

Viața sa este un șir neîntrerupt de false începuturi și tot atîtea eșecuri. La vîrsta cînd se hotărîse să încerce și meseria scrisului, avea 36 de ani și se ocupa cu vînzarea ascuțitorilor de creioane. Dar imboldul straniu de a crea lumi fantastice pare a se fi acumulat cu o asemenea presiune în spiritul său încît în numai doi ani inițiază cele trei serii ce puneau bazele literaturii de *Heroic Fantasy*.

Prințesa Marțiană este primul volum din ciclul marțian și apărea pentru prima oară serializat în

* *Heroic Fantasy* sau Fantezie eroică (n.tr.).

revista "All-Story Magazine", în 1912, sub titlul *Under the Moons of Mars*, iar sub formă de carte sub titlul *A Prince of Mars*, în 1917. Ea avea să angajeze imaginația autorului dar și a milioaneilor de cititori ai săi pentru o perioadă de aproape 40 de ani și pe parcursul a 11 romane. Subiectul este de acum foarte cunoscut datorită zecilor de editii pe care le-a cunoscut cartea în mai toate țările occidentale. (Din nefericire, marele scriitor american nu este cunoscut la noi decât prin primele opt volume din seria Tarzan, publicate înainte de război și prin *Tărîmul uitat de timp* apărut în colecția Fantastic Club în 1973.)

John Carter, eroul romanului, fost ofițer în armata sudistă, se refugiază într-o peșteră din Arizona pentru a scăpa de indienii Apași. Aici îl cuprinde o stranie toropeală, apoi se simte fascinat și atras inexplicabil de planeta Marte "precum magnetul atrage un firicel de fier" și în aceeași clipă se trezește pe Planeta Roșie.

Nu ne este propusă nici o explicație științifică de tipul julesvernian, nici nu se dezvoltă o idee filozofică în maniera wellsiană. Este numai aventura în stare pură iar din momentul în care ajunge pe Marte, aventurile lui John Carter se derulează într-un ritm debordant. Mai întâi, capturat de oamenii verzi uriași, le învață limba și devine căpetenie după ce reușește să omoare doi

dintre ei, grație supleții musculaturii sale terestre ce-i permite salturi spectaculoase pe o planetă cu o gravitație redusă. Tot aici întâlnește o tânără marțiană cu pielea arămie, de o frumusețe tulburătoare, Dejah Thoris, de care nu întârzie să se îndrăgostească. Aventrura se înlanțuie în continuare într-un ritm alert pentru a se termina brusc cu o pană la uzina de aer ce amenință să ucidă prin asfixie toți locuitorii planetei. John Carter încearcă să salveze situația și, înainte de a ști care este rezultatul, se trezește din nou pe Pământ.

Romanul înglobează, într-o formă literară foarte antrenantă, cvasitotalitatea cunoștințelor și speculațiilor despre Planeta Roșie, la sfârșitul secolului trecut și începutul celui actual, perioadă dominată de "Canalele Marțiene" și Sir Percival Lowel. Imaginația nedisciplinată științific a lui Burroughs prezintă, însă, un Marte ciudat și improbabil. Sălbatici verzi de 5 metri înălțime avînd patru brațe, echipați cu săbii și arme de foc, călărind animale cu opt picioare și trei metri înălțime, locuiesc în magnifice orașe în ruină pe țărmurile unor foste mări de mult secate. De-a lungul canalelor marțiene, irigate cu apa dătătoare de viață, întâlnim o altă rasă de marțieni, mai civilizați, dar tot războinici (sîntem, evident, pe planeta zeului războiului), au statura și înfățișarea

indienilor americani (pielea roșie), se folosesc de mașini de zbor, întrețin uzină de atmosferă ce asigură întregii planete aerul de respirat și, în general, trăiesc în umbra măreției a ceea ce a reprezentat odinioară civilizația marțiană.

Milioanele de cititori, de atunci și de astăzi, au trecut, însă, ușor peste aceste "inadvertente științifice" pentru că li se oferea în schimb o poveste bine alcătuită, plină de invenții și aventuri. Devenea, astfel, tot mai evident faptul că imensa popularitate de care începea să se bucure Edgar Rice Burroughs nu se baza pe virtuțile acelui science-fiction clasic, de tip julesvernian sau wellsian ci, mai degrabă, pe cele ale unui nou gen literar care tocmai sta să se nască.

Heroic Fantasy –
Fantezia Eroică

Mihai Bădescu